BESTSELLER

EDITURA MIRON

LINDA HOWARD

FOARTE APROPIAT ȘI PERICULOS

PIERDUȚI ÎN SĂLBĂTICIE, BAILEY SE STRĂDUIEȘTE SĂ NU-ȘI ARATE SENTIMENTELE PENTRU CHIPEȘUL ȘI FURTUNOSUL BĂRBAT PE CARE ÎL ARE ALĂTURI...

UP CLOSE AND DANGEROUS
by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

FOARTE APROPIAT ȘI PERICULOS

Editura MIRON

Traducerea:
Cornelia Cernetchi-Pascu

CAPITOLUL 1

Bailey Wingate se trezi plîngînd. Din nou.

Nu-i plăcea cînd se întîmpla asta, fiindcă știa că nu are nici un motiv să fie așa slabă de înger. Dacă ar fi fost extrem de nefericită, dacă ar fi fost singură sau îndurerată, atunci ar fi fost normal să plîngă în somn, dar nici vorbă de așa ceva. În cel mai rău caz, era supărată.

Dar nici această supărare nu era o atitudine full-time; ea apărea doar cînd trebuia să le facă față copiilor ei vitregi, Seth și Tamzin, lucru care se întîmpla, slavă cerului, doar o dată pe lună, cînd trebuia să le transfere celor doi sume din fondurile fiduciare pe care le primeau din moștenirea lăsată de răposatul ei soț. Atunci ei o contactau, fie ca să insiste pentru a primi mai mulți bani, și tot ea trebuia să aprobe, sau după aceea, ca să-i spună, fiecare în felul său personal, că este o ticăloasă mîrșavă.

Cel mai răutăcios era, pe departe Seth, care de nenumărate ori a lăsat-o traumatizată emoțional, dar măcar el manifesta față de ea o ostilitate directă. Oricît de insuportabil era acesta, Bailey prefera să-i facă față lui, decît să se strecoare printre mizeriile pasiv-agresive ale lui Tamzin.

Astăzi era ziua în care fondurile lunare trebuiau

transferate în conturile lor bancare, ceea ce însemna că putea să aştepte iminentele lor apeluri telefonice, sau vizite directe. Oh, ce bucurie. Una dintre pedepsele preferate ale lui Tamzin era să vină în vizită, luîndu-i cu ea şi pe cei doi copii mici. Tamzin singură era foarte greu de suportat, dar cînd la amestec se adăugau şi cei doi copii ai ei plîngăcioşi, răsfăţaţi şi obraznici, atunci lui Bailey îi venea să o ia la fugă în sus, pe dealuri.

- Ar fi trebuit să primesc un spor de risc, mormăi ea îmbufnată, în timp ce se dădea jos din pat.

După aceea îşi făcu rapid o socoteală mental. Nu avea motive să se plîngă, cu atît mai puţin să plîngă, mai ales că dormise suficient. Cîndva a acceptat să se mărite cu James Wingate, cunoscîndu-i bine pe copiii lui şi ştiind cum vor reacţiona la aranjamentele financiare făcute de tatăl lor pentru ei. Practic el a contat pe aceste reacţii şi a planificat totul în consecinţă.

Ea s-a lăsat atrasă de această situaţie cu ochii larg deschişi, aşadar acum nu avea motive să se plîngă. Chiar şi din mormînt, Jim o plătea foarte bine să-şi facă treaba.

Intră în baia somptuoasă şi îşi privi reflecţia – lucru pe care era dificil să nu-l facă, deoarece primul lucru cu care dădea nas în nas era o oglindă înaltă din tavan pînă-n podea. Uneori, cînd se vedea, avea un moment de completă detaşare de persoana reflectată şi ceea ce simţea în adîncul sufletului.

Banii au schimbat-o – nu atît de mult la interior, cît la exterior. Era mai slabă, mai tonificată, fiindcă acum avea

atît timp, cît și bani ca să plătească un antrenor personal, care venea la ea acasă și scotea untul din ea în sala de gimnastică privată. Părul ei, altădată o nuanță de blond-murdar, era acum vopsit în șuvițe cu diferite nuanțe de blond, și părea absolut natural.

O tunsoare care a costat-o mult îi complimenta trăsăturile faciale, fiind executată atît de atent, încît chiar și acum, cînd de-abia coborîse din pat, părul ei arăta ca și pieptănat.

A fost dintotdeauna o femeie îngrijită și se îmbrăca pe cît de bine îi permitea salariul, dar era o diferență ca de la Pămînt la Lună între "îngrijit" și "elegant". Nu era o femeie frumoasă și, evident, nici acum nu putea concura pentru calificativul de femeie atrăgătoare, însă cîteodată reușea să arate "drăguț" sau chiar "frapant". În urma aplicării competente a celor mai bune produse cosmetice disponibile pe piață, verdele ochilor ei părea mai intens, mai vibrant.

Hainele îi erau croite pe măsura ei, ca să se potrivească exclusiv pe corpul ei și nu pe siluetele milioanelor de femei anonime, care purtau aceeași măsură generală.

Ca văduvă a lui Jim, ea avea drept total și incontestabil să utilizeze această casă din Seattle, una în Palm Beach, iar alta în Maine. Nu trebuia niciodată să zboare cu o linie aeriană comercială, decît dacă asta era dorința ei; corporația Wingate putea să închirieze avioane particulare pentru uz personal, iar ea avea permanent un avion la dispoziție.

Plătea doar pentru obiectele personale, ceea ce însemna că nu trebuia să-şi facă griji pentru facturi. Acesta era, fără îndoială, punctul de maximă însemnătate al înţelegerii pe care o făcuse cu bărbatul care a luat-o de soţie şi care, în mai puţin de un an, a lăsat-o văduvă.

Bailey fusese săracă şi, cu toate că acumularea unei averi nu a fost niciodată ţelul sau ambiţia ei, trebuia să recunoască acum că, dacă ai bani, viaţa îţi este mult mai uşoară. Şi acum avea probleme, principalele fiind Seth şi Tamzin, doar că şi problemele sînt percepute diferit cînd ele nu presupun plata facturilor la timp: ideea de urgenţă dispăruse.

Treaba ei era doar să monitorizeze conturile unde făcea plăţile – o îndatorire pe care şi-a luat-o foarte în serios, deşi lor nu le-ar veni să creadă – şi să-şi umple zilele.

Doamne, cît era de plictisită.

Jim s-a gîndit la tot ce era legat de copiii lui, se gîndea ea în timp ce păşea în cabina de duş cu formă rotundă şi geamuri sablate. Le asigurase moştenirile; în măsura în care i-a stat în putinţă, a avut grijă ca viitorul lor financiar să fie asigurat, cu măiestrie citindu-le personalităţile chiar în timp ce făcea asta.

Totuşi, planurile lui nu au inclus şi modul în care se va derula viaţa ei după ce el nu va mai fi.

Posibil că nici nu i-a păsat, se gîndi ea cu amărăciune. Ea a fost doar scopul în sine şi chiar dacă a ţinut la ea şi ea la el, niciodată el nu a pretins că simte mai mult de atît

pentru ea. Practic, ei au avut un aranjament de afaceri, pe care el l-a iniţiat şi controlat. Nici dacă ar fi ştiut dinainte, lui nu i-ar fi păsat că prietenii lui, care pînă atunci au invitat-o la evenimente sociale, cît Jim era încă în viaţă, acum au uitat-o, ba chiar au scos-o de pe lista cu invitaţi, ca pe un cartof stricat, imediat ce el a fost îngropat.

Amicii lui Jim erau toţi în grupa lui de vîrstă, iar mulţi dintre ei o cunoscuseră şi fuseseră prieteni cu prima lui soţie, Lena. Unii o cunoşteau pe Bailey dinainte, de pe vremea cînd era asistenta lui personală. Nu se simţeau deloc în largul lor în prezenţa ei, iar acum ea juca rolul de soţie. La naiba, nici ea nu se simţea în largul ei, atunci cum ar fi putut să-i condamne pe ei pentru că simt acelaşi lucru?

Nu aceasta era viaţa pe care şi-a dorit-o pentru ea însăşi. Da, era bine că avea bani – foarte bine – dar nu voia să-şi petreacă restul vieţii fără să facă nimic, în afară de înmulţirea lor pentru doi oameni care o disprețuiau. Jim a fost mai mult ca sigur că umilirea lui Seth prin faptul că moştenirea lui era controlată de o mamă vitregă, care era cu trei ani mai tînără decît el, îl va şoca, prin urmare va încerca să stea pe propriile-i picioare, devenind un adult responsabil; de altminteri pînă atunci el a fost versiunea masculină a lui Paris Hilton. Doar că lucrul acesta nu s-a întîmplat, iar Bailey nici nu mai avea vreo speranţă că se va întîmpla vreodată.

Seth a avut nenumărate şanse să se implice şi să-şi dovedească interesul pentru corporaţiile care îi finanţau stilul de viaţă luxos şi leneş, doar că nu a profitat de

niciuna. Seth fusese speranța lui Jim, fiindcă Tamzin era absolut dezinteresată și nepotrivită pentru tipul de decizii financiare pe care îl solicitau sumele enorme de bani. Pe Tamzin nu o interesa decît rezultatul în sine, care era exprimat în bani lichizi la dispoziția ei – și ea voia *acum* toată moștenirea ei, astfel încît să o poată cheltui așa cum dorea.

Bailey se cutremură la acest gînd; dacă Tamzin ar avea controlul asupra moștenirii ei, ar face praf toți banii în cinci ani, cel mult. Dacă fondurile fiduciare nu erau controlate de Bailey însăși, atunci se va găsi cineva care să le controleze.

Telefonul sună chiar cînd opri apa de la duș și întinse mîna ca să ia prosopul de culoarea șampaniei, cu care voia să se înfășoare. Își înfășură un alt prosop în jurul capului, ca să-și usuce părul, apoi ieși din baie și merse spre telefonul fără fir, privi afișajul și citi numărul. Puse receptorul la loc, fără să răspundă. Numărul a fost blocat; ea își înregistrase numărul pe rețeaua națională care bloca numerele nedorite, adică numerele care apelau de la firme de publicitate. Probabil că era Seth, care isteț fiind, mai inventase vreo alte cîteva apelative injurioase, însă ea refuza să-l preia pînă ce nu-și bea cafeaua. Fixase o graniță dincolo de care simțul datoriei nu putea să treacă, iar cafeaua făcea parte din acest perimetru.

Pe de altă parte, dacă se întîmplase ceva? Seth era mare amator de petreceri și niciodată nu se culca înainte de răsăritul soarelui – cel puțin cînd era vorba de propriul

său pat. Aşadar nu putea să sune el atît de devreme. Îşi simţi graniţele uşor violate, aşa că puse iar mîna pe receptor, tastă butonul "convorbire", cu toate că robotul telefonic preluase deja apelul şi începuse să emită mesajul de întîmpinare.

- Alo, zise ea, peste vocea masculină care continua să redea mesajul de pe robot. Păstrase înregistrarea automată, fără să-şi înregistreze propriul mesaj, fiindcă i se părea mai impersonală vocea metalică.

Ridică receptorul şi atunci se întrerupse mesajul, se auzi un bip scurt şi apoi un declic.

- Bună, mamă.

Sarcasmul lui Seth exploda din vocea lui. Bailey oftă, dar în gînd. Nu se întîmpla nimic; Seth exersa o nouă modalitate prin care să o enerveze. Nu o deranja faptul că un bărbat mai în vîrstă ca ea ca ea îi spunea "mamă", dar o enerva enorm faptul că trebuia să aibă de-a face cu el.

Cea mai bună cale prin care Seth putea să fie anihilat era ca ea să nu reacţioneze în faţa lui; în cele din urmă se va plictisi de înţepăturile proprii şi va închide.

- Seth. Ce mai faci? răspunse ea pe un ton rece, detaşat, pe care îl folosise cît timp a lucrat ca asistenta personală a lui Jim. Nici tonul, nici expresia ei nu au lăsat niciodată să se vadă ceva.

- Se poate şi mai bine, răspunse el cu falsă veselie, ţinînd cont că tîrfa-flămîndă-după-banii-mei, care îmi este mamă vitregă, trăieşte pe picior mare pe banii mei, în timp ce eu nu pot să mă ating de ei. Dar ce contează un mic furtişag între rude, nu-i aşa?

De obicei lăsa insultele să treacă pe lîngă ea."Tîrfă" a fost cea pe care a emis-o în clipa în care a aflat clauzele din testamentul tatălui său. Seth a mers mai departe şi a acuzat-o că s-a măritat cu tatăl lui pentru bani, profitînd de boala lui Jim, ca să-l convingă să o lase pe ea controleze pînă şi banii copiilor lui.

Tot el i-a promis, printre ameninţări, că va contesta testamentul la tribunal, moment în care avocatul lui Jim a oftat şi l-a sfătuit să nu facă aşa ceva, fiindcă ar fi fost o risipă de timp şi bani. Jim a ţinut frîiele imperiului său cu competenţă pînă în ultimele săptămîni înainte să moară, iar testamentul fusese semnat cu aproape un an înainte de asta – de fapt, la o zi după ce s-a căsătorit cu Bailey.

Cînd a aflat asta, Seth s-a făcut roşu de mînie şi i-a spus ceva atît de murdar, încît toţi cei aflaţi în cameră şi-au ţinut respiraţia, apoi au ieşit cît au putut de repede. Pînă atunci Bailey se autoeducase să nu reacţioneze, aşa că era puţin probabil ca un simplu "tîrfă" rostit acum să o provoace în vreun fel.

Pe de altă parte, atît de mult i s-a spus că este hoaţă, încît termenul începuse să-i intre pe sub piele.

- Apropo de moştenirea ta, am aflat de o oportunitate de investiţie şi vreau să o cercetez, spuse ea cu mult calm. Pentru ca să maximizez profitul, va trebui să aduc în afacere cît de mult se poate. Sper că nu te deranjează dacă voi reduce la jumătate alocaţia ta lunară, bine? Temporar, desigur. Cred că timp de un an va fi suficient.

După o fracţiune de secundă de tăcere, în care Seth

ascultase propunerea, începu să urle pe un ton amenințător, cum fac fiarele încolțite:

- Ticăloaso, te omor.

Era prima dată cînd îi para insultele cu propria ei amenințare, fapt care-l șocase acum, fiindcă îl scotea din zona lui de confort. Amenințarea nu o speria. Seth se pricepea foarte bine cînd venea vorba să amenințe, doar că nu ducea nimic la bun sfîrșit.

- Dacă ai alte propuneri de investiții pe care dorești să mi le prezinți, aș fi bucuroasă să le ascult, spuse ea, atît de politicos, încît ai fi zis că el i-a cerut detalii despre investiție, nu că a amenințat-o cu moartea. Dar ai grijă să le cercetezi foarte amănunțit și aștept propunerile tale în scris. Le voi acorda atenție maximă, dar cred că asta va dura vreo cîteva săptămîni. Poimîine plec în vacanță și estimez că voi lipsi cam două săptămîni.

Drept răspuns, îl auzi cum a trîntit telefonul..

Nu era un început de zi prea grozav, se gîndi ea, însă măcar întîlnirea lunară cu Seth era ceva de domeniul trecutului.

Acum, dacă ar putea să o evite și pe Tamzin...

CAPITOLUL 2

Cameron Justice aruncă o privire asupra aerodromului, dar şi în parcare, ca să-şi facă o idee; îşi parcă SUV-ul albastru pe locul lui special rezervat. Cu toate că nu era nici şase treizeci dimineaţa, nu el sosise primul. Corvette-ul argintiu parcat sugera că prietenul şi partenerul său, Bret Larsen – "L"-ul din firma J&L Executive Air Limo – era deja acolo, iar Fordul Focus semnala prezenţa secretarei lor, Karen Kaminski. Bret era matinal, dar Karen îşi formase obiceiul să ajungă la birou înaintea tuturor; spunea că este singurul moment din zi în care putea să lucreze, fără să fie întreruptă în mod constant.

Era o dimineaţă însorită, cu cer senin, deşi buletinul meteo anunţa o nebulozitate crescută pe parcursul zilei. Totuşi, în momentul de faţă soarele strălucea puternic, făcînd să strălucească toate cele patru avioane ale firmei J&L, iar Cam se opri cîteva secunde să admire priveliştea.

A fost vopsită sigla pe fuselajul aparatelor de zbor, iar această treabă s-a dovedit extrem de costisitoare, dar a meritat, iar linia neagră care se întindea de la botul avionului pînă la coadă dădea un aer elegant celor două avionae tip Cessna – Skylane şi Skyhawk. Erau achitate integral, iar el şi Bret au muncit din greu în primii doi ani,

desfăşurînd tot felul de activităţi conexe muncii de pilot, ca să-şi achite mai rapid datoriile. Şi Piper Mirage era *aproape* al lor, iar după ce va fi achitat şi acesta, cei doi intenţionau să dubleze plata ratelor pentru aparatul cu opt locuri Lear 45 XR, care era copilul lui Cam.

Deşi în realitate Lear era aproape egal ca lungime şi anvergură a aripilor cu F-15E Strike Eagle, cu care zburase partenerul lui Cam pe cînd a fost membru al forţelor aeriene, Bret se obişnuise cu mai micul Cessna şi cu Mirage, aparat de dimensiune redusă, fiindcă le prefera agilitatea.

Cam, care zburase pe un uriaş KC-10A Extender în vremurile din serviciul militar, prefera să se desfăşoare într-o carlingă mai spaţioasă. Preferinţele lor ilustrau diferenţele de bază dintre ei ca piloţi. Bret pilotase avioane de vînătoare, era mai încrezut, dar şi cu reflexe rapide; Cam era Eddie cel echilibrat, tipul ale cărui mîini le voiai întotdeauna pe comenzi, atunci cînd avionul trebuia realimentat, la sute de mii de metri în aer, cu o viteză de sute de kilometri la oră. Lear avea nevoie de toată lungimea pistei micului aerodrom atunci cînd decola, aşadar Bret era foarte bucuros că îl are pe Cam pe scaunul pilotului la acele zboruri.

S-au descurcat relativ bine amîndoi, se gîndea Cam, în timp ce făceau ceva ce le plăcea amîndurora. Aveau zborul în sînge. S-au cunoscut la Academia Forţelor Aeriene şi, cu toate că Bret era cu un an mai mare decît Cam, s-au împrietenit şi au rămas prieteni şi după cîteva

încercări, sau alegeri diferite în carieră, sau locuri de muncă diferite.

Au continuat să se întîlnească şi cînd au trecut prin trei divorţuri – două ale lui Bret şi unul al lui Cam – precum şi prin multe iubite. Apoi, fără prea multe planificări, prin intermediul convorbirilor telefonice şi al e-mailurilor au decis să-şi întemeieze împreună o afacere, după ce au ieşit din armată; ce afacere anume nu s-a pus problema niciodată. O mică firmă de servicii cu aeronave-charter părea totuşi croită pentru ei amîndoi.

Norocul lor a fost mare. Acum aveau angajaţi trei mecanici, un pilot part time, o echipă de curăţenie, constînd dintr-o persoană cu contract permanent şi una cu o jumătate de normă, apoi era Karen Indispensabila, care îi conducea pe toţi cu o mînă de fier şi lipsă totală de toleranţă pentru vrăjeli.

Compania era solvabilă, iar amîndoi trăiau foarte bine de pe urma ei. Cursele zilnice nu ofereau fiorii şi senzaţiile tari de la zborurile militare, dar Cam nu avea nevoie de adrenalină ca să se bucure de viaţă. Bret, desigur, era cu totul diferit; piloţii de vînătoare trăiesc intens, însă el se domolise şi îşi lua dozele de dramatism ocazional, cînd se oferea voluntar pentru Patrula Aeriană Civilă.

Au avut mare noroc şi cu locaţia. Terenul de aterizare era perfect pentru nevoile lor. Era amplasat convenabil, mai ales pentru toate sediile corporaţiilor Grupului Wingate, principalul client al lui J&L. Şaizeci la sută din zborurile lor se desfăşurau pentru corporaţia Wingate, în

principal îi transportau pe directorii executivi de rang înalt în diferite locuri, dar uneori și familia utiliza firma J&L pentru călătorii private.

În afară de comoditate, totuși, aerodromul oferea condiții optime de securitate, precum și o clădire a terminalului cu aspect peste medie, unde existau trei birouri pentru angajații J&L.

Cunoștințele lui Bret le-au adus afacerea Wingate, iar el de obicei îi transporta pe membrii familiei, pe cînd Cam se ocupa de transportul angajaților corporației. Aceste aranjamente le conveneau amîndurora, fiindcă Bret se înțelegea cu familia mai bine decît Cam. Domnul Wingate fusese un bărbat de treabă, dar copiii lui erau niște cretini, iar soția-trofeu, pe care o lăsase în urma lui, era caldă și prietenoasă precum un ghețar.

Cam coborî din SUV-ul său. Era un bărbat înalt, lat în umeri, iar autoturismul masiv i se potrivea și-i conferea spațiul interior de care avea nevoie, dată fiind anvergura trupului său.

Traversă parcarea, cu mersul lui calm, netulburat și intră printr-o ușă laterală a clădirii terminalului, după care ridică scurt cardul de acces și se deschise o altă ușă. Un hol îngust ducea spre biroul lor, unde Karen stătea și dactilografia preocupată, urmărind atentă tastatura computerului.

Pe biroul ei tronau niște flori proaspete, aranjate într-o vază, iar mirosul lor se amesteca plăcut cu aroma de cafea. Întotdeauna avea flori, deși el bănuia că ea singură

şi le cumpăra. Iubitul ei – un motociclist solid, bărbos, cu geacă neagră din piele – nu părea genul care să cumpere flori.

Cam ştia că fata are douăzeci şi ceva de ani, că îi place să-şi vopsească părul roşcat, tuns scurt, cu şuviţe negre şi că datorită ei biroul mergea ca uns, dar mai mult de atît se temea să întrebe. Bret, pe de altă parte, avea deja ca misiune în viaţă să scoată orice de la oricine, aşa încît o tachina neîncetat.

- Neaţa, Rază-de-Soare, o salută Cam, fiindcă şi lui îi plăcea să o tachineze.

Ea îi aruncă o privire piezişă pe deasupra monitorului, apoi continuă să tasteze documentul. Atît de departe era Karen de a străluci dimineţile, pe cît este de strălucitor Seattle, în comparaţie cu Miami. Odată Bret a făcut greşeala să-şi verbalizeze teoria conform căreia ea putea fi asemănată cu lumina radiată de un cîine de pază într-un cimitir de fiare vechi, fiindcă era la fel de rea ca acesta şi nu devenea nici pe departe umană înainte de ora nouă dimineaţa.

Karen nu i-a spus nimic, doar că timp de mai bine de o lună corespondenţa privată a lui Bret a dispărut, pînă ce el şi-a dat seama şi şi-a cerut scuze, drept urmare corespondenţa i-a fost din nou livrată, doar că la toate facturile avea restanţe de o lună.

Cam a ales precauţia, în locul curajului, aşa că nu i-a mai spus nimic. Şi-a turnat singur cafeaua şi s-a dus în biroul lui Bret, fiindcă uşa era deschisă.

- Ai venit devreme, îi zise el, rezemîndu-se cu umărul de tocul uşii.

Bret s-a uitat spre el cu o mutră acră.

- Nu de bunăvoie.

- Vrei să spui că ai primit un apel de la Karen şi ea ţi-a spus să-ţi mişti fundul pînă aici? Cam auzi în spatele lui un zgomot care putea fi ori un chicotit, ori un mîrîit. Cu Karen era greu să-ţi dai seama de diferenţă.

- La fel de rău. Un idiot a stat pînă în ultimul minut şi a rezervat un zbor pentru ora opt.

- Nu îi numim "idioţi", se auzi glasul lui Karen. Ţi-am trimis un memo. Noi le spunem "clienţi".

Bret sorbi din cafeaua lui, apoi spuse pe jumătate rîzînd, pe jumătate ironic:

- Clienţi. Am priceput. Făcu semn spre o foaie de hîrtie pe care notase ceva, iar Cam recunoscu formularul de traseu. L-am sunat pe Mike să vină după amiază, pentru zborul spre Spokane, cu Skylane – Mike Gardiner era pilotul lor cu jumătate de normă – şi eu mă voi elibera, ca să merg cu Mirage spre L.A., dacă vrei să zbori tu cu Skyhawk în cursa cu Eugene. Sau, dacă preferi, putem să facem schimb, dacă preferi zborul spre L.A.

Cel care ajungea primul la birou trebuia să întocmească documentaţia de zbor, iar din acest motiv Bret venea rar foarte devreme. El distribuia de obicei avioanele, după lungimea traseului de zbor, lucru care nu era deloc dificil, fiindcă aşa făceau economie de timp şi nu mai opreau ca să realimenteze.

Evident că lui Cam i-ar fi convenit mai mult zborul spre L.A., doar că săptămîna aceasta făcuse deja două zboruri mai lungi şi avea nevoie de un respiro. Plus că simţea nevoia să mai petreacă timpul şi în aparatele Cessna; zbura foarte mult pe Lear şi pe Piper Mirage, astfel încît putea să facă un efort şi pe avioanele mai mici.

- Nu, este bine cum ai aranjat. Îmi trebuie şi orele astea. Mîine ce avem în program?

- Doar două. Mîine şi pentru mine programul începe devreme. O duc pe doamna Wingate la Denver, unde pleacă în vacanţă, aşa că mă voi întoarce singur, doar dacă între timp nu apare ceva. Celălalt este...Se opri, scotocind printre hîrtiile împrăştiate pe birou, de fapt toate fiind contractele completate de Karen.

- Un zbor cu marfă spre Sacramento, spuse Karen, din celălalt birou, fără să se sinchisească de faptul că trăgea cu urechea.

- Da, un zbor cu marfă spre Sacramento, repetă Bret ca un ecou, apoi zîmbi, ca şi cînd Cam nu ar fi auzit-o pe ea de prima dată. Se auzi din nou acel mîrîit. Bret mîzgăli repede ceva pe o foaie, apoi i-o întinse lui Cam pe birou; Cam se aplecă puţin, puse degetul pe foaie şi o răsuci spre el, ca să poată citi.

Întreab-o dacă şi-a făcut vaccinul antirabic, scria pe hîrtie.

- Sigur, zise el, apoi ridică puţin tonul şi i se adresă lui Karen: Karen, Bret vrea să te întreb dacă...

- Taci, cretinule! Bret se ridică dintr-o mişcare şi-l lovi

pe Cam cu pumnul în umăr, ca să-l împiedice să încheie fraza. Cam rîse, apoi ieşi şi merse în biroul lui.

Karen îl privi din nou cu ochii aceia pătrunzător-acuzatori.

- Ce voia Bret să mă întrebi? zise ea.

- Nu contează. Nu era ceva important, spuse Cam cu o mină inocentă.

- Da, pun pariu, mormăi ea.

Cum se aşeză pe scaun, telefonul sună, iar tehnic vorbind, preluarea apelurilor era treaba lui Karen, însă ea era ocupată, iar Cam nu era, aşa că apăsă tasta pentru linia de exterior şi răspunse.

- Executive Air Limo.

- Sînt Seth Wingate. Mama mea vitregă a rezervat pentru mîine un zbor cu dumneavoastră?

Tonul bărbatului era cam răstit, iar Cam simţi cum i se ridică părul la ceafă.

- Da, aşa este.

- Unde pleacă?

Cam şi-ar fi dorit să-i poată spune nemernicului că destinaţia doamnei Wingate nu e treaba lui, dar dacă stătea mai bine să se gîndească, nemernic sau nu, era un Wingate şi avea un cuvînt greu de spus dacă firma J&L îşi păstra colaborarea cu afacerile Grupului Wingate.

- Denver.

- Cînd se întoarce?

- Nu am pe birou datele exacte, dar cred că peste două săptămîni.

Singurul răspuns a fost că apelul s-a întrerupt brusc, fără un "mulțumesc" sau un "pupă-mă-n fund" sau orice altceva.

- Ticălosul, bombăni el și puse receptorul în furcă.

- Cine?

Vocea lui Karen pătrundea prin ușa deschisă. Oare exista ceva ce ea să nu audă? Culmea era că țăcănitul tastelor se auzea încontinuu, fără nici o ezitare. Femeia asta era chiar înspăimîntătoare.

- Seth Wingate, răspunse el.

- Aici sînt de acord cu tine, șefule. Tot timpul este cu ochii pe doamna Wingate, nu-i așa? Mă întreb de ce. Știu că nu se iubesc deloc.

Nici nu era de mirare. Prima doamnă Wingate, pe care el a cunoscut-o foarte puțin, dar pe care a plăcut-o, murise cu un an înainte ca domnul Wingate să se însoare cu asistenta lui personală, care era mai tînără decît amîndoi copiii lui.

- Poate că are de gînd să dea o petrecere în casă cît timp este ea plecată.

- Mi se pare infantil.

- Dar el așa este.

- Probabil că de aceea domnul Wingate senior a lăsat-o pe ea să se ocupe de bani.

Cam păru surprins, așa că se ridică și apăru în pragul ușii.

- Glumești, zise el. Karen stătea cu spatele. Întoarse ușor capul și se uită spre el, în timp ce degetele îi zburau

peste tastatura computerului.

- Nu ştiai?

- De unde să ştiu? Nici membrii familiei acestuia, nici directorii Grupului nu discutau cu el probleme financiare personale şi nici lui Karen nu-şi imagina că i se confesau pe tema aceasta.

- *Eu* ştiu, ţinu ea să sublinieze.

Da, dar tu eşti ciudată. Îşi înghiţi cuvintele înainte ca ele să-i iasă pe gură şi să-l bage în bucluc. Karen avea metodele ei să afle diverse lucruri.

- *Cum* de ştii?

- Aud şi eu nişte lucruri.

- Dacă este adevărat, atunci nu mă miră că nu se plac. Ce naiba, şi el, dacă ar fi fost în pielea lui Seth Wingate, probabil că s-ar fi purtat tot ca un ticălos cu mama lui vitregă.

- Este cît se poate de adevărat. Răposatul domn Wingate era un tip isteţ. Gîndeşte-te. *Tu* i-ai fi lăsat pe Seth sau pe Tamzin să se ocupe de milioanele tale de dolari?

Cam se gîndi la acest lucru doar o fracţiune de secundă.

- Pentru nimic în lume.

- Vezi, nici el nu a făcut-o. Iar mie îmi place de ea. E deşteaptă.

- Sper că e suficient de deşteaptă şi a schimbat încuietorile la uşi, după ce a murit domnul Wingate, spuse Cam. Şi ca să-şi păzească spatele, fiindcă sigur Seth Wingate ar încerca să-i înfigă un cuţit în spate, dacă ar avea ocazia.

CAPITOLUL 3

A doua zi de dimineață telefonul îl trezi brusc pe Cam, iar el bîjbîi pînă să-l găsească, fără să deschidă ochii. Poate o fi cineva care a greşit numărul; dacă nu deschidea ochii, avea toate şansele să adoarmă la loc pînă ce îl va avertiza alarma de la ceasul de mînă. Din experienţă ştia că, odată ce deschidea ochii, trebuie să se trezească, fiindcă somnul nu-i mai revenea.

- Da.

- Şefule, trage-ţi pantalonii pe tine şi vino pînă aici.

Karen. La naiba. Uită că trebuie să stea cu ochii închişi şi se ridică brusc, fiindcă valul de adrenalină îi spălă imediat pînzele de păianjen din minte.

- Ce s-a întîmplat?

- Partenerul tău idiot a apărut cu ochii umflaţi, de abia mai putea să-i ţină deschişi, incapabil să răsufle normal şi se crede în stare să zboare pînă la Denver astăzi.

Pe fundal Cam auzi o voce groasă, răguşită, care nu semăna deloc cu vocea lui Bret şi totuşi persoana bîiguia ceva greu de înţeles.

- Aceea e vocea lui Bret?

- Mda. Vrea să ştie de ce ţie ţi-am spus "şefule", iar lui

"idiot". Fiindcă anumite lucruri sînt evidente, de aceea, îi spuse ţîfnoasă lui Bret. Revenind la discuţia cu Cam, zise: l-am sunat şi pe Mike, dar nu poate să ajungă aici la timp pentru zborul spre Denver, aşa că i-am dat lui zborul tău spre Sacramento, iar tu trebuie să ajungi aici cît mai repede.

- Gata, am plecat, zise el şi închise, apoi dădu fuga la baie. Îşi făcu repede un duş, se bărbieri în patru minute şi douăzeci şi trei de secunde, îmbrăcă un costum negru, luă de pe cuier şapca şi rucsacul cu lucruri pentru o noapte, pe care-l avea mereu pregătit, pentru ocazii ca aceasta, apoi în şase minute ieşi pe uşă. Se întoarse din drum, ca să închidă cafetiera care era programată să pornească peste o oră, apoi, fiindcă nu ştia dacă are timp să oprească undeva pentru micul dejun, merse şi scoase dintr-un dulap cîteva batoane proteice, pe care le înghesui în buzunare.

Drace, drace, drace, înjura el încontinuu, cu greu strecurîndu-se prin traficul matinal infernal. Pasagera lui de astăzi era glaciala Văduvă Wingate. Bret se înţelegea bine cu ea, fiindcă Bret se înţelegea cu aproape toată lumea; în cele cîteva ocazii, cînd Cam a avut ghinionul să o însoţească, ea s-a comportat de parcă ar fi avut un morcov înfipt în fund, iar el ar fi fost un gîndac pe parbrizul vieţii ei.

Cam a mai avut de-a face cu persoane de genul ei de multe ori, în armată; această atitudine a fost incompatibilă cu gustul lui atunci, la fel ca şi acum. Intenţiona să tacă, de-ar fi să moară din asta, dar, dacă ea avea să-l provoace

în vreun fel, atunci îi va oferi cel mai oribil zbor din viața ei: o va face să-și vomite și mațele, pînă cînd vor ajunge la Denver.

Reuși să ajungă rapid; locuia la periferia orașului Seattle, în plus el mergea în direcție opusă, spre aerodrom, nu spre oraș, așa încît șoseaua pe care rula era destul de liberă, în timp ce din sens opus se vedeau coloane de mașini. Ajunse și parcă pe locul său cam în douăzeci și șapte de minute de cînd închisese telefonul.

- Ai fost rapid, îi zise Karen cînd îl văzu intrînd în birou, pregătit cu bagajul pe umăr. Mai am cîteva vești proaste.

- Hai să le aud, spuse el și lăsă rucsacul pe un scaun, apoi își turnă puțină cafea.

- Miraj este în reparații, iar Dennis spune că nu va fi gata pînă la ora plecării.

Cam își sorbea liniștit cafeaua, gîndindu-se la partea logistică. Dacă ar fi zburat cu Miraj-ul, ar fi reușit să ajungă la Denver fără să realimenteze. Dacă zbura cu Lear, ar fi reușit, doar că acesta era folosit pentru grupuri, nu pentru o singură persoană – cu toate că putea să piloteze singur pe Lear, prefera să fie însoțit de un copilot.

Nici unul dintre aparatele Cessna nu putea să zboare pe distanțe mari, dar Skylane avea un plafon de zbor de peste cinci mii cinci sute de metri, în timp ce plafonul unui Skyhawk era de doar patru sute. Există în Colorado vîrfuri muntoase care depășesc patru mii cinci sute de metri, așa că alegerea aparatului era una evidentă.

- Merg cu Skylane, zise el. Voi realimenta la Salt Lake City.

- Aşa m-am gîndit şi eu, interveni Bret, venind din biroul lui. Avea vocea atît de răguşită, încît ai fi zis că a orăcăit un broscoi cu congestie nazală. Am dat dispoziţie mecanicilor să-l pregătească.

Cam ridică privirea. Karen nu exagerase deloc referitor la starea în care se afla Bret; ba mai rău, o subestimase. Avea cercuri vineţii de jur împrejurul ochilor şi erau atît de umflaţi încît pupilele nici nu i se vedeau: în locul lor apăreau două linii oblice. Era umflat la faţă şi respira pe gură. Una peste alta, arăta ca naiba, iar după expresia feţei lui, se simţea groaznic. Orice boală ar fi contractat, Cam nu dorea să se molipsească.

- Nu te apropia de mine, îl avertiză Cam, ridicînd mîna ca un poliţist de la circulaţie.

- I-am dat deja cu spray Lysol, zise Karen, privindu-l sfidător pe Bret. O persoană foarte precaută, cu măcar un dram de bun simţ ar fi rămas acasă şi ar fi sunat la birou, în loc să vină la muncă, unde poate să împrăştie microbii.

- Dar pot să zbor, croncăni el. Tu eşti cea care insistă că nu pot.

- Sînt foarte sigură că doamna Wingate de-abia aşteaptă să-şi petreacă cinci ore înghesuită într-un avion de mici dimensiuni, alături de tine, zise ea sarcastic. Eu nu-mi doresc să stau în acelaşi birou cu tine nici măcar cinci minute. *Pleacă acasă.*

- Susţin această moţiune, zise Cam enervat. Pleacă acasă.

- Dar am luat un decongestant, protestă Bret. Încă nu şi-a făcut efectul.

- Înseamnă că nu-şi va face efectul nici pînă cînd va trebui să decoleze avionul.

- Ţie nu-ţi place să zbori cu această familie.

În special cu doamna Wingate, se gîndi Cam, dar spuse tare doar atît:

- Nu e mare lucru.

- Dar pe mine mă place mai mult.

Acum Bret vorbise ca un copil răsfăţat, mereu avea ceva de obiectat atunci cînd zborul lui era anulat.

- Va trebui să mă suporte cinci ore, zise Cam hotărît. Dacă el putea, desigur va putea şi ea. Tu eşti bolnav, eu nu sînt. Am pus punct discuţiei.

- Ţi-am scos şi rapoartele despre starea vremii, spuse Karen. Le-am lăsat pe computerul tău.

- Mersi. Intrînd în biroul lui, Cam se aşeză la masa de scris şi începu să citească. Bret rămăsese în uşa biroului şi părea că nu ştie ce să facă. Pentru Dumnezeu, rosti exasperat Cam, mergi la doctor. Arăţi de parcă ai fi fost atacat cu spray lacrimogen. Arăţi ca şi cînd ai fi avut o reacţie alergică la ceva.

- Bine. Începu să strănute în reprize, apoi îl apucă o tuse convulsivă.

De la locul lui, Cam nu o putea vedea pe Karen, dar auzi un şuierat nervos, apoi Bret a fost învăluit de un nor.

- Of, pentru Dumnezeu, protestă bărbatul bolnav, dînd din mîini, ca să împrăştie ceaţa. Dacă-mi dai cu sprayul

acesta, mai rău îmi faci.

Ea continuă să apese cu încăpățînare.

- Gata, renunț, mormăi el după ce obosi să tot dea din mîini. Îi era din ce în ce mai greu să facă față atacului lacrimogen şi sufocant. Gata, plec, plec. Dar să ştii, că dacă o să mor de insuficiență respiratorie, din cauză că ai golit tubul de Lysol pe mine, *atunci vei fi concediată*!

- Dacă mori, nu mai poți să mă concediezi. Tot ea trebuia să aibă ultimul cuvînt, doar că ultima replică a fost emisă după ce el a plecat şi a închis uşa.

Cam rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

- Mai dă cu puțin spray. Dă cu spray pe tot ce a atins el.

- Mai am nevoie de un flacon. Acesta este aproape gol.

- Cînd mă voi întoarce, voi cumpăra o cutie întreagă.

- Deocamdată voi da cu spray pe clanțe, dar tu să nu mergi în biroul lui.

- Dar în baie?

- Eu nu intru în toaleta bărbaților. Aveam impresia că bărbații sînt oameni, dar odată am intrat în toaleta voastră şi era să mor şocată. Dacă aş fi încercat în altă cabină, probabil că aş fi rămas cu episoade psihotice. Aşadar, dacă vrei să te protejezi, ia sprayul şi dă cu el prin toaleta voastră.

El se gîndi cîteva clipe la detaliul absolut nesemnificativ că *ea* lucrează pentru *ei,* după care îşi dădu seama că în biroul lor s-ar instala haosul, dacă nu ar mai fi acolo. A naibii probabilitate; ea şi-a expus punctul de vedere.

Cîntărind mai bine cele două puncte de vedere, trase concluzia că datul cu spray în toaletă nu era trecut în fişa ei de post.

- Acum nu am timp.

- Toaleta nu pleacă nicăieri – iar eu o folosesc pe cea pentru femei. Asta însemna că ei nu-i păsa dacă partea bărbaţilor va fi decontaminată sau nu.

Cam rămase cu ochii spre uşa deschisă şi realiză de-abia acum cît de multe conversaţii ale lor se desfăşurau cu ea fiind în afara biroului, iar el în biroul lui, în cea mai mare parte a timpului el neputînd să o vadă deloc.

- Să ştii că am de gînd să instalez la intrare o oglindă rotundă, zise. Chiar la intrarea în birou.

- De ce?

- Ca să te pot vedea, cînd stau de vorbă cu tine.

- De ce te interesează asta?

- Ca să ştiu dacă zîmbeşti.

Cam îşi lăsă rucsacul în compartimentul pentru bagaje, apoi începu să inspecteze Skylane-ul; îi dădu roată examinîndu-l cu atenţie, ca să nu fie nimic desprins, sau uzat. Trase, împinse, lovi cu piciorul roţile. Urcă în carlingă şi parcurse procedurile dinaintea zborului, verificînd pe rînd fiecare ecran şi aparat, apoi bifă totul, conform unei liste afişată pe bord. Cunoştea procedura pe dinafară, putea să o parcurgă şi în somn, dar niciodată nu se baza doar pe memorie; un moment de neatenţie şi putea să rateze ceva crucial. Aşadar se lua după ordinea de pe

listă, ca să ştie că a acoperit totul. La patru kilometri deasupra pămîntului era momentul nepotrivit să descopere că este ceva în neregulă.

Se uită la ceas şi văzu că se apropia ora la care trebuia să sosească doamna Wingate. Porni motorul şi-l ascultă atent, pînă ce ajunse la acel huruit constant. Verifică monitoarele şi panoul cu instrumente de zbor, verifică de două ori dacă toate datele erau normale, apoi verifică şi traficul din zonă, după care se îndreptă lent spre poarta de acces la terminal, de unde îşi va lua pasagera. Cu coada ochiului zări mişcare în zona parcării şi aşa constată că un Land Rover verde-închis tocmai oprea pe un loc liber.

Mereu era surprins cînd o vedea în Land Rover. Doamna Wingate nu părea genul de femeie care preferă maşinile practice sau SUV-urile; dacă ar fi fost prima dată cînd se întîlneau, ar fi catalogat-o drept o doamnă care prefera modelele mari, luxoase – nu genul sportiv, ba mai mult, părea că-i place să aibă şofer, iar ea să stea pe bancheta din spate. Dar nu era aşa: întotdeauna conducea ea, cu viteza şi eleganţa unei persoane care oricînd ar fi putut să decoleze de pe un cîmp.

Îşi dădu seama că ar fi trebuit să ajungă mai devreme. Bret ar fi fost deja oprit la poartă, unde ar fi ajutat-o să scoată bagajele şi să le care în avion. Cam o văzu cum se opreşte în loc, urmărind avionul care se apropia, apoi închise portiera şi merse spre portbagaj, ca să descarce singură bagajele. Mai avea vreo cîteva sute de metri pînă să ajungă la poartă; era clar că ea va ajunge prima.

Grozav. Probabil că pentru ea zborul va începe cu capsa pusă deja, fiindcă nu a venit nimeni să o ajute. Pe de altă parte, bine măcar că nu l-a aşteptat în picioare, sub cerul liber, pînă cînd apărea aeronava.

Ajuns pe poziţie, opri motorul şi coborî. O văzu că se apropie dinspre clădirea terminalului; cu o mînă trăgea o valiză, iar în mîna cealaltă avea o geantă de voiaj destul de mare. Karen era cu ea şi trăgea şi ea două trolere.

Doamna Wingate se uită la el, pe măsură ce avansa şi îi zise lui Karen:

- Credeam că Bret va fi pilotul meu. Tonul ei era neutru, formal.

- Este bolnav, explică delicat Karen. Credeţi-mă, nu v-ar plăcea să-l aveţi prin preajmă.

Doamna Wingate nu schiţă nici un gest şi nici nu lăsă să se citească nimic pe chipul ei.

- Sînt convinsă, zise ea. Ochelarii de soare îi ascundeau privirea.

- Doamnă Wingate, o salută politicos Cam, ajuns acum în dreptul lor.

- Căpitane Justice. Ieşi pe poarta pe care el i-o deschise.

- Permiteţi să vă iau bagajele.

În tăcere, ea rămase cu mîna pe trolerul pe care-l trăsese după ea, pînă ce mîna lui o atinse pe a ei undeva, pe lîngă mîner. Cam nu scoase un cuvînţel, ci luă rînd pe rînd toate trei valizele şi le depozită în compartimentul pentru bagaje, întrebîndu-se dacă femeii i-or mai fi rămas

haine prin şifonier, acasă. Cu greutatea pe care o adusese, i-ar fi fost imposibil să se îmbarce într-o cursă comercială fără să plătească o sumă frumuşică doar pentru bagaje.

Cînd era vorba de un singur pasager, el sau ea alegea adesea să se aşeze pe locul de lîngă pilot şi nu pe locurile din spate, fiindcă aici îi era mai uşor să vorbească direct cu pilotul şi putea să poarte căştile copilotului.

O ajută pe doamna Wingate să urce în avion, chiar o susţinu cînd păşi înăuntru; ea se duse direct pe locul din spatele lui, lăsînd să se înţeleagă că nu vrea să stea de vorbă cu el.

- V-aş ruga să vă aşezaţi pe locul celălalt, îi spuse el pe un ton care nu exprima o rugăminte, ci mai degrabă un ordin, deşi conţinea o rugăminte.

Ea nici nu se mişcă.

- De ce?

Deşi ieşise din forţele armate de aproape şapte ani, obiceiurile militare dobîndite erau prea adînc înrădăcinate, astfel încît Cam se abţinu cu greu să nu-i spună direct "mişcă-ţi fundul chiar acum", fapt care ar fi avut ca rezultat ruperea contractului în mai puţin de o oră. Trebui să scrîşnească din dinţi, după care reuşi să articuleze, pe un ton relativ calm:

- Greutatea corporală va fi mai bine balansată, dacă staţi pe bancheta din partea opusă mie.

În tăcere ea se mişcă pe scaunul din partea dreaptă, apoi îşi puse centura. Deschise geanta şi scoase din ea o carte, în care îşi îngropă nasul, deşi cu ochelari de soare

pe nas era puțin probabil că putea să citească un cuvînt. Oricum, mesajul ei ajunse intact și clar: *nu vreau să-mi vorbești*. Perfect. Nici el nu-și dorea să-i vorbească femeii, la fel cum nu dorea nici ea să-i vorbească.

Cam se așeză pe locul lui, închise ușa și își puse pe cap căștile. Karen le făcu semn, apoi plecă în terminal. După ce porni motorul și verifică mecanic toate ecranele și indicatoarele de pe panoul de bord, Cam se înscrise pe pista de deplasare spre zona de decolare. Nici o clipă, pe timpul decolării ea nu și-a ridicat ochii din carte.

Mda, se gîndi el crispat, vor urma cinci ore lungi de zbor.

CAPITOLUL 4

Grozav, se gîndi Bailey, de cum îl văzu pe Căpitanul Justice coborînd din carlinga aparatului Cessna, ca să vină spre poartă. Nu avea cum să confunde statura înaltă, zveltă şi bine legată cu aceea a lui Bret Larsen, pilotul care o transporta de obicei acolo unde avea nevoie. Bret era vesel şi comunicativ, în vreme ce Căpitanul Justice avea o mină care exprima totală dezprobare.

De cînd s-a căsătorit cu Jim Wingate, imediat recunoştea cînd această atitudine era îndreptată spre ea şi, cu toate că nu se putea caracteriza ca fiind ultrasensibilă, acest fapt o enerva la culme.

Se săturase pînă peste cap să fie privită ca o căutătoare de aur, cu inima rece şi care a profitat de un bărbat bolnav. Această situaţie a fost ideea lui Jim, nu a ei. Da, a făcut-o pentru bani, dar ce naiba, şi-*a cîştigat* prin muncă salariul pe care-l primea în fiecare lună. Moştenirile lui Seth şi Tamzin erau nu doar sigure sub administrarea ei, dar şi sporeau într-o manieră sănătoasă.

Nu era nicidecum un geniu financiar, dar se pricepea la investiţii şi înţelegea pieţele. Jim o considera cam prea conservatoare în investiţiile personale pe care le făcea, dar

cînd venea vorba de păstrarea fondurilor, ea era exact persoana de care el avea nevoie.

Probabil că ar fi putut să dea un anunț la ziar, prin care să explice toate aceste aspecte, dar de ce trebuia să se justifice în fața oamenilor? Să-i ia naiba.

Această filozofie era acum facilă, deşi nu o putea folosi cu prietenii vechi ai lui Jim, care acum se considerau prea buni ca să socializeze cu ea, însă ea era bucuroasă că nu o obligă nimeni să petreacă timp cu ei – oricum, niciodată nu i-a considerat prietenii *ei*.

Era obligată, totuşi să petreacă vreo cîteva ore înghesuită în carlinga unui avion mic, împreună cu domnul Acriturǎ, doar dacă nu alegea să anuleze zborul şi să aştepte însănătoşirea lui Bret – sau putea să-şi rezerve un bilet la o cursă comercială cu direcția Denver.

Ideea era tentantă, doar că nu ştia dacă mai putea să prindă următorul zbor, presupunînd că va ajunge la aeroport în timp util, iar deja fratele şi cumnata ei plecaseră din Maine spre Denver. Logan trebuia să închirieze un autoturism cu tracțiune integrală, cu care să o aştepte la aterizare.

Diseară, pînă la ora opt, trebuiau să ajungă la locul ales, pentru o vacanță de două săptămîni, în care vor face coborîri cu pluta pe rîu. Lui Bailey această idee i s-a părut divină: două săptămîni în care nu va folosi telefonul mobil, nu va face față privirilor reci sau dezaprobatoare, dar mai presus de orice, nu va mai şti de Seth, nici de Tamzin.

Coborîrile cu pluta pe rîu erau preferatele lui Logan;

el și Peaches, soția lui, s-au cunoscut în timp ce practicau acest sport. Bailey avea și ea o oarecare experiență în domeniu din timpul colegiului și chiar i-a plăcut, așa încît această ocazie i s-a părut excelentă pentru a-și putea petrece puțin timp împreună cu ei. Familia ei se împrăștiase prin țară și ea nu a avut parte de reuniuni și nici de revederi frecvente.

Tatăl ei locuia în Ohio cu a doua soție; mama ei, al cărui soț cu numărul trei murise în urmă cu patru ani, locuia acum în Florida, cu sora fostului ei soț numărul doi, care era și ea văduvă. Sora mai mare a lui Bailey, Kennedy, era pe undeva prin New Mexico. Bailey era foarte apropiată de Logan, care era cu doi ani mai tînăr decît ea, dar pe care nu-l mai văzuse de la înmormîntarea lui Jim. El și Peaches erau singurii membri ai familiei ei care au fost prezenți. Peaches era o fată de zahăr și cumnata preferată de Bailey dintre toți cumnații și rudele prin alianță.

Această excursie a fost ideea lui Peaches, iar timp de cîteva luni au tot făcut schimb de e-mailuri, perfectînd detaliile. Planul era ca ei să închirieze o plută mare, un cort mare, sobe de campanie și lanterne, de care aveau nevoie pentru două săptămîni de camping pe malul rîului.

Ideea era să cumpere mîncarea și apa, precum și alte articole esențiale – cum ar fi hîrtia igienică – din Denver, dar chiar și așa valizele lui Bailey erau ticsite cu lucruri de care credea că va avea nevoie.

Experiența ei limitată de rafting o învățase că era mai

bine să aibă cu ea un lucru şi să nu aibă nevoie de el, decît să-i lipsească. În cea de-a doua excursie îi venise ciclul cu cîteva zile mai devreme, iar ea a fost complet nepregătită. Ceea ce trebuia să fie o distracţie s-a transformat într-un coşmar, fiindcă a fost nevoită să se folosească de şosetele de schimb pe post de tampoane, iar rezultatul a fost că a trebuit să îndure frigul şi să aibă picioarele ude mai toată excursia. Deloc distractiv.

De data aceasta s-a înarmat din timp cu cataloage speciale pentru călătorii, din care a comandat tot ce-şi imagina că-i va trebui, de la periuţe de dinţi de unică folosinţă, cărţi de joc de plastic şi pînă la o lampă de carte.

Logan o va tachina pentru că s-a aglomerat cu bagaje, dar ea va rîde la urmă, dacă întîmplător, el va avea nevoie de vreun obiect din rezerva ei. Luase preventiv chiar şi o rolă de bandă adezivă, în cazul cînd pe cortul ei ar putea să apară o fisură, lucru care s- a întîmplat tot în ultima lor călătorie nefericită.

Îi plăcea raftingul foarte mult, iar atunci cînd se afla pe plută şi era udă, ori îi era frig pentru ea era o distracţie, dar atunci cînd nu se afla pe plută propriu zis şi-ar fi dorit tot confortul de acasă. Bine, poate că uneori era puţin exagerată, dar era sigură că şi Peaches prefera să se spele cu şerveţele umede de corp, cu aloe vera, în locul delectării cu o găleată de apă rece din rîu şi săpun.

Aşteptase cu nerăbdare plecarea, iar acum nu suporta ideea unei întîrzieri, chiar dacă pentru a ajunge la timp trebuia să îndure compania Căpitanului Justice. Îi venea

să rîdă ori de cîte ori auzea numele acesta. *Căpitanul Justice*, pentru Dumnezeu. Parcă era numele unui personaj din benzile desenate.

L-a văzut cum i-a ridicat cele trei valize şi le-a aşezat în compartimentul pentru bagaje fără pic de efort şi, cu toată masca împietrită de pe chipul lui, ea îşi dădea seama ce era în mintea lui: că şi-a împachetat în valize tot şifonierul. Dacă ar fi avut măcar o urmă de trăsături umane, ar fi privit bagajele cu suspiciune, sau ar fi întrebat-o dacă nu cumva băgase pietre în valize; Bret ar fi mormăit şi s-ar fi comportat ca şi cînd valizele ar fi cîntărit mai mult decît în realitate, evident ar fi glumit pe seama lor. Dar nu şi domnul Faţă-Împietrită; nici măcar o dată nu l-a văzut zîmbind.

Cînd a ajutat-o să urce în avion, mîna lui puternică i-a oferit sprijinul necesar, iar ea a tresărit. Bret nu a ajutat-o niciodată, îşi dădu ea seama; din camaraderia care îl caracteriza, a avut mare grijă să nu depăşească hotarele impuse de respectul datorat unei femei; de cînd s-a căsătorit cu Jim, recunoştea şi ea, hotarele s-au extins prea mult. Pur şi simplu nu mai avea încredere în oameni acum şi de aceea părea inabordabilă şi prea rigidă.

Nici Căpitanul Justice nu observase la ea semne cu "nu atingeţi" sau pur şi simplu nu-i păsa. Cînd a pus mîinile pe ea, chiar le-a simţit puterea şi siguranţa, iar gestul lui a fost cu totul diferit de cele ale directorilor cu care se asocia ea şi cu care venea în contact de obicei. Şocul atingerii lui, mîinile lui calde i-au făcut inima să tresară.

Era foarte tulburată şi de aceea de-abia a reacţionat la comanda lui de a se aşeza pe locul de alături. Imediat ce şi-a prins centura de siguranţă, şi-a scos cartea şi s-a prefăcut că este absorbită de ea, însă mental încă îşi trăgea şuturi, ca să se trezească.

Era de compătimit, dacă reacţiona astfel la o simplă atingere a unui bărbat, nu? Mai ales că nu era orice bărbat, ci unul care clar o dispreţuia. Bine, aşadar viaţa ei amoroasă era deocamdată inexistentă şi va rămîne aşa atîta timp cît va avea de-a face cu copiii lui Jim, fiindcă refuza să le ofere o ţintă sau muniţie. Da, evident, cîteodată se simţea incredibil de excitată, dar spera că va avea destulă mîndrie încît să nu se deconspire în faţa unuia ca Justice; nu dorea să-i dea de înţeles că are o părere atît de proastă despre sine, încît ar fi fost bun orice bărbat.

Problema era una de ordin fizic: el fiind un bărbat extrem de atrăgător – nu frumos, nu genul acela de playboy, fiindcă avea o faţă prea colţuroasă, dar...era absolut atrăgător. Ochii lui verzi aveau un fel de magnet, fiind de o nuanţă mai deschisă decît cea obişnuită, cu uşoare tente de azuriu. Expresia ochilor acelora era una rece şi distantă, de parcă omul nu ar ar fi avut sentimente deloc.

Era bun prieten cu Bret, deşi ea nu şi-l putea închipui într-o relaţie de prietenie cu nimeni. Cînd Bret vorbea despre el, totuşi, o făcea cu mult respect şi apreciere pentru Justice. "Un pilot printre piloţi": aşa l-a descris cîndva Bret. "Tipul e beton. Jur, are nervi de oţel. Ar putea

menţine un KC-10 nemişcat în inima unui uragan, fără să mişte un muşchi".

Bailey a avut apoi curiozitatea să caute pe Internet şi să afle ce este acela un KC-10.

Acum îi era mult mai uşor să şi-l imagineze în carlinga unui uriaş avion-tanc de alimentare, pe care-l menţinea în poziţie, în timp ce avioanele de luptă se aliniau sub burta lui, să realimenteze. Evident, nu citise cum operează exact o asemenea aeronavă, dar îşi dădea seama că nu era o treabă uşoară, mai ales la viteza de sute de mile pe oră şi învăluit de curenţi puternici.

Cînd ieşi din tumultul de gînduri, realiză că privirea i se oprise asupra mîinilor lui atît de sigure şi ferme pe manşă. Oripilată, îşi coborî iar privirea în carte. Slavă cerului că purta ochelari de soare, astfel ca el să nu-şi dea seama că-l fixează cu privirea – cu toate că probabil se întreba şi el cum poate ea să citească prin lentilele întunecate. Ei bine, nu putea, dar el nu trebuia să ştie asta.

Se simţea intimidată şi stînjenită, ceea ce nu-i stătea în caracter. Trebuia să se relaxeze şi să-şi îndrepte gîndurile în altă parte. Dacă şi-ar fi scos ochelarii de soare, atunci ar fi reuşit să citească, iar cartea era bună. Deşi intenţiona să-şi dea jos ochelarii, renunţă imediat. Erau o pavăză redutabilă, iar acum simţea că are nevoie de aşa ceva.

Bine, nu se punea problema să citească. Poate un pui de somn?

Era cam devreme, de-abia începuse dimineaţa. Putea

să se prefacă doar, aşa cum se prefăcuse că a citit, dar nici asta nu-i va abate gîndurile.

Dacă şi-ar fi luat cu ea laptopul, ar fi putut juca nişte jocuri, dar îl lăsase acasă. În următoarele două săptămîni oricum nu avea acces la internet, iar după ce bateria s-ar fi descărcat complet, computerul ar fi fost doar o greutate inutilă, pe care ar fi purtat-o în spate. Nici să fi luat baterii de rezervă nu ar fi fost o soluţie, fiindcă şi ele trebuiau cărate; oricum se încărcase cu prea mult bagaj.

Ghidul lor avea un vehicul cu care să le care bagajele dintr-un loc în altul, dar erau trei plute, fiecare cu şase oameni pe ele, iar asta însemna că tot echipamentul şi bunurile personale ale celor optsprezece turişti trebuiau mereu transportate. Spera totuşi ca ghidul să aibă nişte vehicule încăpătoare.

Perspectiva celor două săptămîni îi dădea un sentiment plăcut şi o entuziasma. Evident, unele coborîri vor fi amuzante, altele palpitante şi unele extrem de periculoase, dar timp de două săptămîni nu va mai trebui să cenzureze tot ce spune şi nici nu va fi înconjurată de persoane care fie o disprețuiesc deschis, fie se uită la ea chiondorîş. Va putea să se relaxeze, să rîdă, să se distreze, să fie *ea însăşi*. Timp de două săptămîni va fi liberă.

Se uită puţin pe geam şi admiră întinderea vastă a statului Washington, derulîndu-se sub aeronava lor. Liniile aeriene comerciale erau mai rapide, însă ea prefera să zboare cu aparatele de mici dimensiuni, fiindcă aşa reuşea să vadă mai mult, de la altitudini mai mici.

Bîzîitul constant al motorului funţiona ca un fel de hipnotic şi ea chiar reuşi să aţipească puţin, cu capul rezemat pe tetiera banchetei. Soarele matinal scălda tot geamul cu lumină caldă, încălzind plăcut interiorul aeronavei, iar la un moment dat simţi că i se face prea cald, aşa că îşi scoase sacoul de mătase. Oricum, nu va mai purta nimic din mătase în următoarele două săptămîni, se gîndi melancolică.

Se uită la ceas şi constată uimită că erau în zbor de peste o oră şi jumătate deja; parcă timpul s-a comprimat, ori a aţipit ea mai mult decît şi-a închipuit.

- Unde sîntem? întrebă ea pe un ton puţin ridicat, ca să se facă auzită.

El îşi ridică uşor casca, eliberîndu-şi o ureche şi întoarse capul privind-o peste umăr.

- Doamnă? zise. Avea o mină rece, dar vorbise politicos.

- Unde sîntem? repetă ea.

- Ne apropiem de Idaho.

Atunci ea se uită prin parbriz şi în depărtare zări culmile înzăpezite aliniindu-se în faţa lor într-un peisaj somptuos. Îi tresări inima şi nu se putu abţine să nu răsufle speriată; i se părea că traseul avionului se derula la aceeaşi înălţime cu vîrfurile muntoase şi o coliziune i se părea iminentă, dacă avionul nu mai urca puţin – ceva mai mult chiar.

El îşi rearanjă casca pe ureche şi ea remarcă pe chipul lui o urmă de satisfacţie. De pe locul unde stătea evident

că nu se vedea clar, dar faptul că a văzut-o cînd a tresărit l-a amuzat fără îndoială. Sigur că avionul putea să zboare mai sus; altfel nu s-ar numi avion. *Afurisitule*, se gîndi ea destul de enervată.

Se instală confortabil pe banchetă şi admiră munţii. Erau încă foarte îndepărtaţi, însă măreţia lor era pur şi simplu copleşitoare şi culmile păreau că se apleacă sub aripile avionului, ca nişte fiare preistorice, care parcă îi aşteptau să se apropie mai mult, înainte să sară la ei şi să-i înghită.

Oare ce au special munţii? Dintotdeauna i-au provocat imaginaţia. În realitate ei existau acolo, ca nişte zbîrcituri uriaşe ale scoarţei pămînteşti. Acum din aer îi aminteau de o coală de hîrtie care fusese mototolită groaznic, apoi îndreptată doar pe alocuri. Cu excepţia vulcanilor, munţii nu *făceau* nimic, atunci de ce ei îi păreau atît de vii? Prin "vii" nu înţelegea asemeni copacilor care cresc printre stîncile munţilor, sau ca animalele mici şi mari care îi calcă; vii, aşa cum sînt munţii care au personalitatea lor, viaţa lor, răsuflarea lor, care comunică unii cu alţii.

Cînd era mică, se gîndea că dealurile sînt copiii munţilor, iar cînd dealurile cresc, toate casele construite pe ele vor aluneca la vale. Îşi amintea cît de îngrozită era cînd intra într-o casă aflată pe o colină cît de mică, gîndindu-se că în orice minut pămîntul de sub picioare se va ridica şi o va lăsa să alunece încet, spre moarte.

Cînd a împlinit zece ani, a început să înţeleagă, însă niciodată nu a pierdut sentimentul că munţii au viaţă.

În faţa lor se adunau nori cenuşii, care se formau dinspre crestele munţilor, apoi se loveau de ele, aglomerîndu-se după un sistem meteo, care-i reforma şi le dădea drumul spre văi. Doamnele bătrîne se îmbracă, îşi imagina ea; norii care înconjurau munţii păreau mantii pe umerii lor, în culori care mai de care mai deosebite.

Pe măsură ce se apropiau de munţi, Justice lua altitudine. Cu cît urcau, cu atît aerul se rarefia, iar zumzăitul motorului îşi schimba sonoritatea. Aburi pufoşi îi învăluiau, apoi se dispersau; avionul întîlni cîteva turbulenţe, iar ea tresări.

Se aplecă spre pilot şi căută să citească altimetrul, doar că din nou au fost surprinşi de o turbulenţă, aşa că ecranul cu cifre îi juca în faţa ochilor.

- La ce altitudine sîntem acum? întrebă ea.

- Treisprezece, zise el, cu mîna pe manşă şi privirea înainte. Vreau să urcăm la şaisprezece.

Au urcat, iar aerul părea mai calm la această altitudine, care depăşise nivelul ciocnirilor termice. Se uită în jos şi încercă să calculeze mintal. Erau la o înălţime de patru mii de metri. *Titanicul* se scufundase în ocean la o adîncime asemănătoare. Se gîndi cît de mult era pînă jos şi îşi imagină colosul strălucitor plutind pe linia albastră, cu luminile stinse, apoi scufundîndu-se încet, rupt în două, întunecat, fără pic de viaţă. Se cutremură şi i se făcu frig. Îşi luă sacoul. Se opri înainte să-l îmbrace fiindcă tocmai atunci treceau pe deasupra primei zbîrcituri gigantice de piatră.

Motorul tuşi sec.

I se urcă stomacul în gît, iar senzaţia era aceea din montagne-russe. Inima începu să-i bată cu putere în piept. Bailey se mai aplecă o dată.

- Ce a fost asta? spuse pe un ton destul de crispat, aproape alarmat.

El nu răspunse. Postura lui nu mai era aceea de relaxare, ci de atenţie sporită, iar această transformare avusese loc într-o milisecundă. Constatarea o sperie şi mai mult decît huruitul monoton şi întrerupt al motorului. Strînse marginea banchetei din faţă, iar unghiile intraseră deja adînc în piele.

- S-a întîmplat ceva?

- Toate aparatele indică valori normale, răspunse el scurt.

- Atunci ce...

- Nu ştiu. Vreau să coborîm puţin.

Puţin era foarte bine, se gîndi ea, privind fix spre stîncile colţuroase şi ameninţătoare ale munţilor, care se apropiaseră prea mult de ei şi se tot apropiau. Nici el nu putea să coboare prea mult, fiindcă riscau să agaţe vreun pisc. Motorul părea că s-a liniştit; dacă sughiţul de mai devreme ar fi prevestit ceva mai serios, probabil că el s-ar fi repetat, nu?

Motorul tuşi din nou, însă de această dată mult mai puternic, astfel încît se zgudui întreg avionul. Bailey rămase încremenită, privind rotirea elicelor şi ascultînd motorul, în aşteptarea acelui zumzăit monoton, normal.

"Funcţionează, funcţionează" spunea ea în gînd. "Ţine-o tot aşa". Îşi imagină sunetul constant şi văzu cu ochii minţii cum elicea se rotea foarte repede, iar aparatul se ridica lin pe deasupra munţilor. Poate că, dacă se va concentra suficient, chiar se va întîmpla...

Motorul scuipă de cîteva ori sacadat...şi se opri.

Brusc a urmat o linişte de mormînt, totală. Şocată complet, ea privi spre elicea care îşi încetinea rotaţia, pînă ce lamelele se vedeau distinct, apoi...nu se mai învîrti nici ea.

CAPITOLUL 5

- Rahat!

Căpitanul Justice rosti înjurătura scrîşnind din dinţi; mîinile lui se mişcau prompt, în timp ce încerca să repună în funcţiune motorul şi să menţină botul aeronavei pe cursul său normal ascendent. Erau atît de aproape de munţi încît, dacă botul s-ar fi înclinat, avionul s-ar fi ciocnit de ei. Peisajul de dedesubt era profund, cu contraste neospitaliere: stînci şi bolovani acoperiţi cu zăpadă atît de albă, încît părea aproape albastră, umbre atît de întunecate încît păreau negre. Pantele erau abrupte si colţuroase şi ele coborau în unghiuri ascuţite, aproape verticale. Nu se putea ateriza nicăieri, fiindcă terenul era prea accidentat.

Bailey nu se mişca, nu respira. Nu putea. Îngrozitoarea paralizie provocată de teroarea absolută a neajutorării îi cuprinsese corpul şi vocea. Nu putea să ajute cu nimic şi nici să schimbe ce urma să se întîmple. Nici măcar nu putea să protesteze; nu putea decît să se uite şi să aştepte să moară. Vor *muri*; Bailey nu vedea nici o cale de scăpare. În cîteva minute, chiar în cîteva secunde aveau să se ciocnească de vîrful înzăpezit al muntelui. În acest singur moment încremenit în timp parcă pluteau pe loc, ca şi cînd

avionul nu se conforma legilor gravitaţiei- ori munţii se jucau cu ei de-a şoarecele şi pisica, lăsîndu-le o speranţă deşartă, pe care imediat urmau să le-o răpească.

- S.O.S.! S.O.S.! S.O.S.!

Ca prin ceaţă a auzit glasul lui Justice prin staţie, iar el transmitea semnalul de urgenţă, numele şi indicativul aeronavei, precum şi localizarea ei curentă, apoi a înjurat cu patos si a tăcut, încrîncenat să lupte cu inevitabilul situaţiei.

Brusc avionul a pierdut din altitudine, iar ea îşi simţi stomacul în gît, aşa că închise ochii, ca să nu mai vadă vîrfurile stîncoase care veneau spre ei. Apoi aripa stîngă s-a ridicat, cea dreaptă s-a înclinat şi aeronava a început să se răsucească spre dreapta, manevră care i-a provocat greaţă şi a făcut-o să înghită convulsiv.

Cîteva secunde mai tîrziu aripa dreaptă s-a ridicat şi cîteva scurte secunde aeronava s-a stabilizat. Apoi aripa stîngă s-a înclinat şi avionul a început să se legene spre stînga. Atunci ea deschise ochii. Preţ de cîteva secunde nu s-a putut concentra; vederea i s-a înceţoşat şi începuse să o doară pieptul.

Şi-a dat seama cu greu că îşi ţinea respiraţia şi apoi cu mult efort a inspirat şi a expirat, ca să-şi alimenteze plămînii cu oxigen. După ce a mai inspirat o dată, vederea i s-a limpezit puţin, dar suficient cît să-l vadă pe Justice. *Doar* pe el îl vedea, ca şi cînd imaginea lui fusese mărită şi toate celelalte au rămas suspendate în ceaţă. Îi vedea partea dreaptă a feţei transpirată şi încordată, vedea cum i

se încleştau muşchii mandibulari, ba chiar genele întoarse şi obrazul proaspăt bărbierit.

Un gînd agonizant îi săgetă prin minte: că el va fi ultima persoană pe care o va vedea! A mai inspirat odată adînc. Urma să moară împreună cu el, cu acest bărbat care nici măcar nu o agrea; măcar omul ar trebui să moară alături de o persoană căreia îi pasă de el.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre el, totuşi, iar ea simţi o tristeţe profundă pentru amîndoi. El... El... Gîndul îi fulgeră prin minte şi-i captă atenţia. Ce naiba făcea? Brusc îşi dădu seama de ce se întîmplă şi nu-i veni să creadă. El *pilota* avionul, doar cu cîrma, cu măiestrie şi hotărîre nemaiîntîlnite, dar probabil şi rugîndu-se cum nu a mai făcut-o în viaţa lui. Motorul nu mai funcţiona, dar el încă *pilota* avionul, controlîndu-l într-un mod absolut rudimentar.

-Ţine-te bine! zise el dur. Încerc să-l cobor pînă la linia copacilor, dar nu ştiu dacă vom reuşi.

Bailey îşi simţea parcă mintea împotmolită în noroi şi de-abia mai putea să se mişte. Linia copacilor? Ce mai conta? Dar instantaneu făcu efortul să-şi elibereze creierul de ceaţa groazei, suficient cît să-şi strîngă mai bine centura de siguranţă, să-şi rezeme bine capul pe tetieră şi să se ţină cu ambele mîini de marginile banchetei pe care stătea.

Închise strîns ochii, ca să împiedice parcă iminenta apropiere a morţii, dar simţea cum avionul se înclină mai întîi într-o parte, apoi în cealaltă. *Curenţi termici,* se gîndi ea, aceste cuvinte căpătînd noi dimensiuni. Probabil că el

se foloseşte de mişcarea curenţilor de aer, pentru ca aceştia să ridice avionul, cîştigînd astfel secunde preţioase.

Totuşi, aparatul era mult prea greu, ca să poată plana, iar aglomerările de curenţi le încetineau într-un fel coborîrea; nici nu ştia dacă mai are vreo importanţă, însă Căpitanul Justice trebuie să aibă ceva în minte, nu-i aşa? Altminteri de ce s-ar strădui să controleze avionul? Dacă rezultatul final era moartea, de ce s-ar mai fi zbătut atît?

Cu o presimtire a sfîrşitului, ea aştepta forţa copleşitoare a impactului, ultima fracţiune de secundă de conştienţă. Bailey spera doar că moartea nu îi va fi prea dureroasă. Spera că trupurile lor vor fi descoperite rapid, aşa încît familia ei să nu sufere prea mult în timpul unor căutări îndelungate. Îşi dorea...îşi dorea multe lucruri care nu mai aveau să se întîmple niciodată.

Avea senzaţia că trecuse o oră de cînd se oprise motorul, deşi logic vorbind, ştia că au trecut doar cîteva minute...ba nu, nici chiar minute. Mai puţin de un minut, cu siguranţă, deşi acel minut a părut o veşnicie.

Ce naiba îi trebuia atît de mult avionului ca să se prăbuşească?

El. Justice. El era motivul acestei tărăgănări. El se lupta încă înverşunat cu legile gravitaţii şi refuza să se predea. Ea simţi nevoia imperioasă să-i tragă un pumn şi să-i spună:"Nu mai prelungi agonia atîta!" Oare cîtă groază avea să mai suporte, pînă ce inima îi va ceda după atîta încordare? Oricum nu conta, date fiind circumstanţele...

TRONC!

Şocul veni puternic, iar dinţii au început să-i clănţăne în gură: urmă un huruit asurzitor, terifiant al metalului zgîriind piatra, apoi bubuituri şi trosnituri groaznice, alte troncăneli şi în final impactul atît de dur, încît avionul pur şi simplu tresăltă, după ce atinse pămîntul.

Centura o sugrumă aproape total. Era conştientă că alunecă spre dreapta, apoi cade, cade; centura o susţinea, deşi mîinile şi picioarele fluturau libere prin aer, ca şi cînd ar fi fost ale unei păpuşi stricate. Apoi cu partea dreaptă a capului se izbi de ceva dur şi instantaneu întunericul o înghiţi.

Bailey tuşi.

Creierul ei înregistra slab un răspuns involuntar. Ceva era foarte grav. Nu primea destul oxigen. Se alarmă şi încercă să se mişte, să se ridice, dar nici mîinile, nici picioarele nu o ascultau. Se concentră foarte greu, fiindcă principala preocupare era acum mişcarea, dar efortul era uriaş şi din nou simţi cum alunecă în inconştienţă.

Data următoare cînd ieşi din letargie, se luptă cu sine, se concentră şi în sfîrşit reuşi să mişte degetele de la mîna stîngă.

La început îşi dădea seama doar de lucrurile neînsemnate, imediate: cît de greu îi era să se mişte, ce senzaţie avea în braţul drept, de parcă ar fi tăiat-o cineva, apoi nevoia de a tuşi din nou. Durerea o copleşea cînd căuta să ducă la bun sfîrşit aceste lucruri mărunte; era o durere insistentă, permanentă. O durea tot corpul, ca şi

cînd ar fi căzut...

Cădere. Da. Tocmai căzuse. Asta se întîmplase. Își aminti cum s-au izbit...

Nu. Avionul...avionul s-a prăbușit.

Realiză oroarea celor petrecute și acum începu să se întrebe, dar și să trepideze. Avionul s-a prăbușit, dar ea era în viață. Era în viață!

Nu dorea să deschidă ochii, nu voia să vadă cît de grav era rănită. Dacă îi lipseau părți ale corpului, nu voia să știe asta. Dacă era mutilată, oricum va muri de șoc și de hemoragie, pe acest vîrf de munte izolat, la cîteva mile și ore depărtare de orice posibilitate de salvare.

Voia pur și simplu să rămînă acolo, cu ochii închiși și să lase să se întîmple ce avea să se întîmple. O durea totul atît de mult, încît nu-și putea imagina să se miște fără să riște dureri cumplite, din ce în ce mai intense.

Era totuși ceva enervant, fiindcă avea o problemă cu respirația, ceva o împiedica să răsufle, iar brațul drept o durea îngrozitor pe locul unde ceva tăios îi intra în carne. Trebuia să se miște, să plece de lîngă epavă. Foc. Exista pericolul unui incendiu la o prăbușire de avion, nu-i așa? Trebuia să se miște.

Deschise ochii și gemu prelung. La început nu a putut să focalizeze; vedea doar o ceață cafenie. După ce mai clipi de cîteva ori, în sfîrșit ceața se dovedi a fi un fel de material. Mătase. Era sacoul ei din mătase, care-i acoperea aproape tot capul. Se chinui și reuși să ridice brațul stîng, cu care trase jacheta într-o parte și astfel reuși să-și

elibereze ochii. Cioburi de sticlă se auzeau căzînd pe fuselaj, iar mişcarea lor produse o răpăială scurtă.

Bun. Braţul stîng era funcţional. Asta era bine.

Încercă să se ridice, dar acum altceva era în neregulă. Nimic nu mai era cum trebuia să fie. Mai făcu efortul să se ridice, dar degeaba. În cele din urmă renunţă şi scoase un oftat prelung, de frustrare. În loc să continue să se zvîrcolească precum rîma în undiţă, trebuia să facă o evaluare a situaţiei şi să vadă exact cu ce se confruntă.

Îi era greu să se concentreze, dar trebuia să încerce să se adune. Trase adînc aer în piept, apoi îl expiră prelung şi se uită de jur împrejurul ei, ca să înţeleagă ceea ce vedea. Ceaţă, copaci, frînturi de cer albastru. Îşi văzu chiar propriile picioare, cel stîng fără pantof. Oare unde să fie al doilea pantof?

Apoi, ca o străfulgerare mentală, gîndul îşi făcu loc şi ieşi la suprafaţă. Căpitanul Justice! Oare el unde era? Ridică mult capul, îl răsuci şi-l zări imediat. Era pe locul său, aplecat mult spre în faţă, iar capul îi atîrna cu bărbia în piept. Nu i se vedea faţa; totul era acoperit de şuvoaie de sînge.

Era urgent să se ridice acum, dar căzu pe spate. Poziţia în care se afla nu-i era prea clară. Zăcea întinsă pe podeaua avionului – ba nu, nu era aşa. Se concentră cu mari eforturi, obligîndu-şi creierul să se adapteze la realitatea imediată, lăsînd normalitatea de-o parte. Dintr-o dată i se lumină totul. Avea centura legată, stătea tot pe locul ei, dar era răsturnată pe partea dreaptă a avionului, care era

înclinată într-un unghi ascuțit.

Nu se putea redresa, fiindcă trebuia să se opintească mai întîi, ca să ajungă în stînga, iar ea nu putea să facă asta decît cu ambele brațe, iar brațul drept era imobilizat în ceva. Nu și-l putea retrage, fiindcă îl reținea cu propria ei greutate.

Dacă Justice nu era deja mort, ar putea muri curînd, dacă ea nu reușea să se redreseze, ca să-l ajute și pe el. *Ridică-te de pe locul tău.* Asta trebuia să facă. Cu mîna stîngă căută catarama centurii de siguranță și o desfăcu. Odată ce s-a eliberat din cureaua centurii, partea inferioară a corpului ei se prăvăli cu o bufnitură, iar ea imediat gemu de durere, fiindcă partea de sus a centurii o susținea încă de umăr. Se eliberă din ea cu greu, apoi reuși să se ridice în genunchi.

Nu era de mirare că avea senzația de tăietură la brațul stîng: chiar o tăia ceva. Un ciob metalic triunghiular îi era înfipt în triceps. Se simțea profund insultată de această rană, așa că smulse bucata de metal din carne și o azvîrli cît colo, după care merse în patru labe pînă la Justice. Unghiul în care se înfipsese avionul în piatră nu-i permitea să-și țină echilibrul foarte ușor, mai ales că era și ea ametită după căzătură, plus că avea răni și dureri insuportabile, dar își propti piciorul drept în partea laterală a avionului și se ridică, astfel încît să se poată strecura în spațiul îngust dintre cele două scaune ale piloților.

Doamne, cît sînge cursese peste tot. Oare era mort? Atît de mult se luptase să aducă avionul la sol într-un unghi

salvator, încît acum ea își spunea că nu ar putea să suporte gîndul că ea trăiește, iar el a murit după ce i-a salvat viața. Îi tremura mîna, dar totuși s-a întins și l-a atins pe gît. Atît de speriată era de întîmplare, încît tremura continuu și nu-și putea da seama dacă el mai are puls sau nu.

- Nu se poate să fii mort, șopti ea disperată, apoi îi puse mîna sub nas, să vadă dacă îi simte respirația. I se păru că simte ceva, apoi se uită fix la pieptul lui. Cînd în sfîrșit văzu mișcările ascendent-descendente, se simți ușurată și atît de bucuroasă că aproape izbucni în plîns.

Bine că trăia, dar era inconștient și grav rănit. Ce ar trebui să facă ea? Oare să-l mute? Dacă avea o fractură de coloană? Dar, dacă nu va face nimic, iar el va sîngera pînă va muri?

Își rezemă capul pe spătarul scaunului unde zăcea el. Gîndește, Bailey! își ordonă ea. Trebuia să acționeze cumva. Trebuia să se ocupe de ceea ce știa sigur că este grav pentru el, nu de ce ar putea fi grav; știa sigur că el pierde foarte mult sînge. Așadar, primul lucru: trebuie oprită sîngerarea.

Căută cu privirea un obiect de care să se poată ține, în timp ce se cățăra mai sus, în carlingă, dar nu găsi nimic potrivit. Aripa stîngă și cea mai mare parte a fuselajului de pe acea parte dispăruseră, fiind pur și simplu sfîșiate, de parcă un deschizător de conserve uriaș ar fi desfăcut aeronava. Nu avea de ce să se țină, în afara marginilor metalice zdrențuite și tăioase. Prin gaura mare din centru pătrunsese o creangă de copac sfîrtecată.

Nu avea de ce să apuce, aşa că se agăţă de scaunul lui Justice, ca să se ridice, apoi se ghemui între rămăşiţele tavanului şi spătarul scaunului copilotului. Cea mai bună variantă era poziţia ghemuit, cu picioarele strînse lîngă uşa din dreapta.

- Justice, spuse ea; citise undeva că persoanele în stare de inconştienţă pot să audă uneori şi chiar pot să răspundă atunci cînd îşi aud numele. Dacă era sau nu adevărat, nu ştia, dar ce rău putea să-i facă? Justice! repetă, mai insistent de data aceasta. Îl apucă de umeri şi încercă să-l tragă, ca să-l ridice în poziţie dreaptă. Parcă trăgea de un buştean. Capul îi căzu într-o parte, iar sîngele îi şiroia din nas şi din bărbie.

Îşi dădu seama că nu putea să-l tragă. Avea centura de siguranţă care-l ţintuia locului şi ea trebuia să-l elibereze din strînsoarea ei, apoi să-l scoată din scaun.

Aşa cum s-a întîmplat şi cu ea, el va cădea din scaun de îndată ce i se va elibera centura de siguranţă, dar era un avion mic; nu erau decît cîţiva metri în interior. Chiar şi aşa, fuselajul fusese zdrobit spre interior, pe partea copilotului, iar o ramură groasă de copac a perforat mantia metalică a avionului exact cum o ţepuşă de lemn perforează inima unui vampir.

Se uită de jur împrejurul ei, să vadă dacă nu găseşte ceva cu care să bandajeze ciotul lemnos, care era orientat în sus; se temea ca nu cumva în cădere, el să se rănească în el, aşa că voia să-l înfăşoare cu ceva.

Se gîndi la geanta ei de pînză, doar că nu o vedea

nicăieri. Fusese pusă pe banchetă, în partea stîngă, aşadar este posibil să fi zburat afară, atunci cînd avionul a fost străpuns şi sfîrtecat. Nu avea la îndemînă decît sacoul de mătase pătat de sînge şi şifonat.

Se răsuci cu greu, deşi simţea o durere acută în tot corpul şi apucă o mînecă, apoi trase spre ea sacoul. Era bună şi mătasea, se gîndea ea, deşi materialul este prea subţire; nu avea nevoie decît de ceva suficient de rezistent, ca să formeze un fel de tampon în calea aşchiilor.

Avu un moment de inspiraţie, îşi scoase pantoful rămas în picior, un gen de balerin de marcă renumită, pe care îl aşeză peste vîrful zdrenţuit lemnos. Apoi împături jacheta şi o aşeză peste creangă, ca să fie mai moale.

- Gata, Justice, hai să te scoatem din scaun, zise ea. După aceea voi vedea cum te scot şi din avion, dar pe rînd fiecare. Cînd îţi voi desface centura, te vei rostogoli pe-o parte şi vei cădea în gol. Eşti pregătit? Probabil că va cădea peste ea, dat fiind spaţiul limitat, iar greutatea lui o va împiedica pe ea să se mai mişte. Se afla într-o poziţie foarte proastă. Cu greu se tîrî peste spătarul scaunului, spre partea din spate.

Geamătul lui scurt o făcu să tresară speriată şi mai era foarte puţin pînă să ţipe.

- Oh, slavă Domnului, şopti ea pe cînd se chinuia să stea în poziţie verticală. Îl mai strigă pe nume o dată, puţin mai tare acum: Justice! Trezeşte-te, dacă poţi. Nu voi reuşi să te scot singură din avion. Va trebui să mă ajuţi şi tu cum poţi. Acum vreau să-ţi desfac centura de siguranţă, de

acord? Vorbea şi căuta cu mîna catarama centurii, pînă ce găsi partea metalică. Eliberă clapeta de siguranţă şi el căzu ca un bolovan, fiindcă nu-l mai reţinea de umăr nimic. Ajunse pe partea dreaptă, cu capul şi umerii pe podea, iar picioarele lungi încă încurcate printre pedale şi maneta de control. Fir-ar să fie! bombăni ea. Nu era nici acum într-o poziţie mai bună; căzuse cu spatele la ea şi nu putea să-i vadă faţa însîngerată. Nici nu era suficient loc, unde să se strecoare, ca să ajungă în faţa lui şi să vadă de unde curgea atîta sînge.

Bailey trase adînc aer în piept şi se întrebă oare cum se va descurca în această situaţie. Aerul inhalat era rece, iar mirosul de brad înţepător. Efectul a fost acela al unei palme trasă exact peste obrazul ei. Din nou făcu o evaluare a situaţiei lor. Nu va putea să-l tragă singură – era mult prea greu, iar avionul era prea înclinat în partea opusă.

Pe de altă parte, dacă reuşea să deschidă uşa din partea copilotului, atunci ar fi putut să-l tragă afară prin ea. Examină iar ramura pătrunsă în carlingă şi ea nu constituia o piedică. Doar că, din cauza unghiului în care era aplecat avionul, era posibil ca uşa să fie blocată. Se uită spre hublourile din partea dreaptă, care erau acum zgîriate şi prin care nu se vedea aproape deloc, cu atît mai puţin dacă exista ceva care să blocheze uşa.

Geamul copilotului avea balama. Dacă ar fi putut să-l împingă, s-ar fi deschis...Era o intenţie bună, doar că geamul nu se deschise, deşi l-a forţat cît a putut. Nici nu putea să-l împingă în alt fel. Frustrată peste măsură, lovi

cu pumnul în geam, dar nici acum nu se întîmplă nimic, în afară de o senzație de durere pătrunzătoare prin tot brațul.

- La naiba, la naiba! Răsuflă prelung, ca să-și mai atenueze frustrarea. Dacă nu putea să deschidă geamul, precis că nu putea să deschidă nici ușa. Pe de altă parte, își spuse ea, gîndind cu voce tare, de ce-mi pierd timpul cu geamul, cînd eu trebuie să deschid ușa? Dacă putea deschide ușa, nu mai avea nevoie să deschidă și geamul.

Simțea că parcă îi scapă niște lucruri evidente, iar creierul ei funcționează doar la jumătate de capacitate, dar în condițiile date, se descurca destul de bine. O durea tot corpul, de parcă ar fi fost bătută rău, o durea capul, iar din braț îi curgea mult sînge. Se va gîndi la alte lucruri cînd va avea timp de ele. Gîndurile rele să-și vadă de drum.

Să-și vadă de drum. Foarte nostim. Ha, ha. Oricum, nu era nimeni căruia să-i placă sau nu deciziile luate de ea – cu excepția lui Justice, iar el nu era în stare să facă nici un comentariu – așa încît nu avea rost să-și facă probleme.

Picioarele. Picioarele ei erau mult mai puternice decît brațele, iar ea era mai puternică decît multe alte femei, mulțumită numeroaselor ore de exerciții la sală. Putea să ridice două sute de kilograme cu picioarele. Nu era o plîngăcioasă, așa încît nu trebuia să se comporte ca o plângăcioasă. Dacă ușa era înțepenită, poate că ar fi bine să o deschidă cu picioarele.

Trupul masiv al lui Justice îi stătea în cale, însă îi mai trebuia ceva pe post de pîrghie. Înainte să se apuce de treabă, totuși, se mai întinse o dată spre mînerul ușii și trase

cu putere. Simţi rezistenţa metalului, dar trase şi mai tare. În cele din urmă încuietoarea cedă, numai că uşa nu se deschise. Din nou, nu era surprinzător.

Acum trebuia să găsească o cale prin care să fixeze mînerul în poziţia deschis, altfel nu va reuşi niciodată să deschidă uşa, chiar şi cu piciorul. Nu putea să o lege de nimic, nici să o forţeze cu vreun obiect ascuţit. Poate că va găsi ceva sub scaunul pilotului. Oamenii îşi mai lasă sub scaun diferite obiecte ciudate.

Se întinse, dar nu găsi nimic sub nici unul dintre scaune. Nimic.

Măcar dacă ar avea un ciorap. Îşi scoase una dintre şosetele subţiri, o răsuci, pentru a forma un fel de şnur, apoi o înfăşură în jurul mînerului uşii, ca să poată trage de ea. Apoi se ghemui pe locul copilotului, după care îşi propti ambele picioare pe uşă.

Poziţia era extrem de stranie, dar trăgînd mînerul cu ajutorul şosetei, avea mai multă putere şi chiar reuşi să clintească puţin mînerul din locaşul încuietorii. Cu cealaltă mînă se prinse bine de spătarul scaunului din spate, ca să nu se ducă prea pe spate. Trase o dată cu toată puterea ei şi se rugă. "Te rog", şopti ea, apoi începu să împingă. Încordă muşchii pulpei; muşchii gambei deveniseră tari ca betonul. Degetele făcură aproape găuri în spătarul scaunului, iar încet, încet au început să alunece pe pielea umedă. Cu furie se ţinea în continuare, iar cu un ultim efort reuşi să-şi îndrepte picioarele.

Uşa se întredeschise puţin, iar ea căzu pe spate o clipă. Se ridică imediat, cu inima bubuindu-i în piept de bucurie.

Da! Desfăşură şoseta de pe mîner, o trase iar, o fixă mai bine, apoi îşi înfipse iar picioarele în uşă şi mai împinde o dată, reuşind să mărească deschiderea cu cîţiva centimetri.

Ar fi putut să încapă prin deschizătură, se gîndi ea triumfătoare, apoi se aplecă să vadă dacă erau piedici de partea cealaltă, adică un copac sau vreun bolovan. Cum nu văzu nimic afară, se strecură pe burtă, apoi se tîrî pe lîngă Justice, se răsuci pe-o parte şi reuşi să se tîrască afară prin uşă. Metalul îi zgîrie spatele, şoldurile, dar ea îşi continuă incursiunea în exterior, unde dădu de zăpadă proaspătă.

Era un frig cumplit şi simţea cum gerul îi muşca pielea prin ciorapii subţiri. Trebuia să-şi pună imediat şosete uscate şi pantofi, ca să nu-i degere degetele de la picioare. Totuşi, picioarele vor trebui să mai aştepte, pînă ce va avea grijă de Justice.

Examină spaţiul creat prin deschiderea uşii şi evaluă dimensiunile lui Justice. Precis nu va încăpea pe acolo; avea pieptul prea voluminos. Va trebui să deschidă uşa mai mult. Apucă strîns marginea şi trase de uşă pînă ce reuşi să mai fure cîţiva centimetri din metalul şifonat, care mai şi protesta.

Acum bănuia că era suficient spaţiu. Începuse deja să gîfîie şi la asemenea altitudini era bine să nu-şi irosească forţele şi să nu se extenueze, întrucît risca să apară oricînd răul de altitudine.

Deja transpirase şi acest lucru era foarte periculos în frigul de afară. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni dintr-un material vaporos şi cu un maieu din mătase, iar

pe dedesubt avea doar lenjeria intimă, care nu o ajuta prea mult şi nici nu o încălzea. În valize avea destule haine, doar că încercarea să le scoată ar fi presupus un efort maxim, iar în primul rînd trebuia să-l scoată pe Justice.

Justice geamu din nou. Amintindu-şi ce mult i-a trebuit ei ca să-şi recapete cunoştinţa şi cît de greu i-a fost să reacţioneze la cei mai neînsemnaţi stimuli, începu să-i vorbească, în timp ce intră iar în avionul avariat şi se ghemui lîngă el, apoi îl cuprinse de sub braţ, ca să-l susţină.

- Justice, încearcă să te trezeşti. Acum vreau să te scot din avion. Nu ştiu dacă ai oase rupte, sau alte fracturi, aşa că va trebui să-mi dai de ştire cumva dacă te doare ce-ţi voi face acum, bine?

Nici un răspuns.

Bailey îşi încordă muşchii picioarelor şi se opinti, într-o încercare să-l ridice. Din poziţia în care se afla, nu prea putea să-l ridice pur şi simplu, aşa că reuşi doar să-l tragă, iar gravitaţia o ajuta, fiindcă acţiona în sensul dorit de ea. Cînd capul lui şi umerii au reuşit să treacă prin deschizătură, ea îşi schimbă poziţia, ca să-l poată manevra mai bine; era greu ca un cadavru, complet inert şi incapabil să facă vreo mişcare, aşa că ea trebuia să-i protejeze capul.

Se opri cîteva minute, ca să-şi mai recapete suflul, după care iar se înfipse cu călcîiele în podea şi se retrase încet, trăgîndu-l şi pe el după ea. Datorită greutăţii lui, alunecă mai uşor spre deschizătură şi chiar trecu cu totul prin ea, Justice aterizînd peste Bailey şi ţintuind-o pe

suprafața înghețată.

Of, Doamne. Abia acum îi vedea fața și observă tăietura oribilă care pornea de undeva din creștetul capului, cobora în unghi pînă la frunte, pe care o traversa și se oprea deasupra sprîncenei drepte. Nu era prea familiarizată cu noțiunile de prim ajutor, dar știa că o tăietură adîncă pe scalp poate avea ca rezultat o hemoragie abundentă. Dovada acestui lucru îi acoperea fața, iar cămașa și pantalonii erau deja impregnați cu sînge.

Cîntărea o tonă. Bailey reuși să se sustragă de sub greutatea lui, gîfîind și în cele din urmă se luptă cu el și-l întoarse pe spate. Se simțea vlăguită de atîta efort, așa că se așeză puțin, căutînd să-și recapete suflul. O dureau picioarele de frig, iar acum și hainele i se umpluseră de zăpadă, zăpada se topise și totul era ud pe ea. Prăbușirea avionului nu a ucis-o, dar altitudinea și hipotermia ar putea să-i vină de hac foarte curînd.

Justice începuse să răsufle mai sonor și acum începuse să scoată și anumite sunete. Bailey îl strigă:

- Justice?

El înghiți, apoi mormăi pe un ton baritonal:

- Ce mama dracului?

Ea rîse scurt, evident amuzată. Situația nu era deloc mai puțin periculoasă, dar cel puțin era bine că el își recăpăta cunoștința.

- Avionul s-a prăbușit. Sîntem în viață amîndoi, dar tu ai o tăietură urîtă la cap și trebuie să-ți opresc sîngerarea. Bailey se ridică încet pe genunchi și pipăi în avion, în

căutarea celuilalt pantof şi a sacoului. Îngheţase deja, dar, cu toate că sacoul era subţire, era mai bun decît nimic. Se îmbrăcă rapid cu el, dar cînd să tragă şi a doua mînecă, se opri. Smulse o mînecă, fiindcă avea nevoie de ea ca să o aplice peste tăietură; altceva oricum nu avea.

El tuşi şi spuse ceva. Ea se opri. Nu a înţeles perfect tot ce i-a zis, doar că la sfîrşit a menţionat ceva despre "trusa de prim ajutor". Se aplecă puţin mai aproape de el.

- Ce? Nu am înţeles bine. Există o trusă de prim ajutor?

Îl văzu că înghite din nou foarte greu. Nu deschisese ochii, dar dădea semne că va cîştiga bătălia cu starea de inconştienţă.

- Torpedoul pentru mănuşi, reuşi el să silabisească.

Slavă Domnului! O trusă de prim ajutor era acum mană cerească – dacă putea să deschidă torpedoul – se gîndi ea. Se ghemui şi pătrunse prin deschizătură, în avion. Torpedoul se afla în faţa scaunului copilotului. Strecură două degete pe sub uşiţă, trase de ea, dar torpedoul nu era la fel de cooperant cum a fost uşa avionului. Lovi cu pumnul şi cu toată forţa, mai trase puţin, dar degeaba.

Avea nevoie de ceva solid, o bară cu vîrf ascuţit, ca să forţeze încuietoarea. Căută cu privirea prin avion de mai multe ori. Trebuia să găsească un obiect, prin atîtea resturi metalice, un obiect asemănător cu...cu levierul acela lung, fixat în două bride, în partea de jos a bordului, pe partea copilotului. Se uită într-acolo şi nu-i venea să creadă. Oare începuse să aibă halucinaţii deja? Clipi de cîteva ori, dar

levierul era tot acolo. Îl atinse şi-i simţi răceala metalică, aspră. Nu era prea lung, de vreo treizeci de centimetri, dar era adevărat şi exact de asta avea nevoie acum.

Scoase levierul din cleme, apoi înfipse partea ascuţită în încuietoare şi împinse în lateral. Uşiţa nu cedă la prima încercare, dar în cele din urmă se deschise.

Bailey luă dinăuntru cutia de culoare măsliniu, cu crucea roşie lipită pe capac şi ieşi din nou. Se aşeză iar pe genunchi, în zăpadă, lîngă el şi deschise cutia, care avea şi ea nişte încuietori de siguranţă. Oare de ce mai trebuia să aibă încuietorile acelea? De ce naiba nu se *deschidea* pur şi simplu?

El deschise ochii puţin şi reuşi să ridice mîna spre cap. Bailey îl prinse de încheietură.

- Nu atinge acolo. Sîngerezi foarte mult şi trebuie să menţin presiune pe locul acela.

- Coase, reuşi el să şoptească, apoi închise ochii, fiindcă sîngele începuse iar să şiroiască.

- Ce?

După ce mai respiră anevoios de cîteva ori, el reuşi să adauge:

- În trusă. Copci.

Ea se uita la el împietrită. Putea să ţină apăsat cu o compresă sterilă pe rană. Putea chiar să-i cureţe rana, apoi să-i aplice bandaje şi să-i adune cumva marginile tăieturii, ca să ajute vindecarea. Putea să-i aplice un unguent special pentru tăieturi. Dar el voia ca ea să-i *coasă rana*?

- Oh, la naiba! izbucni ea.

CAPITOLUL 6

Nu avea rost să se certe cu un om în stare de semiconştienţă, dar Bailey nu se putea abţine să nu încerce să-l convingă.

- Eu nu am nici un fel de pregătire medicală, în afară de faptul că urmăresc serialul *"Urgenţe"*. Nici o persoană cît de cît întreagă la cap nu mi-ar permite să-i cos o rană la cap, dar tu chiar nu eşti întreg la cap, nu-i aşa? Eşti rănit la cap. Bazîndu-mă pe teoria că nu este deloc înţelept să laşi să decidă o persoană cu o posibilă traumă cerebrală, voi ignora această propunere. În plus, eu nici nu ştiu să cos.

- Învaţă, mormăi el. Fă-te utilă.

Atunci ea scrîşni din dinţi. Utilă? Oare ce-şi închipuie că făcuse ea cît timp el a zăcut inconştient, ca o păpuşă stricată? Credea că a ajuns afară din avion prin propriile lui puteri? Era îngheţată-bocnă şi îi clănţăneau dinţii de frig, cît s-a chinuit să-l tragă afară din avion. Avea mîinile deja vinete, amorţite şi începuseră să-i tremure atît de vizibil, încît chiar l-ar pedepsi dacă ar *încerca* să-l coasă acum.

Temperatura scăzută o făcu să gîndească: sacoul.

Uitase de el, iar asta era o dovadă clară că şocul, sau frigul, sau ambele i-au încetinit activitatea cerebrală. Îl îmbrăcă imediat, recunoscătoare pentru modesta protecţie oferită împotriva frigului; oricum era atît de udă, încît credea că nimic nu ar fi încălzit-o, dacă nu se usca mai întîi.

Pe tăcute desfăcu un plic cu comprese sterile şi scoase două, pe care le puse pe tăietura de pe capul lui Justice şi ţinu apăsat cu ambele mîini. Imediat din gura lui se auzi un geamăt de durere, pe care încercă să şi-l controleze şi în scurt timp rămase absolut nemişcat şi mut.

Poate că era mai bine să-i vorbească, se gîndi ea, ca să-l ajute să se concentreze şi să rămînă conştient în acelaşi timp.

- Nu ştiu ce să fac mai întîi, recunoscu ea timid. O cuprinse tremuratul convulsiv şi tăcu, iar dinţii îi clănţăneau atît de tare încît oricum nu ar fi putut să scoată vreun cuvînt. După ce îi mai trecu tremuratul, se concentră să păstreze nemişcate compresele sterile. Trebuie să opresc sîngerarea asta. Dar sîntem în zăpadă – din nou o întrerupse un episod cu tremurături – şi îmi este atît de frig şi m-am udat, încît de-abia mai pot să mă mişc. Vei intra în şoc...

După ce inspiră şi expiră de cîteva ori, parcă pregătindu-se pentru chinul de a vorbi, el reuşi să articuleze:

- Trusa. Folia...pe fundul trusei.

Singura trusă la îndemînă era cea de prim ajutor. Lăsă compresele pe capul lui şi începu să scoată din trusă

diferitele obiecte găsite acolo, pe care le aranjă pe capacul detaşat. Sub toate, împăturită într-o pungă sigilată, era una dintre acele folii argintii, subțiri. Desfăcu punga şi scoase folia argintie. O despături.

Nu ştia cît de mult îi va folosi, fiindcă nu avusese niciodată ocazia să o utilizeze, dar nu era momentul să pună întrebări referitoare la un obiect care putea fi o barieră împotriva frigului. Era tentată să se înfăşoare cu ea şi să se ghemuiască, doar, doar nu ar mai simți frigul năpraznic, dar el era cel care sîngerase şi avea nevoie mai mult decît ea.

Acum ce trebuia să facă, să aşeze folia sub el, ca să-l apere de zăpadă, sau să-l acopere cu ea, ca să păstreze căldura corporală? Oare putea el să se încălzească în vreun fel aşa, întins pe zăpadă? La naiba, creierul nu mai funcționa! Va trebui să se bazeze pe instinct.

- Vreau să întind folia lîngă tine, îi spuse ea şi făcu exact ce a spus. Acum te voi ajuta să te tragi peste ea, ca să nu mai stai pe zăpadă. Va trebui să mă ajuți şi tu. Crezi că poți să faci asta?

- Da, zise el, destul de greu.

- Bine, hai să vedem. Îngenunche pe folie şi îşi strecură brațul drept pe sub gîtul lui, iar cu mîna stîngă îl apucă de centură şi trase în sus. El se strădui să ajute, cît putea, împingîndu-se în picioare şi în mîna dreaptă. De mare ajutor era faptul că acum nu mai părea la fel de greu ca mai înainte. Bailey se încordă iar şi îl trase suficient cît partea superioară a corpului măcar să se afle pe acea folie.

Rapid, trase apoi cealaltă parte şi-l acoperi cît a putut de bine.

Simţind că îi vine greaţă şi ameţeală, se prăvăli şi ea la pămînt, lîngă el. *Rău de altitudine*, se gîndi ea. Ajunsese aproape de limita maximă. Dacă se mai forţa puţin, risca să rămînă întinsă pe zăpadă, incapabilă să se mai ridice, iar acolo va muri pînă dimineaţa – probabil chiar azi, înainte de apus.

Cu toate acestea, trebuia să ajungă la bagaje, să-şi schimbe hainele cu unele uscate şi multe la număr – acum. Trebuia să funcţioneze, altminteri vor muri amîndoi.

Îşi impuse să respire lent, adînc, pentru ca să-şi alimenteze creierul cu oxigenul de care corpul ei avea atîta nevoie. Lent – asta era cheia. Trebuia să se mişte lent, şi să nu se lase intimidată de panică, altfel începea să se grăbească din ce în ce mai mult, pînă ce putea să se prăbuşească. Asta însemna că trebuia să-şi planifice fiecare mişcare, să se gîndească bine ce are de făcut, ca să nu-şi irosească eforturile.

Bagajul a fost încărcat în avion prin uşa compartimentului pentru bagaje, unde toate valizele au fost asigurate cu o plasă specială, care să nu le permită să se împrăştie prin carlingă, în caz de vreme rea. Oricum ea era de părere că valizele ei erau prea voluminoase ca să intre în spaţiul dintre tavanul avionului şi tetierele de la scaune.

Problema era că mare parte a tavanului dispăruse, iar valizele puteau să iasă prin spaţiul acela, doar că trebuiau ridicate vertical, iar ele erau extrem de grele; ea era extrem

de slăbită, îi era frig, era epuizată și nu credea că ar fi putut să facă treaba singură. Va trebui să le deschidă, cît încă erau în compartimentul pentru bagaje, iar din ele să scoată ce avea nevoie.

Va trebui să taie cu ceva plasa care le ținea locului.

- Trebuie să ne încălzim. Am nevoie de cît mai multe haine din valizele mele, îi spuse ea. Dacă se întîmplă să nu pot desprinde plasa care le fixează, ai cumva un briceag cu care să o pot tăia?

El deschise puțin ochii, apoi îi închise iar.

- Buzunarul stîng.

Ea se așeză în genunchi, îi desfăcu folia cu care adineauri îl învelise și își strecură mîna dreaptă în buzunarul lui. Căldura lui o făcu să tresară, iar plăcerea senzației o făcu să suspine ușor, doar că degetele ei erau reci, amorțite de frig și nici nu-și dădea seama dacă a pus mîna pe briceag sau nu.

- Cu grijă, mormăi el. Să nu dai de Charlie Petrecărețul acolo, că e atașat de mine.

Bailey mîrîi.

- Atunci fă bine și nu-l scoate în calea mea, ca să nu ți-l detașez cumva. Bărbații. Sînt pe punctul de a muri de hipotermie și, în cazul lui, de pierderi masive de sînge, iar el nu știe cum să-și protejeze penisul. *Charlie Petrecărețul*, pe naiba, bombăni ea, scoțînd mîna din buzunarul lui, cu briceagul.

El zîmbi discret, după care nu mai mișcă.

Bailey se uită atentă la fața lui însîngerată. Era primul

surîs pe care i-l vedea pe chip, iar inima îi tresări, fiindcă oricît de mult şi-ar da silinţa, era posibil să nu iasă vii din situaţia aceasta imposibilă. El nu a renunţat, ba chiar a reuşit să aducă avionul pe pămînt şi erau vii şi nevătămaţi. Pur şi simplu nu suporta ideea că el ar putea să moară, fiindcă ea a luat o decizie greşită, sau fiindcă nu a făcut suficient pentru salvarea lor.

Lui îi datora viaţa, iar acum va face totul ca să i-o protejeze pe a lui – îl va şi coase chiar, dacă va trebui, fir-ar să fie.

Scosese din buzunarul lui un briceag şi cîteva monede. Luă briceagul şi-i puse monedele la loc în buzunar, apoi îl înveli bine cu folia.

- Mă întorc peste cîteva minute, zise ea, şi-l atinse uşor pe piept, în semn de liniştire.

Avionul se întindea în faţa ei ca o pasăre cu zborul frînt: aripa dreaptă era bine şifonată, iar cea stîngă fusese smulsă cu totul. Locul unde stăteau ei era în pantă, chiar pe traiectoria epavei; nu părea prea sigur, dacă rămîneau acolo, în caz că avionul începea să alunece la vale. Totuşi, la o examinare mai atentă, realiză că nu avea cum să alunece, fiindcă aripa era bine înfiptă în sol, plus că acea creangă groasă care se înfipsese în el practic susţinea fuselajul pe loc, ca un fel de ancoră.

Oricum, fiind o persoană precaută, prefera să nu se ştie în calea aparatului, iar mutarea se gîndi să o facă de-abia după ce se va schimba de haine şi se va încălzi, dar şi cînd se va simţi mai capabilă de un efort atît de mare.

Cum nu avea buzunare, ţinea cuţitul în dinţi cînd se urcă în epavă, apoi se duse în partea din spate. Ajunse în zona compartimentului pentru bagaje şi tăie plasa, apoi scoase una dintre valize şi-i desfăcu fermoarul. Erau amîndouă la fel, aşa că nu ştia ce va găsi în fiecare. Oricum, nu dorea decît să se schimbe în ceva uscat, să se încălzească şi nu conta ce haine va alege.

Văzu şi geanta de voiaj a lui Justice, doar că aceasta era una tipică pentru piloţi, suficient de mare încît să cuprindă în ea o trusă de bărbierit şi schimburi pentru o noapte. Trase şi geanta lui peste spătarul scaunului fiindcă se gîndea că nu avea rost să o lase în interior şi poate că va avea şi el nevoie de ceva totuşi.

La o primă socoteală, constată că are destule haine de-ale ei, cu care să-l acopere şi pe el. Deocamdată oricum nu se putea mişca din loc, aşa că va fi bine să păstreze şi pentru el nişte haine mai largi, cu care să-l ajute să se îmbrace mai tîrziu.

Începu să scoată din hainele bine aranjate în valiza ei. Îşi schimbă sacoul cu un tricou flanelat cu mînecă lungă. Sutienul era ud şi el, aşa că renunţă de tot la articol. Tremură de frig pînă ce reuşi să caute prin toate hainele. Orice piesă călduroasă găsită era imediat valorificată şi îmbrăcată. Şosete. Colanţi flauşaţi. Încă o pereche de şosete. O vestă groasă, cu buzunare speciale pentru a-ţi încălzi mîinile. Chiar puse într-unul din buzunare briceagul lui Justice.

Avea nevoie şi de ceva cu care să-şi acopere capul, dar

singura piesă luată de acasă era o glugă cu gît, din bumbac tricotat. Mai găsi o cămaşă cu mîneci lungi, pe care o rulă şi şi-o legă la gît, înnodîndu-i mînecile, iar aceasta era pe post de bandană.

Deja se simţea mai bine, măcar că nu puteai să găseşti un alt termen pentru nefericire, în afară de "bine". Găsi şi saci de plastic, pe care i-a luat ca să pună în ei hainele folosite, iar acum îi încărcă pe aceştia cu toate hainele groase. După ce goli o valiză, o lăsă într-o parte şi începu operaţiunea cu cea de-a doua. Aici găsi o pereche de ghete impermeabile, pentru urcat pe munte şi le încălţă imediat, foarte bucuroasă că a ales să le ia cu ea. Ar fi fost bine să-şi încălzească picioarele *înainte* să încalţe ghetele, dar nu-şi putea permite luxul acesta.

Avea acum suficiente haine cu care să-l acopere şi pe el, aşa că se opri şi lăsă cea de-a doua valiză, iar pe cea de-a treia nici nu o mai deschise. Se îndreptă spre uşă şi trase sacoşa lui, apoi cei doi saci din plastic plini cu haine. Pe cînd se tîra să poată ieşi, observă pe podea, la picioarele scaunelor din faţă o bucată de vinil. Scoase briceagul lui Justice şi se puse pe tăiat.

Pe el îl găsi tot întins, nemişcat, cu ochii închişi. Cele două comprese sterile pe care le avea peste rană erau îmbibate de sînge.

- M-am întors, spuse ea, aşezînd jos, lîngă el, bucata de vinil decupată din avion. Se aşeză în genunchi pe ea, fiindcă realiză că acum cel mai important aspect era să-şi păstreze hainele uscate. Am adus nişte haine cu care să te

acopăr, dar mai întîi vreau să opresc sîngerarea şi apoi să te dezbrac de hainele astea pline de sînge.

- Bine, şopti el.

Slavă cerului, deocamdată el nu-şi pierduse iar cunoştinţa, dar vocea părea tot mai slabă. Mai scoase două comprese sterile din trusă şi le puse peste celelalte două, apăsînd tare. De această dată căută să-i vorbească tot timpul şi să-i spună ce are de gînd să facă şi motivul pentru care o făcea. Dacă el nu ar fi fost de acord cu ce făcea ea, putea să vorbească, însă el a rămas mut.

Nu se gîndise să cronometreze perioada în care a făcut compresia, dar a treia oară cînd verifică una dintre marginile compresei, părea că sîngerarea era mult redusă. Mai apăsă şi rămase aşa cinci minute, după care mai verifică o dată. Nu mai ieşea nici fir de sînge din oribila tăietură deschisă.

- Cred că de data asta a mers bine, răsuflă ea uşurată. În sfîrşit.

Următoarea etapă era să spele rana, ca să elimine orice rest metalic sau de altă natură, iar pentru asta avea nevoie de apă. Luase cu ea o sticlă de apă, pe care o ţinea în geanta de mînă. Oare unde o fi acum geanta? Oricum, trebuia să fie prin preajmă. Probabil că a căzut din avion cînd s-a rupt aripa stîngă, aşadar, dacă localiza aripa lipsă, geanta ar fi trebuit să fie printre resturi lîngă avionul prăbuşit.

- Merg să caut nişte apă, îi spuse ea.

- Eu nu plec nicăieri.

Aşa era, într-adevăr; oricum i-ar fi fost imposibil chiar şi să se ridice.

Bailey plecă imediat să examineze zona din jurul

avionului. Văzînd că geanta nu era nicăieri, urcă puțin cu privirea, în direcția pe care căzuse avionul, evident remarcată prin vîrfurile retezate ale copacilor.

Făcu ochii mari. Munții de jur împrejurul lor străjuiau maiestuos, iar totul era cufundat în tăcere și zăpadă albă, proaspătă. Nu se auzea decît rareori oftatul vîntului printre ramurile dese de brad. Nu erau frunze care să foșnească, nici păsări care să ciripească.

Lanțul muntos era imens, iar crestele înalte tronau la dreapta și la stînga ei ca niște străjeri amenințători. Curînd înălțimea lor avea să blocheze lumina soarelui de după amiază. Cu foarte multă grijă și teamă se răsuci pe loc. De jur împrejur nu erau decît munți, apoi alți munți, cît vedeai cu ochii. Se întindeau pînă departe, iar la baza unora deja nori grei și cenușii pluteau lent.

Vîrfurile zimțate și incredibil de spectaculoase creau niște umbre stranii, negre, acolo unde soarele nu pătrundea niciodată. Avionul era un simplu punct pe aceste meleaguri dominate de culmi muntoase abrupte, unele acoperite de copaci subțiratici, brazi în primul rînd, fiindcă la asemenea înălțimi doar ei supraviețuiau.

Se simțea atît de mică și neînsemnată, aproape ca un punct minuscul. Realiză că ea și Justice erau nimic. Erau complet și absolut nesemnificativi pentru acești munți. Orice echipă de salvare ar fi avut nevoie de zile întregi, ca să-i găsească. Erau singuri.

CAPITOLUL 7

Bailey îşi tot căuta geanta de mînă, atît cu privirea, cît şi cătărîndu-se pe unele din stîncile zgîriate de avion în cădere. Mai avea puţin şi obosea de tot, dar fără rezultat. Renunţă în cele din urmă şi se îndreptă spre locul unde se afla Justice. El arăta groaznic, cel puţin aşa i se părea ei. Nu doar din cauza sîngelui pierdut; stătea inert, ca şi cînd viaţa se strecura afară din trupul lui, deşi ea a reuşit să oprească sîngerarea.

Ceea ce nu făcuse sîngerarea însăşi, desăvîrşeau acum frigul şi şocul. I se strîngea stomacul doar la acest gînd.

- Justice, eşti treaz?

El reuşi să scoată un "umm" gutural, stins.

- Nu am găst sticla cu apă pe care am adus-o cu mine. Este atîta zăpadă, dar nu ştiu cum aş putea să o topesc, fiindcă nu pot să fac un foc. Dacă îţi cos rana fără să o curăţ mai întîi, există riscul să te infectezi. O voi curăţa cum voi putea mai bine cu nişte tampoane cu alcool, imediat, dar mai întîi vreau să mă asigur că îţi este cald. Se uită cu tristeţe spre avion. Nu credea că acesta se putea deplasa din locul acela, spre ei, dar nu putea să excludă total posibilitatea.

Trebuia să mai aştepte pînă ce va încerca din nou să-l mişte.

- Bine, zise el, deşi abia mai putea să vorbească.

Ea se mişcă rapid, luînd primul sac cu haine, pe care îl aşeză sub picioarele lui, după ce se chinui să le ridice puţin. Desfăcu celălalt sac şi scoase o bluză flanelată pe care o împături şi o aranjă încet împrejurul capului lui, ca să nu răcească de tot. Apoi ridică folia şi începu să-l învelească de la picioare, spre piept, cu haine de tot felul. Cînd ajunse la cămaşa îmbibată cu sînge şi rece ca gheaţa, luă briceagul şi i-o sfîşie de-a dreptul, şterse sîngele de pe pieptul lui, apoi mai scoase ceva din sac şi şterse restul de sînge, după care văzu că fuseseră chiar chiloţii ei.

Văzîndu-l cît de cît uscat şi fără sînge, luă rînd pe rînd haine şi le puse unele peste altele, ca să-i acopere pieptul şi umerii. În cele din urmă se culcă lipită de el, mulţumită că a reuşit să-l acopere cu destule haine. Îl cuprinse cu braţele şi trase pe deasupra capetelor amîndurora un tricou, ca să răsufle aer cald şi să se încălzească în partea de sus.

Cum tricoul nu bloca toată lumina, efectul era acela de peşteră. Cum respirau precipitat, aerul s-a încălzit în interiorul acestui cocon ad-hoc şi deja Bailey simţea căldura la obraji. Era atît de confortabil în mica lor vizuină improvizată, încît îi venea să plîngă de bucurie.

Pe el îl simţea rece lîngă ea. Trebuia să-i dea ceva cald de băut sau să mănînce puţin dulce; asta l-ar fi ajutat să compenseze pentru frig şi şocul suferit. Oricum, nici ea nu reuşea să gîndească foarte clar încă, fiindcă, dacă nu putea

să-i ofere nimic cald de băut, ştia că luase cu ea nişte batoane dulci şi nişte gumă de mestecat, doar că acestea erau exact în valiza pe care nu a mai desfăcut-o.

Ar fi fost bine să se gîndească la ele şi să mai stea cîteva minute pînă le găsea.

Acum deja nu mai tremura aşa de tare, iar el nu mai tremura deloc. Asta nu putea să fie bine.

- Hei, Justice, zise ea. Să nu adormi. Vorbeşte cu mine. Spune-mi dacă simţi că-ţi vine puţină căldură de la mine.

Cîteva secunde au trecut, iar el nu a răspuns şi Bailey se temea că din nou şi-a pierdut cunoştinţa, însă în cele din urmă a zis încet:

- Nu.

Poate că acum ea avea prea multe haine pe ea şi căldura corporală se păstra la adăpostul îmbrăcăminţii. Se răsuci cum a putut mai bine, pînă ce a reuşit să-şi scoată vesta groasă, cu care l-a învelit. Acum ea simţea frigul mai aprig, fără vestă, dar se cuibări foarte aproape de el, aşa încît să stea şi ea pe jumătate acoperită de vestă. Materialul căptuşelii înmagazinase deja puţină căldură de la ea, fiindcă o simţea caldă pe mîinile îngheţate.

- Simt şi eu, şopti el, uşor ameţit.

- Bine. Va trebui să rămîi treaz, aşa că vorbeşte cu mine. dacă nu găseşti ceva interesant să-mi spui, fă doar un zgomot, ca să ştiu că eşti conştient.

După ce spuse asta, începu să-l frece pe piept cu mîna stîngă, apoi continuă manevra pe umeri şi pe braţe, ca să-i accelereze circulaţia sîngelui.

- Am cîteva batoane de ciocolată într-una din genți. După ce te vei mai încălzi, vreau să merg să le caut și să le aduc. Te vei simți mai bine după ce vei consuma puțin zahăr. Acum spune tu ceva.

- Ceva.

- Istețule ce ești. În ciuda faptului că de-abia articulase cuvîntul cu o voce stinsă, inima ei tresări. Dacă putea să facă pe istețul și acum, însemna că nu era chiar atît de grav pe cît se temea ea.

Cam o asculta pe doamna Wingate vorbind. Se simțea de parcă erau două persoane în corpul lui; o parte plutea deja într-o ceață a confuziei și era ancorat doar de solicitările ocazionale, la care răspundea. La un nivel mai apropiat era conștient și de starea lui fizică complet deplorabilă; îi era atît de frig, încît aprecia lumea într-un mod cu totul diferit. Oare de ce nu puteau cele două laturi să schimbe locul, iar realitatea fizică să plutească în eter? Ce nu voia deloc să se întîmple acum, în acest moment era ca stările să se contopească, deși știa că nu mai are cum să se îndepărteze și mai mult.

Vocea ei îl ajuta să se concentreze mai bine, dar îl și ancora în realitate, fără să-i permită să se cufunde în întuneric. Știa că este rănit și știa și de ce, deși nu era lămurit cum. Aterizase forțat cu avionul prin planare și avusese succes, fiindcă amîndoi erau în viață. Își amintea cum motorul s-a oprit inexplicabil, iar el a făcut eforturi să aducă avionul desupra liniei copacilor, astfel încît

vegetaţia să funcţioneze ca o pernă verde în momentul impactului.

Atît îşi amintea, absolut nimic despre prăbuşirea propriu-zisă. Următoarea amintire clară a fost aceea cînd şi-a simţit capul greu, ca şi cînd cineva l-ar fi lovit puternic cu o bîtă de baseball – la naiba, tot trupul resimţea această senzaţie – în plus totul i se părea ireal, cu excepţia doamnei Wingate, care-i spunea pe nume.

Trebuia să se concentreze serios, ca să poată fi atent la ce spunea ea, iar de cîteva ori gîndurile lui au luat-o razna şi a pierdut legătura cu realitatea, dar imediat a fost readus în simţiri de o întrebare a ei sau de vreun junghi ascuţit. Cîteodată auzea foarte clar toate cuvintele; altădată ele erau doar simple sunete, despre care ştia că trebuie să însemne ceva, dar nu le înţelegea. Nu exista o linie clară de demarcaţie între ceea ce era real şi ce nu era, iar el plutea în acel tărîm al nimănui.

Iar acum ea îl atingea. Cel puţin asta era real, fiindcă o simţea. Cumva era surprins şi el; ea nu dorise să-i vorbească mai devreme, iar acum îl atingea? Ciudat. Îl acoperise cu ceva, nu ştia cu ce, dar era o senzaţie plăcută, caldă. După aceea s-a întins şi ea lîngă el, l-a cuprins cu braţele şi brusc a început să-l frece pe piept şi pe braţe. O căldură firavă începuse să-i pătrundă în corp.

Pe cît de slabă era căldura, pe atît de plăcută era. La fel de plăcută era şi senzaţia dată de sînii ei lipiţi de el, fapt care dovedea că, deşi era pe jumătate mort, un bărbat rămîne bărbat, iar un sîn, orice sîn, merită întotdeauna

atenţia bărbatului. Legănat de confortul sînilor şi al căldurii, el începu să aţipească.

Din păcate, relaxarea lui a fost brusc curmată cînd tot corpul lui s-a încordat, apoi a fost cuprins de spasme cutremurătoare. I-a fost frig şi mai devreme, dinţii i-au clănţănit şi a tremurat din toate încheieturile, dar cu aşa ceva nu s-a mai confruntat. Spasmele au început să-i zguduie pur şi simplu corpul, iar muşchii i s-au încordat îngrijorător.

Atît de tare tremura, încît s-a temut că i se vor sparge dinţii, aşa că strînse bine gura. Doamna Wingate îl strînse şi mai tare, în timp ce murmura ceva de neînţeles pentru el. După cîteva minute convulsiile s-au diminuat, iar el s-a simţit epuizat, cu toţi muşchii slăbiţi.

Nu avu timp să se relaxeze, fiindcă îl cuprinse încă o serie de spasme.

Nici nu şi-a dat seama cît a durat acest nou episod insuportabil. Pur şi simplu nu putea controla spasmele. Ea totuşi a rămas alături de el, susţinîndu-l, mîngîindu-l ca să-l liniştească şi vorbindu-i continuu. Vocea ei reprezenta pentru el un colac de salvare, deşi în multe momente nici nu înţelegea ce spune; se bucura că, atîta timp cît o auzea, avea siguranţa că nu era mort. Parcă propriul lui trup încerca să-l omoare, dar la naiba. La naiba cu moartea. Nu intenţiona să renunţe, deşi era deja epuizat şi dacă ar fi cedat, i-ar fi fost mult mai uşor, decît să se lupte cu duşmanul ascuns.

Voia să se odihnească puţin. Somn. Chiar şi în scurtele

intervaluri în care nu mai tremura şi putea să se relaxeze, nu putea să doarmă fiindcă ea vorbea în continuu. La un moment dat creierul lui se reconecta şi cuvintele aveau sens iar.

- ...bine, spunea ea. Tremuri şi asta este bine.

Tremuratul? Ea numea aceste chinuitoare, brutale şi oribile spasme musculare *tremurat*?

Într-un moment de claritate reuşi să spună:

- Pe naiba.

O auzi cum rîde timid. Doamna Wingate, să rîdă? Poate că avea el halucinaţii.

- Ba nu, să ştii că e bine, insista ea. Înseamnă că trupul tău generează căldură. Ştiu, eu mă simt mai încălzită deja. Nici picioarele nu-mi mai sînt atît de îngheţate.

El îşi făcu mental un inventar al corpului. Poate ea avea dreptate. Nu putea să spună că se prăjea, dar efectiv îi era mai cald. Încercă să deschidă ochii, dar îşi simţea pleoapele lipite. Încet, cu mari eforturi, fiindcă fiecare mişcare necesita fiecare strop de concentrare şi putere pe care putea el să le stoarcă, ridică mîna dreaptă spre faţă.

- Ce faci?

- Ochii...încerc să deschid ochii. Se frecă la ochi cu stîngăcie, dar dădu de o crustă ciudată. Ce naiba...e porcăria asta?

- Sînge închegat. Probabil că ai pleoapele lipite, zise ea cu nonşalanţă. Eşti varză. Cînd te vei mai încălzi puţin şi cînd voi reuşi să-ţi dau puţină ciocolată, îţi voi curăţa faţa şi atunci ţi se vor dezlipi pleoapele. Apoi voi încerca

să-ți cos rana de la cap, deși te avertizez că rezultatele ar putea să fie cam urîte.

Să-i coasă rana? Da, își aminti el. Avea o tăietură urîtă la cap. trusa de prim ajutor conținea niște copci, iar el a îndemnat-o să-l coasă.

El nu mai voia să aștepte ca ea să-i cureţe fața; voia să vadă *acum*. Voia să se poată ridica și să evalueze situația cu proprii săi ochi. Trebuia să vadă ce pagube suferise avionul. Poate că ar reuși să stabilească legătura prin radio.

Din nou o serie de spasme puse stăpînire pe el. De data aceasta durata a fost mai îndelungată, iar spasmul în sine a fost la fel de intens. Ea îl ținea strîns, de parcă ar fi putut să-i ușureze chinul dacă-l controla cu brațele. Tactica ei nu dădea rezultate, evident, dar el aprecia efortul.

Cînd în sfîrșit spasmul cedă, iar el se relaxă, se simțea atît de obosit încît renunță la ideea de a se ridica pentru o evaluare subiectivă. Pur și simplu voia să stea întins. Se gîndi vag că, dacă s-ar fi ridicat, nu ar mai fi putut simți sînii ei lipiți de braț, iar senzația îi făcea plăcere. Mă rog, da, era un cățeluș. Îi plac sînii. Aruncați-i un os și strigați-l Fido.

S-a gîndit, în această ceață întortocheată a minții, că i-ar simți mai bine sînii dacă ar sta față în față cu ea.

- Ce *faci*? îl întrebă ea ușor alarmată, sau poate enervată. Dacă dai jos toate hainele astea, după cîte eforturi am făcut să te acopăr cu ele, o să te las cu fundul pe zăpadă, să-ți înghețe.

Enervată. Categoric.

- Vino mai aproape, şopti el. Încerca să-şi ridice braţul stîng, ca să se răsucească pe partea stîngă, cu faţa la ea, doar că ea stătea lipită de braţul lui şi el nu reuşea să şi-l tragă, apoi să se dezlipească de ea, după care să ridice braţul şi să se răsucească pe-o parte.

- Bine, dar stai liniştit. Lasă-mă pe mine.

Se mişcă ea puţin, printre gîfîituri şi zvîrcolindu-se, apoi îi ridică ea braţul stîng şi se strecură sub el, apăsîndu-l pe o parte. Lui îi venea să suspine de plăcere, fiindcă acum simţea ambii sîni. După ce îl trase mai aproape de ea, punîndu-şi mîna pe talia lui, se ghemui cît mai lipită de el.

- E mai bine?

Habar n-avea ea cît de bine era. Scoase un geamăt din gît. Pe ea o lăsă să-l interpreteze cum doreşte.

- Cred că ţi-e mai cald. În cîteva minute mă voi ridica şi voi trece la treabă. Dacă mai stau mult aici, s-ar putea să adorm şi eu şi atunci nu ar fi prea bine. Am multe de făcut, dar trebuie să nu mă grăbesc, fiindcă altfel altitudinea îmi va veni de hac.

El voia să o întrebe ce avea de făcut, dar era atît de somnoros şi obosit şi se simţea încălzit suficient acum – aproape confortabil, de fapt, încît i-a fost imposibil să rămînă treaz. Mai scoase un sunet, iar acum şi ea păru mulţumită de solicitările sonore pe care i le făcuse. Continuă să-i vorbească, iar el o ascultă pînă ce adormi.

CAPITOLUL 8

Bailey se strecură cu grijă de sub teancul imens de haine. Justice dormea şi, cu toate că iniţial ar fi dorit să-l ţină treaz, din cauza rănii de la cap, s-a gîndit că poate un pui de somn ar fi numai bun pentru starea lui de acum. Presupunea că era epuizat de atîta tremurat şi zgîlţîială.

Ea însăşi se simţea mai bine acum. Încă îşi simţea picioarele foarte reci, dar în ansamblu se încălzise – cu toate că ducea dorul vestei groase, cu care-l acoperise pe Justice. Ca să compenseze lipsa ei, scoase din grămada de haine o cămaşă flauşată şi o îmbrăcă.

Faptul că a stat puţin întinsă a ajutat-o, atenuîndu-i durerea de cap şi starea de greaţă. Dacă era precaută şi ţinea minte să nu se mişte prea repede, poate că altitudinea nu-i va mai provoca aceste stări.

Cu toate că ştia ce va vedea, se mai uită o dată de jur împrejur la masivele muntoase care-i înconjurau cu vîrfurile lor ninse, aproape zgîriind cerul. Dacă nu ar fi fost Justice, s-ar fi prăbuşit pe stîncile acelea înfiorătoare şi colţuroase, fără nici cea mai mică şansă de supravieţuire.

Din nou simţi imensitatea sălbăticiei care-i înconjura, dar şi sentimentul copleşitor al singurătăţii.

Ascultă atentă, doar, doar va auzi bîzîitul vreunui elicopter, sau avion de salvare, căută cu privirea fuioare de fum, care i-ar fi indicat un foc de tabără, dar...nimic din toate acestea. Oare nu ar fi trebuit ca deja cineva să fi pornit în căutarea lor? Justice reuşise să emită semnalul de urgenţă şi în mod sigur cineva l-a recepţionat şi a alertat FAA, sau oricare agenţie care trebuia contactată în astfel de situaţii.

Nu-i păsa nici dacă ar fi fost anunţaţi cei de la ASPCA, atîta timp cît *cineva* a plecat în căutarea lor.

Liniştea absolută era descurajantă. Nici nu se aşetepta să audă claxoane de maşini şi nici rachete semnalizatoare arcuindu-se deasupra capului, dar ar fi fost binevenit orice semn al unei prezenţe umane în această parte a plantei.

Lipsa oricărui sunet sau a oricărui semn de mişcare, sau a unei activităţi care să-i ofere măcar o speranţă nu făcea altceva decît să-i întărească profundul sentiment al izolării. Cum puteau ei să supravieţuiască peste noapte în locurile acestea, fără apă şi nici o posibilitate să facă focul?

Continuînd să facă exact ce făcea ea acum, aşa. Avea o tonă de haine cu care se puteau îmbrăca, aveau cît de cît ceva de mîncare şi zăpada le oferea o sursă de apă. Mai avea şi briceagul lui Justice...

La naiba. Unde era briceagul?

La loc, în buzunarul ei, îşi aminti ea liniştită. Cu ajutorul lui va putea să încropească un fel de adăpost pentru noapte, suficient cît să-i apere de vînt măcar. Primul articol pe lista ei de sarcini, totuşi, era să-l hrănească pe Justice.

Se căţără în avion şi scoase toate hainele din bagaje, ajungînd şi la batoanele de ciocolată, dar şi la şerveţelele umede pe care le luase cu ea. Închise valizele goale şi le puse la loc, în compartimentul pentru bagaje. Mai tîrziu intenţiona să se gîndească mai bine la ce utilizare putea să le dea.

Se întoarse la Justice, îngenunchie alături de el şi se uită mai atentă la conţinutul trusei de prim ajutor. Găsi a colo o foarfecă, multe comprese sterile şi plasturi; o rolă de leucoplast, tampoane de vată şi beţişoare pentru urechi; un tub cu unguent; şerveţele cu alcool şi unele cu iod; şerveţele antiseptice; mănuşi de cauciuc, medicamente contra durerii şi...da, copci. Mai erau şi alte lucruri, cum ar fi nişte atele pentru degete, dar deocamdată se concentra asupra obiectelor de bază necesare pentru a-i îngriji rana de la cap lui Justice, iar acestea se găseau în trusă, slavă cerului. Nu mai avea nici o scuză să ezite, mai ales că exista şi un ghid de prim ajutor tipărit.

Răsfoi ghidul, căutînd instrucţiuni despre modul de coasere a rănilor. Existau şi erau completate de ilustraţii foarte clare. Din păcate, primul rînd recomanda: "*Spălaţi foarte bine rana cu multă apă, timp de cinci minute, apoi spălaţi-o încă o dată, folosind şi săpun*".

Mda, foarte bine; nu avea nici măcar apă ca să spele rana chiar superficial, cu atît mai mult nu putea să o spele "foarte bine". Va trebui să se descurce aşa cum putea, sperînd că nu vor rămîne resturi în rană.

Stai puţin. Avea la ea o apă de gură!

Trase lîngă ea geanta care conţinea borseta cu obiecte de toaletă şi scoase de acolo o pungă de plastic în care pusese şamponul şi apa de gură. Citi ce scrie pe sticla cu apă de gură, dar de pe etichetă nu află nimic folositor, fiindcă nu era chimist. Totuşi, pe cea din faţă scria că apa ucide bacteriile. Era lichidă, ucidea bacteriile şi cîntărea cam patru sute de grame.

Mai avea şi o pungă de plastic în mînă, pe care o umplu cu zăpadă, o strînse bine şi o puse pe o stîncă. Dacă avea noroc, cît timp se va ocupa de rana lui Justice, soarele va încălzi stînca suficient de mult, cît să topească zăpada şi astfel vor avea şi apă. Adevărat, nu multă, dar conta orice cantitate.

Cu toate articolele necesare aşezate pe una dintre pungile pentru gunoi, acum putea să-l trezească pe Justice, dar se gîndi că probabil şi el avea la el apă de gură. Se duse la geanta lui minusculă, desfăcu fermoarul şi îi găsi înăuntru trusa de bărbierit, pusă - exact cum a bănuit ea – deasupra unui singur rînd de haine şi lenjerie de schimb. Într-unul din compartimentele trusei găsi o perie pentru păr, o sticlă micuţă de şampon şi zece prezervative. Bărbaţii. În cel de-al doilea compartiment avea o periuţă de dinţi, un tubuleţ cu pastă de dinţi, o lamă de unică folosinţă şi o sticlă de voiaj, cu apă de gură.

- Fir-ar să fie, zise ea şi oftă. Deja folosise din apa de gură şi jumătate de sticlă era goală, aşa că nu avea prea multă la dispoziţie. Cu cît era rămas în sticlă nu putea spune că era o mare diferenţă, aşa că lăsă sticluţa acolo, închise trusa şi o puse la loc în bagajul lui.

Va trebui să se mulțumească doar cu cantitatea pe care o avea ea. Spera să fie suficientă, ca să prevină infectarea rănii.

Mai întîi trebuia să-i dea să mănînce puțină ciocolată, apoi erau necesare și cîteva pastile de analgezice, preventiv măcar.

Îi scoase de pe față cămașa cu care era acoperit; deși știa cum arată, tresări cînd dădu cu ochii de realitate. Pe toată fața avea sînge închegat, chiar și în ochi, în nări, la colțurile gurii. Mai rău chiar, fruntea i se umflase acum și astfel marginile tăieturii se depărtau și mai mult. Nu anticipase că rana lui se va umfla și o speria gîndul că va trebui să o coasă. Probabil că umflătura se va agrava rapid, așa încît așteptarea nu mai era o opțiune acum.

- Justice, zise ea, scuturîndu-l ușor. Trezește-te. Începem treaba.

El trase rapid aer în piept.

- Sînt treaz. Vocea lui era puternică, așa că acum era momentul să-l ajute să se încălzească puțin, după care să încerce să se ocupe de tăietură.

- Am un baton de ciocolată. Vreau să muști de cîteva ori din el, bine? În scurt timp, dacă avem noroc, vom putea să bem și cîteva înghițituri de apă. Apoi vreau să iei două tablete de ibuprofen. Crezi că le poți înghiți fără apă? Dacă nu poți, o să-ți pun puțină zăpadă în gură, doar că nu e bine să mîncăm zăpadă, fiindcă ne scade temperatura corpului. Acum, dacă stau bine și mă gîndesc, poate ar fi bine să iei întîi ibuprofenul, ca să înceapă să-și facă efectul.

- Voi încerca.

Bailey desigilă cutiuţa pătrată, în care se aflau cele două tablete de ibuprofen şi îi strecură una în gură. Observă cum el începe să o mestece şi să o plimbe prin gură, amestecînd-o cu puţină salivă, după care o înghiţi. Îi dădu şi cea de-a doua pastilă, iar el repetă procesul, apoi zise:

- Misiune îndeplinită.

- Bine. Acum să vedem mîncarea. Desfăcu ambalajul batonului de ciocolată, rupse puţin din batonul Snickers şi îi aduse bucăţica la gură. Ascultător, el deschise gura şi o primi, apoi începu să o mestece.

- Snickers, zise el, recunoscînd gustul.

- Te-ai prins. În mod normal eu consum ciocolată simplă, dar acum m-am gîndit că alunele au proteine, aşa că am luat Snickers. Bună idee, nu crezi?

- Mie îmi convine.

Bailey aşteptă puţin, să vadă dacă nu cumva i se va face rău de la ciocolată. Nu ştia la ce poate să se aştepte, ca reacţie a organismului lui, aşa că ar fi putut să vomite. Cunoştea reacţia, fiindcă donatorilor care donau sînge la Crucea Roşie li se dădea ceva de băut, care să înlocuiască lichidul pierdut, precum şi nişte biscuiţi sau fursecuri, ca să nu intre în stare de şoc. De aceea era de părere că Snickersul ar fi fost un bun înlocuitor, măcar pe jumătate.

După cîteva minute îi mai dădu o îmbucătură.

- Mi-aş dori să fi avut ceva cu care să-ţi amorţesc fruntea şi locul pe care-l voi coase, şopti ea. Pînă şi gelul

pentru amorțit gingiile bebelușilor ar fi fost mai bun decît nimic, doar că trusa de prim ajutor nu e deloc orientată spre binele copiilor.

După ce termină de mestecat și înghiți, el spuse:

- Gheață.

Trusa de prim ajutor conținea niște pungulițe cu gheață instant, dar ea ezita să le folosească.

- Nu știu. Dacă nu ai fi fost deja așa de șocat și frigul nu ar fi fost o problemă atît de gravă, nu mi-aș face griji. Dar dacă-ți pun o pungă din aceea cu gheață pe cap, te vei răci cu totul și nu vreau asta. Bailey stătu să se gîndească puțin. Pe de altă parte, durerea provoacă un șoc întregului sistem, nu? Dacă efectul va fi același, atunci de ce să te mai supun la atîta durere?

- Votez pentru cît mai puțină durere.

Așadar scoase punguța și citi instrucțiunile de pe etichetă, apoi îi conectă tubul de plastic. Cum punguța nu era suficient de mare ca să-i acopere tăietura în întregime, ea o așeză pe cea mai mare parte a umflăturii, precum și pe partea de scalp unde tăietura era foarte adîncă. Cînd punga se răci suficient de mult, cît să nu mai poată ține mîna pe ea, tăie o bucată de fașă sterilă și o puse peste rana deschisă, apoi peste fașă așeză punga cu gheață.

El tresări ușor, cînd simți răceala. Ea se gîndi că probabil durerea era greu de suportat, dar el nu se plîngea.

- Cît timp gheața își va face treaba, eu îți voi curăța sîngele închegat de pe față. Pun pariu că ai vrea să poți deschide ochii, nu-i așa?

În timp ce vorbea cu el desfăcu din trusa ei un pachet cu şervețele demachiante umede cu aloe, scoase unul şi începu să-l şteargă uşor pe pleoape. Constată că sîngele închegat era foarte greu de îndepărtat. O cîrpă udă, care ar fi fost puțin mai aspră, ar fi făcut treaba mai bine. Sîngele uscat lipit de sprîncene şi de gene a fost imposibil de îndepărtat, fiindcă nu putea să frece prea tare; trebuia să umble uşor în zona arcadei, ca să nu-i provoace inutil o sîngerare acum. Nici de jur împrejurul ochilor nu putea să frece. Îl tamponă cît de bine putu, iar cînd şervețelul deveni complet roşu, îl puse de-o parte şi luă unul curat.

Cînd se uită din nou la el, îi văzu ochii întredeschişi; o privea. Albastrul deschis al ochilor contrasta puternic cu genele negre.

- Salut, spuse ea. Nu ne-am văzut de mult timp.

El schiță un zîmbet timid. Se vedea că îl dor ochii, dacă încerca să-i mişte, totuşi el privi de jur împrejur, rămînînd întins pe spate şi fără să-şi mişte capul. Cînd văzu în spatele ei avionul făcut praf, de-abia atunci deschise larg ochii, după care spuse:

- Sfinte Sisoe.

- Da, ştiu. Era întru totul de acord cu el. Faptul că erau în viață şi întregi, deşi nu complet nevătămați, era totuşi tulburător, dacă făceai comparație cu deteriorarea structurii avionului.

Ea făcuse mai bine față şocului ignorînd tabloul în ansamblu şi concentrîndu-se mai mult pe detaliile supraviețuirii şi pe sarcinile care o aşteptau. Detaliile, prin

definiţie, sînt lucruri mărunte. De lucrurile mărunte ea putea să se ocupe, dacă le lua rînd pe rînd.

Încet, încet ajunse pe partea inferioară a feţei lui, apoi coborî spre urechi, pe gît, ajungînd şi la umeri, apoi pe piept. Avea sînge chiar şi pe braţe şi pe mîini. Încercă să nu-l descopere complet, aşa că îi dezveli pe rînd zonele pe care le curăţa, învelindu-l apoi repede, ca să nu lase căldura să se risipească.

Pînă şi pantalonii îi erau murdari de sînge, însă aceştia mai puteau să aştepte pînă ce va putea să-i manevreze el însuşi, gîndi ea. Acum trebuia să-i cureţe şi picioarele, să-i pună nişte ciorapi uscaţi şi curaţi, cît mai rapid, ca să evite degerăturile.

Îi scoase ghetele, apoi ciorapii, îl şterse de sînge, dar văzu că picioarele căpătaseră o culoare alb-vineţie, din pricina frigului puternic. Şocată, îşi ridică bluzele cu care era îmbrăcată şi îi trase picioarele sub acestea, lipindu-i tălpile de pieptul ei. Le simţi atît de reci, încît se cutremură la contactul cu ele. Începu să-i frece degetele prin straturile de material.

- Simţi asta? zise ea.

- Oh, da. Glasul lui căpătase o notă guturală subtilă şi suna aproape ca torsul unei feline mari; parcă un tigru primea un masaj.

Nu dură prea mult, doar vreo cîteva secunde şi ea constată că degetele lui reci erau lipite de sînii ei – sînii goi. Oricum, nu se putea altfel, fiindcă el avea picioare foarte mari, purta aproape măsura patruzeci şi trei, sau mai

mult. Logic că îi acopereau tot bustul. Simţindu-l cum îşi mişcă degetele cu o plăcere evidentă, îi zise răspicat:

- Fii cuminte, sau te las cu picioarele pe afară, să-ţi degere.

- Dar nu porţi sutien, zise el mirat, aparent fără legătură cu ceea ce-i reproşase ea – sau poate că exact acesta era răspunsul ei, de parcă faptul că ea nu purta sutien constituia o scuză suficientă pentru jocul degetelor lui de la picioare.

- S-a udat cînd te-am tras afară din avion, prin zăpadă, aşa că l-am scos. Vorbise pe un ton sever, iar el sesiză nuanţa de reproş, înţelegînd că, exact pentru a-l salva pe el, rămăsese ea fără acel articol de lenjerie.

- Bine, bine. Dar totuşi, eşti cu ţîţele goale. Nu poţi să dai vina pe mine.

- Punem pariu? Se gîndi că în mod normal glacialul şi neprietenosul căpitan Justice nu i-ar fi vorbit aşa şi că în mod sigur şocul prăbuşirii era cauza, iar acum rămăsese ameţit şi copleşit de durere. Nu-l considera nici potlogar şi nici un tip prea franc, dar din clipa cînd şi-a recăpătat cunoştinţa, limbajul lui a început să fie la fel de informal, ca şi cînd ar fi stat de vorbă cu un alt bărbat. Asta însemna, se gîndi ea, că o comoţie i-a îmbunătăţit personalitatea. Şi mai mult de atît, nu-mi place cum sună "ţîţe".

- Atunci balcoane. Sună mai bine?

- Dar ţi se pare că "sîni" nu e un cuvînd potrivit?

- Absolut deloc, din punctul meu de vedere. Începu iar să-şi mişte degetele de la picioare.

Ea îl lovi peste ele.

- Stai cuminte, altfel te las să ți le încălzești singur.

- Da, numai că eu nu le pot lipi de sîni, fiindcă nu am așa ceva și chiar dacă aș avea, nu aș putea să mi le ridic pînă la piept. Nu am practicat yoga.

Era evident că se simțea mai bine și că se trezise deja; formula propoziții logice, nu mai răspundea cu unul sau două cuvinte. Ciocolata era medicamentul fermecat.

- Știi ceva? Fă-ți un implant mamar, apucă-te de yoga și vei fi aranjat pe viață. Constatînd că el se distrează mult prea bine, îi scoase picioarele de sub bluzele ei, îi puse o pereche de ciorapi uscați și curați, apoi îl înveli la loc cu restul hainelor. Distracția s-a terminat. Mai ai fruntea înghețată?

- Așa mi se pare.

- Stai să termin de citit instrucțiunile, apoi ne apucăm de treabă. Bailey luă iar pliantul cu instrucțiuni. Apropo, cum nu avem apă pentru ca să-ți spăl rana, voi folosi niște apă de gură. S-ar putea să te usture.

- Grozav. Într-un singur cuvînt el reuși să cuprindă o lume de ironie.

Bailey începu să citească și zîmbi:

- Bine...bla, bla...asta am înțeles. *Prindeți acul cu penseta, astfel încît partea curbată să aibă vîrful în sus.* Se uită la acul chirurgical de cusut, de formă curbă, apoi la restul conținutului din trusa de prim ajutor. Nu exista nici o pensetă. Grozav, spuse ea cu sarcasm. Am nevoie de o pensetă. Normal că am una în trusa mea de machiaj, dar,

ce să vezi, nu mi-a trecut prin minte că o voi folosi în această vacanță.

- În avion există o trusă mică.

- Unde?

- Este lipită de ușa compartimentului pentru bagaje.

- Nu am văzut-o cînd am scos bagajele de acolo, spuse ea, dar se ridică, pregătindu-se să caute. Cît de mare e?

- Cam cît o jumătate de servietă. Are în ea cîteva scule esențiale: un ciocan, un cleşte, cîteva chei şi şuruburi.

Cum deja urcase şi coborîse din epavă de cîteva ori, Bailey reveni în interiorul lui, escaladă scaunul pilotului, apoi trecu spre locul unde era compartimentul pentru bagaje. În interiorul acelui spațiu totul era răvăşit, fiindcă podeaua avionului fusese avariată. Îl auzi pe el strigîndu-i:

- Ar trebui să fie pe partea din spate, prinsă în nişte bride. O vezi?

Ea se uită unde i s-a spus şi într-adevăr, o văzu acolo, prinsă bine de cele două bride. La naiba, ea o căutase pe podea, nu pe perete.

- Da, am găsit-o. Veni victorioasă, cu trusa în mînă.

Chiar cînd se ridică, după ce luase trusa cu scule, simți o amețeală şi rămase puțin nemişcată. Se gîndi că trebuia şi ea să mănînce puțin din batonul de Snickers. Să fie răul de altitudine, sau făcuse mişcări prea bruşte? În cîteva clipe se simți mai bine, aşa că optă pentru o bucată de baton.

- Cred că ar trebui să mănînc şi eu puțin din Snickers.

Nu aş vrea să leşin tocmai cînd bag acul în pielea ta. Chiar cu aceste probleme, se gîndi că trebuia să-l coasă pînă la apusul soarelui.

Apropo de apusul soarelui, îşi aminti că se uitase la ceas de cîteva ori. Nu putea spune exact cît a trecut de cînd şi-a revenit după prăbuşire, nici cît timp a trecut de la impact, cu atît mai mult nu ştia cît mai rămăsese din acea zi. Îşi suflecă mînecile şi observă că nu mai avea ceas la mînă.

- Ceasul meu a dispărut. Oare cum s-a putut întîmpla aşa ceva?

- Probabil că ai lovit cu mîna în ceva şi atunci s-a desprins catarama de la curea, sau s-a rupt pur şi simplu. Era scump?

- Nu, era rezistent la apă şi cumpărat la reducere, special pentru vacanţa asta. Merg să – adică mergeam într-o vacanţă cu fratele meu şi cumnata mea şi voiam să coborîm cu pluta.

- Mîine poate te regăseşti cu ghidul, sau poate poimîine.

- Poate, zise ea mestecînd batonul, fără să-i spună şi lui cît de izolată se simţea acolo, ba mai mult, avea senzaţia că salvarea lor era încă departe.

Luase doar o muşcătură, ca să alunge ameţeala, apoi se concentră asupra activităţii pe care o avea în plan. Închise la loc ambalajul batonului de ciocolată şi-l puse de-o parte, după care îi luă de pe frunte punga rece.

- Va trebui să te răsucesc invers, ca să stai cu capul în

jos, măcar pînă ce voi reuşi să curăţ rana – doar dacă nu vrei să te trezeşti cu apă de gură pe toată faţa şi apoi să se scurgă sub tine.

- Nu, mulţumesc. Pot să mă mişc singur, doar să-mi spui ce vrei să fac.

- Întoarce-te cu faţa spre mine; ca să nu cazi în zăpadă. Bine, aşa. Acum răsuceşte-te pe fund – stai, să-ţi pun sub cap bucata asta de plastic. Aşa. Văzînd că după ce el s-a răsucit, rămăsese cam descoperit, i-a rearanjat hainele de jur împrejurul lui.

El îşi ţinu capul aplecat într-o parte, ca să evite să-i pătrundă în ochi apa de gură.

- Uite aşa, perfect, zise şi începu să toarne apa de gură peste rană. El tresări şi se strîmbă puţin, apoi rămase perfect nemişcat. Ea se uită cu atenţie, căutînd orice fărîmă de murdărie rămasă în rană, dar nu se vedea decît sînge închegat, acum dispărînd uşor. După ce se termină tot lichidul din sticlă, o aşeză într-o parte şi luă un tampon cu alcool, cu care începu să cureţe propriu-zis rana.

Nu se lăsă impresionată de adîncimea tăieturii şi ignoră complet faptul că rana se putea infecta foarte uşor, în aceste condiţii oricum, dar numai sterile nu. Se concentră mai mult asupra mişcărilor pe care le avea de făcut, rînd pe rînd. Se spălă pe mîini cu şerveţele umede, şterse acul cu tamponul, apoi penseta cu un alt tampon curat. Îşi puse mănuşile de cauciuc şi repetă igienizarea. Îl şterse pe frunte cu un tampon cu iod. După ce a făcut tot ce era omeneşte posibil pentru a evita orice microb, pregăti

prima cusătură. Trase aer în piept şi începu.

- În instrucţiuni spune că se începe cu partea din mijloc, şopti ea, perforînd deja pielea cu acul subţire, curbat şi foarte ascuţit, apoi îl îndreptă spre marginea opusă a rănii. Cred că se face aşa doar ca să nu te trezeşti cu o umflătură uriaşă a pielii la un capăt, dacă nu iese cusătura chiar egală.

El nu răspunse. Avea ochii închişi şi respira cumpătat. Chiar şi cu compresa rece şi cu ibuprofenul, Bailey ştia că trebuie să doară ca naiba, dar nu se temea că-l face să sufere prea tare. Oricum, se vedea că nu tresare şi nu se strîmbă chiar la fiecare împunsătură de-a ei. Lucra încet, cu multă atenţie, fiindcă se temea să nu facă vreo greşeală.

Fiecare copcă presupunea înnodare şi tăierea surplusului de fir, astfel că fiecare era independentă de celelalte. Instrucţiunile indicau că nodul trebuie să rămînă pe piele şi nu direct pe tăietură. Bailey se gîndi că trebuie să coasă tivul unei perechi de pantaloni, dar nici asta nu o ajuta prea mult, întrucît cusutul nu era îndeletnicirea ei preferată – şi oricum nu ştia să tivească pantaloni.

Tăietura avea aproape cincisprezece centimetri lungime. Bailey nici nu ştia cîte copci ar trebui puse pentru fiecare centimetru de rană deschisă, aşadar începu din mijloc şi prinse cîte i s-au părut ei necesare. Cînd a terminat, îi tremurau mîinile şi era sigură că i-a trebuit mai bine de o oră ca să termine treaba.

Cu multă grijă şi atenţie tamponă şirul de copci negre, ştergînd punctele de sînge aflate pe locul unde acul a

străpuns pielea, apoi avu o ezitare. Oare să pună cremă cu antibiotic înainte să bandajeze rana? Nu ştia dacă astăzi doctorii mai făceau aşa, dar ei îşi fac treaba într-un mediu steril, având la dispoziţie medicamente şi tot felul de accesorii. Ea şi Justice erau izolaţi pe coama unui munte, în zăpadă, cu foarte puţină mîncare. Probabil că sistemul lui imunitar avea nevoie de susţinere.

Se hotărî să aplice unguentul, care conţinea şi un analgezic; asta era foarte bine. După aceea îi acoperi rana cu comprese sterile şi îi înfăşură bandajul de jur împrejurul capului. Folosi apoi un plasture, ca să fixeze bandajul şi la final a fost foarte mîndră de tot efortul depus, fiindcă astfel rana era izolată şi nu mai exista riscul să pătrundă microbi la rană.

- Gata, zise ea în sfîrşit, apoi se prăvăli pe fund, alături de el. Am terminat. Următoarea activitate din agendă: un adăpost.

CAPITOLUL **9**

La naiba, ce sexi e femeia asta.

Cam nu s-a gîndit niciodată aşa înainte, dar acum o făcea foarte serios – şi nu din cauza felului în care arăta ea, fiindcă în clipa asta arăta ca naiba. Avea părul răvăşit, faţa murdară de praf amestecat cu sînge, iar sub ochi avea nişte zgîrieturi care mîine, cu siguranţă vor deveni negre. După hainele pe care le purta în prezent, arăta ca o fiinţă la graniţa dintre omul pădurilor şi femeia-sac. Şi, cu toate că îşi pierduse o oră făcîndu-i găuri în cap – sau poate exact din acest motiv – acum ar fi dorit să o sărute.

Mîrîi la această ultimă idee, dar în gînd. Să o sărute, pe naiba. Voia să facă mult mai multe cu ea, deci foarte bine că starea lui fizică nu era excelentă în prezent, altminteri ar fi riscat să-şi vadă capul pe o tavă, drept consecinţă a unui avans periculos ca un infarct, pe care i l-ar fi făcut acestei femei.

Întotdeauna s-a întrebat oare ce-l face pe masculul călugăriţei să cocheteze cu moartea atunci cînd se împerechează cu o femelă letală; fie nu au creier funcţional, aşadar bietul cretin habar n-are că ad litteram şi-o trag ca proştii pînă mor, sau poate că în evoluţia lor

ceva s-a scurt-circuitat.

Totuşi, un proces care are consecinţă moartea masculului nu poate fi benefic speciei. În acelaşi timp, Cam le admira pe micuţele insecte; doar un mascul dedicat este capabil să dea din fund, în vreme ce i se smulge capul, apoi este ronţăit. Era prima dată cînd înţelegea motivaţia. El însuşi ar risca mult mai mult, dacă ar dezbrăca-o şi ar băga-o sub el.

Nu că doamna Wingate – ce naiba, care era numele ei mic? Îl ştia, dar avea obiceiul să se gîndească la ea ca la doamna Wingate, aşa că nu şi l-a amintit imediat. Oricum, în clipa aceasta mintea lui nu funcţiona în toţi cilindrii. I se părea important să-şi amintească, de parcă nu se cuvenea să o dezbrace nici măcar cu gîndul, dacă nu-şi amintea numele ei mic.

Fiind acum motivat, se concentră să-şi amintească. Ceva neobişnuit...ca numele unei băuturi. Tot felul de nume i se perindau acum prin cap: Jonny Walker, Jim Beam, J&B, Bailey's... Bailey. Acesta era numele ei. Se simţea triumfător. Acum putea să dea frîu liber fanteziei, avînd conştiinţa curată.

Oricum, nu se putea spune că doamna Wingate – Bailey, la naiba! – îi va smulge capul, dar simţea că nu-i va fi uşor cu ea, în toate sensurile cuvîntului. Era o provocare, atît fizic, cît şi mental. Îşi ridicase un zid de jur împrejurul ei; bănuia că foarte puţini erau aceia care puteau să vadă prin el femeia baricadată în interior. Numai condiţiile de urgenţă care i-au surprins ca urmare a

prăbuşirii au făcut-o să iasă din acea fortăreaţă, lăsîndu-l să vadă femeia adevărată.

Iar el o văzuse şi i-a plăcut ce a văzut.

Dacă s-ar fi întrebat vreodată cum ar fi să rămînă izolat undeva, cu ea, înainte de această prăbuşire îngrozitoare, el ar fi fost sigur că ea putea fi ori o pacoste plîngăcioasă, incapabilă şi rasată, sau o pacoste rasată, severă şi dominatoare. În oricare din cele două situaţii, ar fi fost o pacoste. Contrar acestei concluzii, ea a fost extrem de calmă, competentă şi capabilă să rezolve toate problemele şi situaţia cu un simţ al răspunderii şi o ingeniozitate de care el nu ar fi crezut-o capabilă niciodată, dacă nu ar fi văzut totul cu ochii săi.

Ea a fost în stare să facă tot ce trebuie, iar în cele din urmă i-a salvat chiar viaţa. Nu a ezitat nici o clipă să-i încălzească picioarele îngheţate, lipindu-i-le de trupul ei cald şi nici nu a roşit, dar nici nu s-a supărat cînd el a descoperit că nu poartă sutien.

Îi plăcea sincer acest gen de atitudine, care denota o perfectă siguranţă de sine înnăscută. Divorţul lui l-a învăţat numeroase adevăruri despre sine, iar el nu le-a uitat ulterior, cînd a avut relaţii cu femei. Era fost ofiţer de armată şi pilot, două grupuri profesionale care exclud tipologiile timide şi retrase. El însuşi era o persoană sigură pe sine şi autoritară; era obişnuit să preia comanda, să ia decizii şi să vadă cum ceilalţi oameni fac exact ce le spune el.

Doar o femeie puternică putea să relaţioneze cu el la

acelaşi nivel, dar acum, cînd mai avea puţin pînă la patruzeci de ani, o relaţie bazată pe egalitate i se părea mai ademenitoare decît una în care trebuia să se abţină, ca să nu rănească sentimentele unei femei, ori să o copleşească.

Nu-i plăcea să se joace şi nu-şi dorea o femeie care să încerce să-l facă să sară prin cercuri ridicate.

Probabil că genul ei de femeie se găsea foarte rar, sau nu căutase el pe unde trebuie, însă nu putea spune că a găsit multe femei care să întruchipeze această combinaţie de atracţie mentală şi atracţie fizică. Karen, de exemplu, era puternică şi inimoasă, doar că faţă de ea nu simţea nici un strop de atracţie sexuală. În cazul lui Bailey, antipatia faţă de ceea ce a crezut că este, o personalitate gen fiţe şi mofturi, anulase orice fel de interes fizic ar fi putut simţi.

Acum lucrurile se schimbaseră radical. Nu-şi dădea seama de ce ea şi-a construit acel zid înalt, glacial în jurul ei, însă momentan părea relaxată şi cu garda jos, permiţîndu-i lui să pătrundă în interiorul zidurilor, iar el avea toate intenţiile să rămînă acolo mult şi bine.

Această criză dăduse naştere unei legături între ei, legătura supravieţuirii. Cînd totul se va sfîrşi, iar echipele de salvare îi vor fi găsit, ea va încerca să restabilească termenii acelei relaţii dintre ei stabilită iniţial. Numai că el nu-i va da ocazia să facă asta. Într-un anume fel, în intervalul dintre acum şi atunci va trebui să-i cîştige încrederea pentru eternitate.

Se simţea handicapat, aşa cum stătea întins pe spate, apoi judecînd după modul în care se simţea, mai mult ca

sigur că aşa va rămîne în următoarele două zile. Suferise o traumă şi pierduse mult sînge. Se îndoia că o echipă de salvare i-ar putea găsi pînă la lăsarea întunericului; orice operaţiune de salvare prin munţii aceştia era suspendată pe perioada nopţii, fiindcă pur şi simplu continuarea căutărilor ar fi fost prea periculoasă pentru salvatori.

Asta însemna că el şi Bailey vor trebui să supravieţuiască în noaptea aceasta, cînd temperaturile vor scădea ameninţător, iar decesul cauzat de hipotermie era o posibilitate viabilă. Pe de o parte, se putea spune că au dat de dracul serios. Pe de altă parte, cît mai rămînea din zi, apoi toată noaptea, era perioada rămasă pentru ca el să progreseze în relaţia cu ea.

Nu putea să-şi mişte capul prea mult, fără să simtă fulgerături prin creier; putea însă, dacă se uita mai mult spre stînga, să o păstreze în raza vizuală. Acum ea ridicase ceva în mînă şi studia obiectul cu atenţie, doar că el nu-şi dădea seama ce anume era.

- Uite că a ieşit bine doar pe jumătate, zise ea, revenind lîngă el, apoi se lăsă pe vine. Avea în mînă o pungă de plastic transparentă, pe fundul căreia se zărea ceva asemănător cu zăpada fleşcăită. Am încercat să topesc puţină zăpadă, ca să putem bea apă, aşa că am lăsat punga pe un bolovan. Evident, arată dizgraţios deocamdată, dar cred că dacă o mai lăsăm puţin la soare, vom obţine apă adevărată. Pentru moment ne vom mulţumi şi cu atît, fiindcă ai nevoie de lichide. Se uită împrejurul ei. Din întîmplare nu ai cumva un pai la îndemînă? Sau o lingură?

El păru amuzat de întrebarea ei.

- Mă tem că nu.

Se uită la ea şi remarcă o sprînceană ridicată, buzele ţuguiate şi o privire atentă în jur, ca şi cînd ar fi putut să obţină unul dintre cele două obiecte doar prin puterea voinţei. Acum deja era conştient de ingeniozitatea ei, aşadar parcă auzea rotiţele din mintea ei învîrtindu-se, în timp ce ea căuta o soluţie pentru dilema momentului. Apoi se însenină la faţă şi zise:

- Aha! Era tonul dat de momentul satisfacţiei.

- Aha ce? întrebă el, îmboldit de curiozitate. Ea se ridică şi dispăru din raza lui vizuală.

- Ai un recipient cu spray deodorant. Ştiu, fiindcă am căutat prin lucrurile tale.

- Şi? Nu-i păsa că i-a scotocit prin geantă; date fiind circumstanţele, ar fi fost o prostie dacă *nu* i-ar fi scotocit prin geantă – iar prostia nu era în nici un caz atributul potrivit pentru ea. Evident că trebuia să ştie ce resurse are la îndemînă.

- Iar sprayul are un capac.

Ah, da, într-adevăr. Capacul de la spray era asemănător cu un capac pentru termos, doar că era mult mai mic. El însuşi ar fi trebuit să facă această conexiune.

Auzi sunetul cunoscut pe care-l face un capac din plastic, atunci cînd este îndepărtat de pe tubul metalic.

- S-ar putea să aibă un gust ciudat, spuse ea. Voi spăla capacul cu puţină zăpadă, aşa, în caz că din greşeală ai atins duza şi ai pulverizat puţin deodorant în interiorul

capacului. Oare deodorantul conține ceva ce strică apa de băut?

- Probabil că totul, zise el simplu. Ai adus cu tine spray pentru păr? Presupunea că fixativul pentru păr este mai puțin toxic decît deodorantul. Deodorantul conține aluminiu în compoziția sa chimică, nu-i așa? Cum nu știa ce se găsește în fixativul pentru păr, în afară de alcool, bănuia că alcoolul este mai bun decît aluminiul.

- Nu, zise ea. Părea că se gîndește profund la ceva, nu la conversația de față. Ții mine că ți-am spus că intenționam să facem coborîri cu pluta pe rîu? La ce mi-ar fi trebuit fixativ de păr? Hmm. Cred că aș putea improviza o pîlnie și aș putea să torn gheața topită în sticla goală de apă de gură, dacă nu vrei să riști cu capacul de la deodorant.

- Șterge-l doar cu puțină zăpadă, merge chiar și așa. De-abia acum, cînd venise vorba de apă, el își dădu seama cît de sete îi era. Atît de nerăbdător era să bea, încît nu mai conta riscul cu reziduurile din deodorant.

- Bine, cum zici tu.

O auzi în spatele său cum se apleacă, apoi ceva de plastic foșni. După cîteva secunde veni lîngă el și îi arătă capacul albăstrui.

- Mai bine să nu te ridici, îl instrui ea. Poate leșini și verși apa peste tine. Așadar își strecură mîna dreaptă pe sub ceafa lui și-i ridică ușor capul, apropiindu-i obrazul întors de pieptul ei. El resimți plăcuta aromă a pielii feminine, căldura acesteia și aproape că dădu să-și lipească

fața cu totul între sînii ei; atît de puternic era imboldul, încît cu greu i-a fost înăbușit de un junghi neașteptat, care l-a împiedicat să mai facă vreo mișcare.

- Ai grijă, șopti ea, în timp ce-i ridica spre buze capacul cu apă. Nu sînt decît vreo două înghițituri, așa că ai grijă să nu irosești nici un strop.

De cum l-a văzut că a luat prima sorbitură, i-a îndepărtat capacul de la gură. Zăpada parțial topită avea un gust ciudat, amestecat cu mirosul de plastic și era atît de rece, încît i-au clănțănit dinții. Lichidul i-a alunecat pe gît, iar el l-a înghițit numaidecît. Cînd i-a oferit din nou să bea din improvizația de pahar, el a dat din cap, refuzînd și spunînd doar atît:

- E rîndul tău.

- Eu voi mînca puțină zăpadă, spuse ea. Fiindcă mă mișc, pot să mănînc, fără teama că îmi va fi și mai frig. La tine e altceva. Cît timp crezi că va mai dura pînă ce ne va găsi echipa de salvare? Au trecut cîteva ore de la semnalul tău de urgență, dar nu se aude nici urmă de elicopter. Dacă va mai dura mult, va trebui să mă gîndesc la alt mod în care să facem rost de apă. Topirea zăpezii nu e metoda cea mai eficientă.

Nu, fiindcă era nevoie de multă zăpadă pentru cîțiva mililitri de apă și invers. Drept răspuns la întrebarea ei, i-a spus:

- Este posibil ca de-abia mîine să ne poată găsi vreo echipă de salvare, cel mai devreme.

Ea nu păru surprinsă deloc, ci mai degrabă îngrijorată

– şi enervată.

- De ce durează atît de mult? Au trecut atîtea ore de la mesajul de urgenţă. Îi mai puse la buze capacul cu apă, iar el mai luă o înghiţitură.

- Fiindcă deocamdată nici nu au fost demarate căutările , zise el după ce înghiţi apa.

Atunci ea păru şi mai enervată.

- De ce nu? întrebă ea pe un ton iritat.

- Cînd se va constata că nu am oprit pentru realimentare în Salt Lake City, de-abia atunci se va emite alerta. Dacă nu dăm prezenţa nicăieri, la cîteva ore după ce nu am ajuns nici măcar în acel punct, atunci se va organiza o patrulă de căutare.

- Dar ai trimis un S.O.S! Ai transmis şi locaţia noastră.

- Care poate a fost sau nu monitorizat. Chiar şi dacă a fost, nu se iniţiază căutările atunci. Echipele de căutări sînt foarte scumpe şi au resurse limitate; trebuie să fie siguri că SOS-ul nu a fost fals, adică să se confirme că nu a fost transmis de vreun idiot, care s-a amuzat, trimiţînd mesaj de urgenţă, cînd nu s-a întîmplat nimic. Aşa că oamenii aşteaptă să vadă că avionul chiar nu ajunge la locul şi timpul estimat pentru sosire şi de-abia atunci se iniţiază un răspuns. Chiar şi după ce alerta a fost emisă, organizarea echipei durează. Sîntem în iunie, ziua este lungă, dar şi aşa mă îndoiesc că am putea fi localizaţi înainte de lăsarea serii. Noaptea totul se opreşte, apoi mîine dimineaţă vor fi reluate căutările.

O urmărea cum ascultă şi procesează informaţiile, în

timp ce privirea îi colinda peste peisajul copleşitor care-i înconjura. După cîteva minute oftă:

- Speram să pot face într-un fel să ne protejăm de vînt, dar ne trebuia mai mult decît asta, nu-i aşa?

- Dacă vrei să mai trăieşti şi mîine dimineaţă, da.

- Mă temeam că vei spune asta. Îi mai dădu să bea apa rămasă în capac,apoi îi lăsă uşor capul pe pătura de haine şi îşi retrase braţul de sub el. Zîmbi, ca să-l încurajeze atît pe el, cît şi pe sine şi îi arătă briceagul lui. Atunci ar fi bine să mă apuc de treabă. Îmi va lua ceva timp.

- Să nu te gîndeşti să faci ceva prea complicat. Avem nevoie de un spaţiu restrîns, suficient cît să păstrăm în interiorul lui căldura corporală, aşadar cu cît mai restrîns, cu atît mai bine, cu condiţia să avem loc amîndoi. Recuperează tot ce se poate din avion: pielea de pe scaune, orice cabluri cu care să poţi lega crengile la un loc, chestii de genul acesta.

Ea pufni pe nas, contrariată de indicaţiile lui.

- Complicat, zici? Visezi. Îţi spun de la bun început: habar nu am despre construcţii.

CAPITOLUL **10**

După ce Justice îi confirmase ceea ce ştia din instinct, anume că nimeni nu plecase în căutarea lor încă, Bailey se simţea mult mai răvăşită decît ar fi dorit să lase să se vadă. Chiar avea nevoie să audă că vor fi salvaţi în curînd; se gîndea că încercarea să încropească orice gen de adăpost urma să-i stoarcă şi ultimele fărîme de putere. Nu ştia cît mai putea să se ţină pe picioare.

Cît timp s-a odihnit lîngă Justice şi l-a încălzit pe acesta a ajutat-o şi pe ea, numai că deja chiar şi efortul cel mai mic părea să îi provoace ameţeală, fapt care o înspăimînta mult, din pricina pantei abrupte pe care trebuia să-şi croiască drum. Cel mai mic pas greşit sau o piedică neobservată o puteau face să se rostogolească la vale, iar cum terenul era extrem de periculos, risca să-şi rupă un picior sau o mînă.

Singurul avantaj pe care-l putea evidenţia în aceste momente era acela că, deşi migrena ei era continuă, nu se intensifica. Ce mai avantaj...nu se putea spune că avea speranţe prea mari. Acum vieţile lor depindeau de ea, astfel că trebuia să fie foarte precaută. Precauţia necesita timp, totuşi, iar timpul era aproape la fel de limitat ca puterile

ei. Temperatura, care după părerea ei nu se ridicase peste minus un grad toată ziua, o chinuise continuu și o va mai chinui pînă la apusul soarelui.

De îndată ce soarele va dispărea în spatele lanțului muntos care-i încojura, iar asta urma să se petreacă în vreo două ore, înainte ca soarele să apună chiar, temperatura va scădea drastic. Trebuia să facă o provizie de apă pînă atunci și trebuia să aibă pregătit chiar și rudimentar un minim adăpost.

Luă sticla goală în care fusese apă de gură și se așeză pe vine, apoi începu să înghesuie zăpadă pe gîtul îngust. Procesul nu era deloc unul eficient, tocmai fiindcă gura sticlei era mică. Mîinile îi înghețaseră chiar înainte să înceapă operațiunea. În cîteva minute o dureau degetele de frig. A trebuit să se oprească și să-și strecoare degetele la subsuori, iar cu ochii închiși se legăna, pe măsură ce durerea se diminua, iar căldura îi pătrundea încet carnea.

Trebuia să-și acopere mîinile cu ceva și asta foarte repede. În mod automat începu să evalueze opțiunile. Luase cu ea două perechi de mănuși impermeabile, pentru vîslit, doar că acestea nu aveau degete, ci erau bune doar ca să nu faci bășici în palmă, nu și pentru ca să țină de cald. Putea să-și îmbrace mîinile în niște șosete, doar că neavînd degetele libere, ar împiedica-o să mai facă mișcări și s-ar uda numaidecît, ceea ce i-ar provoca degerături sigure. Șosetele vor fi de folos de-abia mai tîrziu.

Lasă, și fără mănuși; îi trebuia o metodă eficientă prin care să introducă zăpada în sticlă și asta fără să-și

folosească mîinile. Ce ar putea să folosească pe post de lopăţică?

Lăsă sticla pe zăpadă – nicidecum nu se putea spune că zăpada din interior se topise şi acu apa se vărsa – apoi merse la sacii cu hainele şi celelalte rezerve. Se aşeză pe unul din saci şi începu să scoată din celălalt orice nu arăta a îmbrăcăminte. Se gîndi temeinic la fiecare articol, căutîndu-i o întrebuinţare diferită de cea pentru care a fost confecţionat.

Deodorantul stick al ei părea inutil, în afară de utilizarea lui ca antiperspirant. Peria de păr, rimelul, rujul de buze, revistele şi cartea aduse pentru citit puteau fi folosite în multe feluri, dar nu pentru a alimenta cu zăpadă o sticlă goală. Mai avea nişte pixuri, un carneţel, o rolă de bandă pentru lipit, cărţi de joc, spray împotriva insectelor, hîrtie igienică şi tampoane demachiante – pe care le puse într-o parte, precum şi prosopele din microfibră şi nişte perii de dinţi din burete, de unică folosinţă.

La naiba, îşi zise ea mînioasă. De ce nu luase cu ea şi ceva folositor, cum era o cutie cu chibrituri? La ce bun vor fi dinţii curaţi şi gura cu miros proaspăt cînd i se va găsi trupul îngheţat? Suspină dezamăgită, privind mormanul de nimicuri care i se păreau utile pentru două săptămîni în natură...apoi privi spre cărţile de joc. Erau nou-nouţe, pachetul nu era desigilat, iar ele erau ambalate în plastic. Desfăcu pachetul şi pipăi o carte de joc; era din plastic, aşa că putea fi folosită la multe.

Bun şi asta, se gîndi ea mai optimistă. Cartea era

suficient de rigidă, dar putea fi îndoită, în aşa fel încît să ia forma unei lopăţele cu care să pună zăpada în sticlă. Cînd termină această activitate minuţioasă şi foarte anevoioasă, înşurubă dopul sticlei şi se îndreptă spre Justice.

- Asta nu-i de bine, zise ea apropiindu-se de el. Îl văzu întins, cu ochii închişi, iar cînd o auzi, deschise încet ochii. Era palid la faţă, dar încerca să schiţeze un zîmbet.

- Ce noutăţi ai?

Ea îi arătă sticla cu zăpadă.

- Cînd se va topi, nu va face multă apă, dar mai mult de atît nu pot să fac. Important este să avem un recipient în care să topim zăpada. Trebuie să pun sticla într-un loc cald şi ghici la ce loc m-am gîndit?

- Pun pariu că nu sub cămaşa ta. Zîmbetul lui se transformă încet într-un rînjet sardonic.

- Pariul tău ar fi sigur. Ignoră referirea la modul în care i-a încălzit picioarele. Nu se simţea deloc stînjenită de faptul că el i-a simţit sînii goi pe sub haine, doar că nu se simţea prea confortabil că relaţia lor îşi schimbase cursul atît de brusc; dacă răceala neprietenoasă putea să fie numită relaţie. Acum deveniseră brusc cei mai buni prieteni, doar fiindcă au supravieţuit amîndoi după prăbuşirea unui avion?

Nu era prea sigură de asta. Pe de altă parte, acum între ei doi nu se punea problema de ostilitate; aveau nevoie unul de celălalt pentru ca să supravieţuiască. În al treilea rînd, mă rog, după ce i-a văzut efortul herculean de a

controla prăbuşirea, pentru ca amîndoi să rămînă în viaţă, sentimentele ei de acum faţă de el erau de respect şi admiraţie. Trebuia să recunoască: el era eroul ei.

Suspină, dar nu pe faţă. Oricum, nu prea ştia ce simte sau ce să creadă. Se concentra pe problema actuală, care era mai importantă decît sentimentele, aşa că strecură sticla pe sub hainele care-l înconjurau, într-o parte, lipită de şoldul lui.

- Sper că asta nu te va face să tremuri iar. Este prea rece?

- Nu, este în regulă. Am două rînduri de haine între mine şi ea. La cît te-ai obosit pînă acum, măcar să fiu şi eu bun la topit gheaţa.

- Ai dreptate.

De data aceasta el zîmbi, iar o gropiţă îi apăru la colţul gurii, în stînga. De-abia atunci realiză şi ea că răspunsul ei nu a fost deloc unul elegant, aşa că dădu din cap ca o scuză şi completă:

- Scuze. Am fost nepoliticoasă.

- Dar ai spus adevărul. I se citea pe faţă plăcerea să o tachineze, mai ales că zîmbetul îi dezvăluia şiragul alb, perfect al dinţilor şi-i dădea un aer plăcut, tineresc. Uimitor cum poate un zîmbet să-l schimbe din căpitanul Acriturâ într-un bărbat absolut atrăgător, cu capul bandajat, faţa plină de zgîrieturi şi restul.

- Mda...da.

- Slavă cerului că ai spus da. Dacă nu spuneai, m-aş fi gîndit că ai pierdut contactul cu realitatea.

- Percep realitatea într-un mod foarte serios, zise ea și oftă. Din păcate, realitatea îmi spune că ar trebui să mă pun pe treabă, altfel vom îngheța la noapte. Altitudinea începe să-mi dea reacții ciudate, așa că trebuie să mă mișc încet și cu grijă.

- Ai rău de altitudine? o întrebă el dintr-o dată serios.

- Mă doare capul și am amețeli – da, cred că da. Durerea de cap poate fi și de la lovitura la cap, dar cred că mai degrabă este din cauza altitudinii.

- Iar eu stau și nu pot să te ajut cu nimic, zise el descumpănit. Bailey, nu te forța cu nimic. Este periculos. Răul de altitudine te poate ucide.

- La fel ca hipotermia.

- Ne vom descurca noi la noapte. Avem destule haine, cît să acoperim zece persoane și în plus, putem să împărțim căldura corporală.

Oricum vor trebui să facă și asta; ea nu-și făcea iluzii despre competențele ei de a construi un adăpost. Nu-și făcea iluzii nici pentru cît de rece se făcea noaptea la altitudinea unde se aflau ei, sau pentru starea precară în care se aflau ei înșiși.

Cîntărind situația obiectiv, hipotermia și răul de altitudine nu erau pericole echivalente – nu pentru ea și în mod sigur nu pentru el. După cît sînge a pierdut, el era în mai mare pericol de moarte în noaptea care se lăsa, decît era ea.

- Voi fi foarte atentă, zise ea și se ridică în picioare. Se uită spre avion și distanța pînă la el i se păru enormă.

Problema era că trebuia să facă o ascensiune într-acolo şi asta o epuiza moral. Avea nevoie de pielea de pe scaune, dar şi de plasa din compartimentul pentru bagaje. Da, îi trebuiau şi nişte cabluri. Se vedeau o mulţime, atîrnînd dinspre aripa stîngă şi din locul unde fusese carlinga.

Dificultatea misiunii care o aştepta o făcu să intre în panică. Îi era foame, sete şi era îngheţată. O durea tot corpul. Rana de la braţul drept, de care aproape că uitase, începea să-şi facă simţită prezenţa. Cu toate că mîncase suficient, băuse şi era îmbrăcată corespunzător, nu-i plăcea să poarte răspunderea pentru construcţia unui adăpost care trebuia să reziste frigului. Arhitectura o plictisea. Nu făcuse nici măcar castele de nisip în copilărie.

Se putea baza doar pe cîteva episoade de supravieţuire, pe care le urmărise pe canalul Discovery, dar ale căror detalii nu i-au rămas în memorie. Ştia doar că le-ar fi mult mai cald dacă între pămînt şi ei s-ar afla un strat izolant de material; ştia că era necesar să inventeze un fel de acoperiş deasupra capetelor, care să-i protejeze de posibila ninsoare sau de ploaie.

În afară de asta ştia că trebuie să se protejeze şi de vînt. Iar ea trebuia să aibă grijă să prevină aceste situaţii cu ajutorul unor crengi şi frunze.

Se chinui să ajungă cu greu spre epavă, desfăcu din bridele de prindere plasa care susţinea bagajele şi o aruncă prin uşă afară. Nu i-a trebuit prea mult efort ca să reuşească acest lucru, aşa cum nu i-a fost greu nici să scoată pielea de pe banchete. S-a folosit de lama briceagului, ca să taie

cusăturile, păstrînd astfel bucăți întregi de piele, în principal pe cele desfăcute de pe banchete, care erau suficient de mari. Știa că vîntul nu pătrunde prin piele. De aceea motocicliștii poartă îmbrăcăminte din piele.

I-a luat ceva timp să taie toate cusăturile, ceva mai mult decît a anticipat ea. După ce tăie pielea, văzu stratul de spumă groasă cu care erau tapițate scaunele și se gîndi că ar putea-o folosi și pe aceasta. De pe podea desprinse încă o bucată de linoleum. Acum se gîndi că articolele adunate de pe epava care era să-i ucidă puteau să-i salveze totuși.

CAPITOLUL **11**

- Ştii ceva? zise Bret, în timp ce intra binedispus în biroul firmei J&L, ceva mai tîrziu, în după amiaza aceleiaşi zile. Se pare că pînă la urmă Cam a avut dreptate în privinţa reacţiei alergice. A fost... Se opri şi nu mai încheie fraza, iar toată veselia i se şterse de pe chip cînd o privi atent pe Karen. Ce s-a întîmplat?

Karen îl privea mută. Era albă ca varul, iar privirea îi era pierdută parcă undeva, departe. Avea în mînă receptorul telefonului fix, dar cînd îl văzu că intră, puse receptorul în furcă.

- Tocmai voiam să te sun, spuse ea. Avea vocea stinsă, spartă.

- Ce?

- E vorba de Cam.

Bret se uită la ceas.

- A sunat deja? A reuşit să ajungă destul de repede.

- Nu, el a...nu a sunat. Karen vorbea ca şi cînd buzele i-ar fi fost amorţite. Înghiţi cu greu. Nu a realimentat la Salt Lake.

Bret simţi cum i se încordează muşchii feţei.

- S-o fi oprit altundeva, zise gînditor. Înainte de Salt Lake. Dacă ar fi avut probleme, ar fi lansat....

Karen începu să dea din cap, fără să spună nimic.

Bret o privea absorbit de ceea ce îi spunea ea. Brusc ţîşni spre biroul lui, luă coşul pentru gunoi şi vomită în el.

- Doamne, zise el extrem de tensionat, cînd reuşi să articuleze ceva. Îşi acoperi ochii cu palmele. Sfinte Dumnezeule. Nu pot să...Nu pot să cred...

Karen apăru imediat în uşa biroului.

- A fost emisă o alertă.

- Dă-o naibii de *alertă*, zise el iritat şi se întoarse pe loc. Căutarea...

- Cunoşti protocolul.

- Dar se pierde timpul! Trebuie să...

Singurul ei răspuns au fost tăcerea şi o uşoară mişcare a capului.

El îi trase un şut scaunului, iar acesta zbură şi se opri în uşă.

- Drace! urlă el. Drace, drace, drace!

Imediat puse mîna pe telefon şi începu să sune diverse persoane, însă i se tot spunea că trebuie urmat protocolul şi anume: dacă în cîteva ore Cam nu va suna, atunci va fi iniţiată procedura de căutare.

Trînti receptorul pentru ultima dată şi merse la harta de pe perete, pe care trasă o linie de la Seattle la Denver, marcînd ruta pe care Cam ar fi urmat-o.

- Peste o mie şase sute de kilometri, mormăi el. Ar putea să fie oriunde. Orice s-ar fi putut întîmpla. Ai vorbit cu Dennis? Mike a menţionat ieri ceva în fişa tehnică a avionului?

Cele două întrebări îi erau adresate lui Karen, care ascultase tot ce a vorbit el la telefon, sperînd cu încăpățînare că procedura de căutare va fi inițiată.

- Am verificat deja, spuse ea. Nu a fost nimic. Dennis spunea că la Skylane s-a făcut doar verificarea tehnică obișnuită. Karen ezită. Ce s-a putut întîmpla...nu a fost pe partea de mecanică. Putea să fi fost o pasăre care s-a lovit de el, sau i s-a făcut rău, o fi leșinat...zise ea cu voce stinsă.

Bret era tot cu ochii lipiți de hartă. Ruta lui Cam parcurgea porțiunea cea mai stîncoasă și periculoasă din peisajul montan al țării.

- Poate a reușit să-l aducă la sol, insistă el. Pe un cîmp, într-un canion, sau pe o pistă părăsită...oriunde. Știu că se poate, iar Cam este capabil.

- Acum se face o căutare prin sistemul de comunicații, zise ea. Dacă a putut să aterizeze, va transmite un semnal radio. Un FSS va recepționa transmisia lui. Nu putem decît să așteptăm, continuă ea tristă.

FSS era serviciul de navigație aeriană, respectiv un furnizor de servicii pentru traficul aerian care desfășura multiple funcțiuni: printre ele era și aceea de monitorizare continuă a frecvenței de urgență pentru aeronave. Cam trimisese un plan de zbor prin regulamentul vizual de zbor, iar acesta îl amplasa cu aeronava lui în sistemul de urgențe naționale. Cînd Cam nu a sosit în Salt Lake la ora estimată, sistemul a intrat în stare de alertă pentru aeronava care și-a trimis planul de zbor. Prin sistemul de comunicații a fost lansată căutarea, respectiv trimițînd către toate locațiile

speciale şi aeroporturile oordonatele rutei lui. Astfel se solicitau informaţii de la toate punctele de localizare posibile.

Protocolul stabileşte că, dacă după o oră avionul nu a fost găsit, se intensifică şi se extind acţiunile de căutare prin sistemele de comunicaţii. Dacă după încă o oră nu s-au primit rezultate favorabile, atunci FSS transmite căutările către Echipa de Căutare şi Salvare. Prietenii şi cunoştinţele lui Cam vor fi contactate. De-abia după trei ore se iniţiază fizic căutările. Un satelit va prelua semnalul de la Transmiţătorul Locator de Urgenţă al avionului şi astfel Echipa de Căutare şi Salvare va prelua locaţia, în funcţie de distanţa la care se produsese incidentul, iar asta putea dura cîteva ore.

Karen avea dreptate. Nu puteau decît să aştepte.

Bret se plimba nervos. Karen merse la biroul ei şi se aşeză, privind în gol. Tresărea ori de cîte ori suna telefonul şi trebuia să răspundă. Minutele treceau atît de greu, încît se putea spune că timpul devenise o variantă a torturii chinezeşti cu picătura de apă.

Apoi Karen răspunse din nou şi rosti pe un ton strangulat:

- Da, mulţumesc. Închise şi o podidiră lacrimile.

Bret începu să gîfîie de emoţie. Rămase stană de piatră şi o întrebă, în timp ce ţinea pumnii strînşi.

- Au găsit epava? întrebă cu glas sugrumat.

- Nu. Karen se ştergea la ochi şi vorbea. Nu s-a primit nici un mesaj de urgenţă, nu s-a stabilit contactul radio.

Dacă a aterizat de urgență pe undeva...Nu mai continuă fraza. Dacă ar fi *aterizat,* Cam ar fi transmis asta prin emisie radio, doar că aterizarea și prăbușirea sînt două lucruri total diferite. A fost inițiată procedura de Căutare și Salvare.

Bret a devenit pămîntiu la față și se întristă vizibil.

- Ar fi bine să...eu îl sun pe Seth Wingate. Merse la biroul său, se trînti pe scaunul capitonat și căută numărul în agendă. Karen intră pe computerul său și găsi numărul de contact, pe care i-l transmise imediat.

- Da, ce s-a întîmplat? se auzi o voce neclară. Pe fundal se auzea televizorul cu sonorul la maxim.

Oare era deja beat? Era mijlocul zilei de-abia.

- Seth?

- Chiar el.

- Sînt Bret Larsen, de la J&L. Bret se rezemă cu coatele pe birou și își acoperi ochii cu o mînă.

- Credeam că o duci pe cățeaua-vitregă...scuze, pe *draga* și scumpa mea mamă-vitregă...la Denver azi.

- Cam, căpitanul Justice a preluat zborul în ultimul minut. Bret simțea că se sufocă, așa că trase adînc aer în piept. Acum trebuia doar să transmită mesajul și gata. Am pierdut contactul cu avionul, zise el. Nu au mai ajuns deloc să realimenteze în Salt Lake.

În mod incredibil, Seth începu să rîdă.

- Îți bați joc de mine.

- Nu. A fost inițiată procedura de Căutare și Salvare. Ei au...

- Mersi pentru telefon, zise Seth, apoi rîse din nou. Am impresia că nişte nenorocite de rugăciuni chiar se îndeplinesc, nu-i aşa?

Bret se trezi că ascultă tonul de apel întrerupt.

- Cretinule!urlă el, stăpînindu-şi impulsul să dea cu telefonul de pămînt. Cap de paie! Nenorocitule!

- Presupun că nici nu era supărat, spuse Karen. Era şi acum palidă, dar nu mai plîngea, în schimb avea faţa unei persoane care tocmai a suferit un şoc teribil.

- Nenorocitul *rîdea*. Spunea că rugăciunile i s-au îndeplinit.

- Poate şi cu puţin ajutor din partea lui, completă ea dispreţuitor.

Primul lucru pe care l-a făcut Seth a fost să dea televizorul pe mut şi să o sune pe sora lui, Tamzin. Cînd ea i-a răspuns, el şi-a dat seama după clipocitul apei şi ţipetele din fundal că stătea pe marginea piscinei şi se uita la cei doi copii ai ei. Nu-i plăcea pe nepotul, nici pe nepoata lui. Nici pe sora lui nu o plăcea prea mult, dar măcar din punct de vedere al relaţiei cu mama lor vitregă erau uniţi.

- Nu o să-ţi vină să crezi asta, spuse el cu satisfacţie enormă în glas. Se pare că avionul în care era Bailey s-a prăbuşit în drum spre Denver.

Ca şi la el, prima ei reacţie a fost să rîdă.

- Faci mişto de mine!

- Bret Larsen m-a sunat adineauri. Trebuia să o ducă el, dar celălalt pilot, cel înalt, a plecat în locul lui.

- Doamne, dar asta e grozav! Nu-mi vine să cred...adică știu că nu trebuie să *sărbătorim*, doar că ea...Cum ai primit vestea?

O furie nestăvilită îl parcurse imediat. Cum naiba era atît de *proastă*? Ea avea identificarea numărului apelantului; știa că el o sună pe un mobil, ceea ce era foarte nesigur, iar ea spunea o asemenea enormitate? Nu cumva făcea tot posibilul ca el să fie arestat?

- Nu știu despre ce vorbești, zise el pe un ton distant.

- Ei, haide. Madison! Nu face... O să-ți contramandez toate distracțiile din weekend dacă...Mai țipă o dată. Uite ce ai făcut acum! Ai udat-o pe mami! Gata! Nu mai ieși din casă timp de o *lună*!

Chiar și la telefon Seth auzea smiorcăielile nesuferitei sale nepoate, un sunet care îi zgîria timpanul, continuînd cu văicăreli și proteste prin care își convingea mama să renunțe și să-i restabilească privilegiile. Tamzin nu era niciodată capabilă să ducă la bun sfîrșit o amenințare, iar copiii ei știau asta prea bine. Nu trebuiau decît să se văicărească suficient de mult, iar Tamzin renunța, doar ca să le închidă gura.

Seth se scărpina la nas.

- Nu poți să o faci să tacă? Șuieră ca un ceainic în clocot.

- Așadar, ce facem acum? întrebă Tamzin. Trebuie să recunoaștem cadavrul, sau chestii de genul ăsta, fiindcă mie nu-mi pasă dacă va fi înmormîntată sau nu. Nu vreau să cheltuiesc un sfanț pe înmormîntarea ei.

- Deocamdată nu facem nimic. Au pornit să caute avionul.

- Vrei să spui că nici măcar ei nu ştiu unde este?

- Altfel de ce l-ar mai căuta? se grăbi el cu replica.

- De unde ştiu că s-a prăbuşit, dacă nu ştie nimeni unde este? Cred că ar fi observat cineva, dacă un avion ar fi dispărut pur şi simplu de pe ecranul radarului.

El ar fi vrut să-i explice că zborurile din aviaţia generală nu ocupă aceleaşi altitudini ca aviaţia comercială, aşadar nu sînt detectabile pe radar, pînă ce nu se apropie de spaţiul aerian controlat, dar preferă să nu se obosească.

- Avionul lor nu a apărut la staţia unde trebuia să alimenteze, conform programării.

- Atunci e posibil să nu se fi prăbuşit? Cei responsabili nu ştiu exact? întrebă ea şi deja în glas i se citea dezamăgirea.

- Ba sînt cît se poate de siguri.

- Atunci cînd putem să punem mîna pe banii noştri?

- Cînd vor fi găsite cadavrele şi după ce se vor emite certificatele de deces, presupun. De fapt el nici nu ştia; problemele legale durează ceva timp, asta era sigur.

- Şi cît timp va dura? E caraghios că nu putem să avem controlul asupra banilor noştri. Îl urăsc, pur şi simplu îl urăsc pe tata pentru că mi-a făcut asta. Trebuie să mă prefac în faţa tuturor prietenilor că noi am lăsat-o să stea în casa tatei din mărinimie şi bunătate, cît despre bani spun că sînt atentă cu ei, cînd adevărul e altul şi ea îi drămuieşte, de parcă ar fi toţi ai ei.

- Nu știu, zise el nerăbdător. Sună-ți avocatul, dacă vrei să afli detalii.

- Și mai mult de atît, eu nu port negru și nu mă voi preface deloc că sufăr.

- Da, da, nici eu. Brusc nu mai suporta să stea de vorbă cu ea. Te voi anunța eu cînd voi afla ceva mai concret.

- Puteai să mă fi sunat mai devreme. Am avut o zi de rahat, iar dacă mi-ai fi spus asta de dimineață, aș fi fost în toane mult mai bune.

Seth încheie apelul și aruncă telefonul prin cameră, într-un acces de furie. Ceea ce părea la început o satisfacție supremă, i-a lăsat acum un gust amar în gură. Merse în baie și își turnă apă într-un pahar, o bău cu poftă, apoi se privi în oglindă ca și cînd nu s-ar mai fi văzut pînă atunci. Se întrebă dacă oamenii îl privesc ca pe un om care ar ucide, pentru ca să-și atingă scopurile. Strînse buzele, apoi se depărtă de oglindă.

Merse în sufragerie și luă paharul cu whisky pe care și-l pregătise, cel de-al treilea pe ziua de azi, din care acum voia să bea. Apoi se răzgîndi și-l puse pe masă. Avea nevoie de o minte limpede, iar asta însemna fără alcool deocamdată.

Va trebui să fie foarte, foarte atent cu gura slobodă a soră-si, altminteri va ajunge după gratii.

CAPITOLUL 12

Bailey făcu un pas înapoi, ca să admire rezultatul eforturilor ei și nu fiindcă ar fi fost orbită de frumusețea lui. "Adăpostul" - spera ea să fie suficient de rezistent ca să poarte acest nume – era alcătuit dintr-o colecție de resturi adunate din epavă, și avea o formă atît de stranie, încît pînă și o țară din lumea a treia l-ar fi desconsiderat ca destinație. O dureau și genunchii – după cît a trebuit să se plimbe în jurul lui, iar acum simțea că vine în nas.

O durea și capul. Îi era sete și își simțea gura uscată. Puțină zăpadă luată în gură nu-i oferi suficient lichid, ci doar o senzație scurtă de potolire a setei, plus că o făcu să-i fie și mai frig. În plus, îi era și foame. O durea tot corpul, iar mușchii protestau chiar și la mișcările simple. Era și amețită, iar pe la sfîrșitul muncii de creație a trebuit să se tîrască, fapt care i-a udat pantalonii; acum simțea și mai cumplit frigul.

Totuși, treaba era terminată, iar ea și Justice aveau un loc unde să doarmă, asta dacă nu se prăvălea totul peste ei; vor avea măcar parțial protecție față de vîntul înghețat. Și asta nu era deloc lucru ușor.

Avînd doar briceagul lui Justice pentru a tăia, a trebuit să se folosească de toate crengile rupte şi ramurile mai groase pe care le-a putut găsi. Avionul secerase practic mulţi copaci în căderea lui. Le-a ales pe cele care erau deja definitiv desprinse de tulpină, fiindcă nu avea nici mijloace, dar nici energie să se ocupe de cele mai groase, dar parţial spintecate.

A ales un loc cît de cît ferit, aflat la adăpostul unui grup de copaci, care se încăpăţînaseră să crească exact lîngă un bolovan uriaş, în care se vedea o adîncitură concavă. Locaţia se recomanda şi singură, fiindcă aici panta se oprise într-un fel de podest orizontal, iar rădăcinile nu ieşeau la suprafaţă, astfel că pe jos era neted. Se apucă să cureţe zăpada depusă şi apoi întinse pe jos cîteva crengi mai bogate, pe post de saltea. Întinse cîteva straturi de crengi de brad şi molid, care cu acele lor formau un fel de pernă pufoasă şi moale, care atenua contactul cu solul îngheţat.

În mintea ei trebuia să aranjeze întîi un fel de pat, apoi împrejurul lui să încropească un adăpost, asta ca să-şi dea seama cam ce dimensiuni va avea cu totul adăpostul. Cum a spus el mai devreme, cu cît mai mic, cu atît mai bine.

Era preocupată să facă un adăpost în care el să-şi poată întinde bine picioarele şi să fie apărat în acelaşi timp, aşa că se învîrti pe lîngă Cam, măsurîndu-l cu metoda lungimii de picior. Socoti în final că avea echivalentul a şapte tălpi de-ale ei.

El o privi amuzat şi uşor încruntat.

- Faci exerciții pentru un test de sobrietate, sau ce?

- Te măsor. Ai cam cu zece centimetri mai mult decît șapte picioare – piciorul meu, adică, nu cel de doisprezece inci. Nu vreau să fac adăpostul prea mic în lungime.

Se străduí să facă patul cu vreo zece centimetri mai mare decît măsura luată. Peste crengile bine întrețesute așeză buretele luat de pe scaunele din avion. Avea șase bucăți scurte și una lungă, de pe banchetă. Se gîndi că va fi un culcuș mai moale decît dacă s-ar fi adăpostit în saci de dormit. Oricum după părerea ei, ar fi trebuit să ia cu ea sacul de dormit – măcar așa i-ar fi fost mai cald. În această noapte va fi o mare provocare să reușească să se încălzească fără pic de flacără.

După ce puse toate bucățile de burete, se apucă să facă un fel de cadru. Pentru ca să țină laolaltă crengile se folosi de banda adezivă. Totuși, fiind o rolă subțire, se gîndi că mai bine ar fi să o păstreze și să lege crengile cu material, iar în caz că nu va reuși astfel, atunci va apela la banda de lipit.

Se hotărî să sfîșie în bucăți subțiri jacheta de mătase, oricum deteriorată. Se chinui să facă un cadru, dar abilitățile ei constructive erau atît de slabe încît, după a treia încercare eșuată, renunță la metodă, ca să nu mai piardă timpul.

Se întoarse lîngă Justice, se ghemui lîngă el și zise:

- Ții minte cînd ți-am zis că sînt praf la construcții?

El deschise încet ochii.

- Ai ales modul cel mai delicat de a-mi spune că vom

dormi sub cerul liber la noapte?

- Nu, acesta este modul meu de a cere ajutor. Ajutor! Dă-mi niște instrucțiuni. Arată-mi. Orice. Dacă ai *cît de cît* experiență la așa ceva, atunci știi mai mult decît mine.

- Știu că ai mai fost cu pluta pe rîuri.

- Da. Aș dori să subliniez că de obicei nu se parcurge traseul cu pluta pe vîrful unui munte acoperit cu zăpadă.

- Un cort nu ai ridicat niciodată?

Ea pufni pe nas, ironic.

- Eram studentă. Sigur că nu. Dormeam în saci de dormit, în jurul focului de tabără.

- Bine. Se gîndi cîteva secunde. Ce tip încercai să ridici? În formă de A sau orizontal?

- În formă de A. Nu pot să-l fac să stea ridicat.

- Păi mai întîi fă-i baza. Pune părțile mai lungi, cu două crengi paralele și lungi, apoi deasupra pune încrucișat alte crengi, una peste alta, ca să îți formezi toate cele patru colțuri.

Suna relativ ușor. Se întoarse la locul dezastrului, alese cîteva crengi, așa cum i s-a indicat, apoi a reușit să formeze cu ajutorul crengilor, legate cu fîșii de mătase din sacoul ei, un cadru de dimensiuni respectabile. L-a terminat, apoi l-a încercat, să vadă dacă erau bine strînse legăturile, apoi, mulțumită de opera ei zise:

- Acum ce mai fac?

- Acum trebuie să decizi înălțimea. Ia patru crengi care sînt mai înalte decît vrei să fie înălțimea.

Asta a fost ușor, doar că toate cele patru crengi groase,

aveau ataşate crengi mai subţiri, plus ace. Folosi briceagul şi pregăti crengile cum a putut mai bine.

- Am reuşit.

- Acum ia două şi fă un X cu ele. Locul unde se unesc va fi înălţimea adăpostului tău. A doua pereche trebuie legată exact pe locul unde se întretaie primele două, la aceeaşi înălţime. Apoi iei două bucăţi mai scurte şi le pui dedesubt, sub locul unde ai încrucişarea X-ului, ca să le susţină.

Hmm. I se părea că înţelege cum stă treaba. Se chinui iar cu legăturile din mătase. Pînă la urmă reuşi să pună cap la cap şi partea superioară, şi părţile laterale, de susţinere, iar adăpostul ieşi cu un schelet cam aplecat spre spate, dar în general îi folosea scopului dorit.

Se uită spre soare şi văzu că acesta dispăruse dincolo de munte. Acum nu mai avèa timp de îmbunătăţiri arhitectonice. Legă repede ce mai avea de legat şi termină treaba. Constată că măcar pentru o noapte va rezista, aşa că se apucă să completeze acoperişul.

Se decise să pună orizontal pungile pentru gunoi, fiindcă erau dintr-un plastic mai dur şi ar fi făcut faţă şi ninsorii. Le lipi cu bandă adezivă, apoi le legă la marginile crengilor ce alcătuiau scheletul şi mai adăugă nişte crengi de brad cu ramuri dese, ca să le ofere mai mult adăpost împotriva vîntului, toate ţesute pe plasa pe care a aşezat-o deasupra plasticului.

Se grăbea şi în graba ei remarcă temperatura din ce în ce mai scăzută, aşa că de urgenţă îşi aceleră ritmul, pînă

ce începu să gîfîie de epuizare. Cînd se ridică brusc, în căutarea unei ramuri de brad mai deasă, văzu negru în faţa ochilor. Inima începu să-i bată panicată. Nu se mai ridică, rămase pe genunchi şi simţi simultan o amăreală şi salivă sărată inundîndu-i gura. Înghiţi totul.

Se chinui să intre pe spate, tîrîş, pe sub acoperişul adăpostului, ca să mai completeze cu ramuri dese locurile cu crengi mai rare. Lateralele au fost şi ele completate, iar partea din faţă rămase deschisă, fiindcă pe acolo trebuiau să se strecoare înăuntru. Ca să acopere totuşi intrarea, fixă o bucată de piele în partea de sus, strecurînd-o pe sub crengile aşezate orizontal, apoi lăsă bucata să cadă liber şi văzu că nu acoperea complet intrarea. Nu era nevoie, fiindcă pe porţiunea neacoperită intenţiona să aşeze mormanul de haine care se aflau în sacul de plastic.

Cea mai mare problemă pe care o avea acum era să se ridice ea însăşi, apoi să-l ridice şi pe Justice, ca să-l aducă în adăpost. Nu putea să-l tîrască înăuntru, fiindcă ea însăşi se tîra. Foarte încet se ridică, apucîndu-se cu o mînă de un copac din apropiere, ca punct de sprijin. Simţea că o lasă genunchii, iar capul îi bubuia de durere şi simţea că este pe punctul să leşine. După ce ameninţarea trecu, se uită critic la structura şubredă improvizată şi aplecată într-o parte. Va fi de folos, fiindcă trebuia să fie; nu aveau altă opţiune.

Clătinîndu-se şi mergînd cu greu, urcă din nou panta, spre locul unde se afla Justice. Distanţa nu era mare, adică

vreo nouă metri – suficient cît să nu se afle în calea epavei, în caz că ar aluneca la vale. Totuși, efortul necesar parcurgerii acestor nouă metri era echivalent cu cel pentru parcurgerea unei mile.

- Este gata, zise ea, căzînd pe genunchi alături de el. Își simțea mîinile amorțite și înghețate de frig, iar munții din jurul ei parcă începuseră să se învîrtească; din nou avea senzația de vomă. Nu știu cum vei ajunge acolo, altfel decît dacă te vei tîrî.

El deschise ochii, iar deja pe față sîngele i se închegase în zonele cu zgîrieturile vineții.

- Cred că pot să mă ridic. Dacă nu voi putea, atunci mă voi tîrî. Remarcă paloarea pielii ei, precum și faptul că tremura cumplit, din pricina pantalonilor uzi de la genunchi în jos. Ce naiba ți-ai făcut? o întrebă el cu severitate în glas. Lasă. Știu. Era să te omori cu zile cînd te-ai străduit să faci adăpostul acela pentru amîndoi. Ce naiba Bailey...

Ea se simțea demoralizată, ca și cînd gîndurile lui ar fi afectat-o, iar acum chiar se înfurie și îi zise la fel de aspru cum vorbise și el:

- Știi, nu trebuie să dormi înăuntru. Poți să stai afară pînă-ți îngheață fundul, dacă vrei.

Un braț puternic, musculos, se ivi de sub mormanul de haine, o mînă aspră o apucă de braț, iar într-o secundă Bailey se trezi pe burtă, lîngă el. Era extrem de furioasă că, oricît era el de rănit și slăbit după sîngerare, la fel de slăbită se simțea și ea, în urma eforturilor, iar acum era

practic ca o păpuşă stricată, incapabilă să i se opună lui.

El o privi cu ochi reci, ca de oţel:

- Vom dormi împreună, ori înăuntru, la adăpost, ori aici, afară. În primul rînd vei intra sub hainele astea alături de mine şi te vei încălzi puţin, ca să te odihneşti , înainte să ţi se facă rău din nou. Pe măsură ce vorbea cu ea, se răsucea încet pe partea stîngă, ca să se aşeze cu faţa la ea.

Cînd Bailey se întinse, trupul ei se delectă cu senzaţia, iar mintea se relaxă şi ea; ideea că îi este puţin mai cald era un vis minunat, care acum devenise realitate. S-ar fi tîrît singură pînă în adăpost, însă era incapabilă să se tîrască undeva.

- Vezi ce ticălos nerecunoscător eşti, zise ea, copleşită de faptul că nu putea să opună rezistenţă fizic, aşa că recurgea la cuvinte. Dintotdeauna mi-ai dat senzaţia că eşti un nesuferit, iar acum sînt chiar sigură de asta. A naibii să fiu, dacă mai împart cu tine batonul de ciocolată.

- Da, bine, bine, zise el şi o strînse mai aproape de el, apoi încercă să o acopere cu hainele. După ce-şi termină treaba, o trase acum în îmbrăţişarea lui, lipind-o de trupul lui pe jumătate dezbrăcat.

Se simţi parcă învăluită de căldura unui cuptor încins. Deşi ştia că nu poate fi adevărat, iar el era doar puţin încălzit, în comparaţie cu ea, i se părea pur şi simplu cuprins de flăcări. Îşi cuibări obrajii în curbura plăcută formată de gîtul şi umărul lui, iar el o apăsă uşor cu palma pe spate, pînă ce senzaţia de căldură pe braţele ei îngheţate şi amorţite de frig era atît de plăcută, încît aproape o făcu să plîngă.

Îşi lipi mîinile pe pulpele lui, căutînd şi mai multă căldură. El tresări şi bombăni ceva, dar nu i le îndepărtă.

Bailey continua să-l dojenească, mormîind cu buzele lipite de gîtul lui fierbinte.

- Cînd vei adormi, să vezi cum îţi voi smulge toate copcile de la cap. Stai să vezi. Şi îmi voi lua înapoi toate hainele; iar tu să te încălzeşti cu hainele tale, cele trei, pe care ţi le-ai luat cu tine. Şi vreau să-mi dai înapoi şi sticla cu apă de gură.

- Şşt, făcu el. Acum începuse să o frece pe spate, în sus şi în jos, liniştind-o. Acum odihneşte-te. Cînd te vei simţi mai bine, poţi continua să mă afuriseşti.

- O să te afurisesc după cum am eu chef, nu cînd îmi spui tu. Doar nu *zîmbeşti*? zise ea şi mai înfuriată, ridicînd brusc capul, ca să-l privească. Era aproape sigură că o luase peste picior cu ultima replică.

Chiar dacă a avut această intenţie, el a reuşit să anuleze orice urmă de ironie, înainte ca ea să-şi dea seama.

- Cine, eu? Doamne fereşte, în nici un caz. Haide, pune capul la loc, zise el şi o apăsă uşor la ceafă, ca să o îndemne să se liniştească. Stai cît mai aprope de mine.

Mai aproape? Singurul mod în care putea să stea mai aproape ar fi fost dacă se dezbrăca şi ea complet. Pînă la urmă cedă insistenţelor mîinii lui şi îşi lipi obrazul de pielea lui.

- Nu mai face glume pe seama mea. Pur şi simplu detest asta şi oricum nu are efect.

- Nici nu m-am gîndit vreodată că ar avea.

Al naibii om, chiar şi acum asta făcea. Bailey se gîndi să-l ciupească, dar asta ar fi necesitat efort, iar acum se simţea cuprinsă de o moleşeală plăcută. Nu voia decît să rămînă acolo, întinsă, în viitorul apropiat, cu capul care-i bubuia de durere sprijinit confortabil pe umărul lui transformat în pernă.

Nu îndrăznea să adoarmă. Întunericul se lăsa asupra lor ameninţător şi ea mai avea încă multe de făcut.

- Trebuie să mă ridic. Se întunecă şi...

- Mai avem peste o oră de lumină. Ne mai permitem cinci minute de odihnă, pînă ce te vei încălzi şi tu. Am mai adăugat puţină zăpadă în sticlă, aşa că, dacă vrei să bei, să ştii că este destulă apă.

Dacă vrea să bea...Nici nu l-a observat cînd a făcut mişcarea, dar fiindcă a fost prea ocupată, nici nu era de mirare. El scoase sticla de sub stratul gros de haine.

Cînd se uită în sticlă, Bailey surprinse cîteva minuscule particule negre plutind prin lichidul transparent, dar în clipa aceasta nu i se părea deloc important. Îi era atît de sete, încît ar fi băut toată apa din sticlă, însă luă trei înghiţituri şi plimbă prin gură lichidul minunat, ca să se mai încălzească înainte să-l înghită.

- Ce bun a fost, şopti ea oftînd, apoi răsuci dopul sticlei. El puse sticla la loc, sub haine şi o strînse pe Bailey din nou mai aproape de el.

Cu braţele lui strînse în jurul ei şi copleşită de căldura lui, Bailey se relaxă complet, lăsînd tensiunea din muşchi să se disipeze. Ce naiba; oricît de mult ar fi enervat-o,

adevărul era că se aflau în această situaţie amîndoi. Confruntaţi cu frigul crunt al nopţii la această altitudine ridicată, era posibil fie să trăiască împreună, fie să moară separat. Era vorba de o singură noapte; mîine ar putea să fie salvaţi.

Ea li s-ar alătura lui Logan şi lui Peaches, care probabil că deja erau înnebuniţi de îngrijorare. Mai tîrziu ar fi putut cu toţii să li se alăture celor din grupul de turişti şi ar fi plecat cu ei pe ruta planificată.

Coborîrea cu pluta pe rîu i se părea acum o activitate blîndă, în comparaţie cu prăbuşirea unui avion, asta era clar. Există aventuri şi *aventuri*; oricum nu se mai punea problema că se află într-o situaţie de viaţă şi de moarte, în care adrenalina îşi face de cap prin corpul tău.

Încet, încet realitatea dură începu să-şi facă simţită prezenţa.

Justice era pe jumătate leşinat, din cauza sîngelui pierdut, avea o rană deschisă la cap şi fără îndoială că suferise o contuzie. Fusese foarte aproape să-şi piardă viaţa prin hipotermie şi numai Dumnezeu ştia ce alte răni grave mai avea – iar bărbatul acesta avea acum o erecţie.

CAPITOLUL 13

- La naiba, zise Bailey, simțindu-se vinovată, dar şi exagerînd puțin. Trebuie să faci pipi, nu-i aşa? Iartă-mă, ar fi trebuit să te întreb cu mult timp înainte.

Trecură cîteva secunde pînă ce bărbatul răspunse.

- Sînt bine. Mai pot să aştept.

- Bine, dacă eşti sigur...

- Sînt sigur, răspunse el pe un ton agasat.

Ea nu-şi permise nici măcar un zîmbet, fiindcă era cu fața lipită de el şi s-ar fi putut da de gol, dacă mușchii feței i s-ar fi contractat.

Dacă lui i-ar fi trecut prin cap gîndul că putea să beneficieze de o partidă de sex convenabil – fiindcă ea era acum convenabilă, aşa încît putea să facă sex cu ea – atribuindu-şi erecția vreunei funcții biologice şi nu uneia masculine, atunci ea îi va spune că *ea* nu l-a considerat niciodată un potențial partener de sex.

O depăşea pînă şi ideea că el şi-ar fi închipuit că poate să facă aşa ceva; observase totuşi că adeseori bărbații îşi pierd simțul realității cînd vine vorba de penisurile lor.

Totuşi, ea avea un puternic simț al realității, care i-a spus că acum se aflau în circumstanțe groaznice. Chiar

dacă el nu ar fi fost rănit, ea nici nu avea timp, ori loc, ori intenția de a se hîrjoni acum. Mai presus de toate, exista motivația clasică pentru ca să-i spună nu: durerea cumplită de cap – una adevărată, atît de puternică încît doar nevoia de a ridica un adăpost pentru noapte a ținut-o în picioare.

Apropo de asta... *Hopa sus și la treabă, fetițo*, își zise ea. Lăsă de-o parte văicărelile.

- Dacă ești sigur că nu vrei să faci pipi...

- Sînt sigur, mormăi el. Acum chiar că părea iritat.

- Atunci hai să ne pornim la drum, căpitane Justice.

Aproape peste o oră reuși și ea să se tîrască în adăpostul improvizat, lîngă el, unde se prăbuși epuizată peste cele două perne de spumă, pe care le acoperise cu o pătură, sperînd în povestea cu căldura care se ridică; așadar a așezat dedesubt materialul călduros, sperînd că le va fi mai cald să stea întinși pe el, în loc să se acopere cu el.

Pînă ce a reușit să-l tragă în sus pe pantă, Justice era deja alb la față de epuizare și durere cumplită. Deși distanța era mică, au avansat extrem de încet, drumul părîndu-li-se un adevărat coșmar, după care amîndoi au început să tremure. Ea reușise totuși să-l îmbrace în haine curate înainte de a începe chinul urcușului. Acum reușise să aducă și sacii cu haine și totul era gata pregătit, înainte ca noaptea să coboare peste ei.

Din nou începuse și ea să tremure de frig, dar reuși să acopere complet deschizătura de la adăpost cu sacul plin cu haine. Apoi, timp de cîteva secunde au rămas tăcuți în întuneric și nu se auzeau decît răsuflările precipitate; la un

moment dat el aprinse o lampă de citit cu baterie. Luminița arunca umbre peste chipul lui cu trăsături puternice. Se lipi de ea și mai mult, iar pe chip nu i se putea citi chinul suferit ca să treacă prin toate aceste mișcări.

Din nou avu grijă să o cuprindă protector cu brațele, astfel încît să stea cît mai lipiți unul de celălalt, apoi aranjă hainele deasupra lor. Stinse lampa de citit, ca să economisească bateria, apoi au rămas nemișcați pînă ce s-au liniștit și ei, iar tremuratul a încetat definitiv.

- Cînd vei avea chef, vom termina batonul de Snickers și vom bea restul de apă, spuse el pe un ton patern, sub mantia întunericului. Cred că ar fi bine să luăm amîndoi cîte două aspirine.

- Mda, zise ea. Mai mult de atît nu reuși să articuleze. Era atît de obosită, încît o durea fiecare centimetru de corp. Da, îi era și foame, dar, dacă pentru a primi mîncare trebuia să se miște, prefera să renunțe la hrană. Simțea confortabil bucățile de spumă de sub ea, aproape ca într-un pat normal în care a dormit, însă și mai reconfortant pentru aceste momente de odihnă era apropierea de el și faptul că-i simțea răsuflarea atît de aproape, suflîndu-i chiar firele de păr de pe frunte; ba mai mult, îi simțea pieptul mișcîndu-se în ritmul respirației. Mirosul lui și căldura masculină o învăluiră ca o vrajă. Își rezemă capul pe umărul lui și așa adormi.

Cam și-a dat seama că a adormit chiar în secunda aceea; tensiunea din trup a dispărut, iar respirația a devenit constantă și profundă, iar acum nu i se mai clintea nici un

mușchi. Își odihni buzele pe fruntea ei rece și rămase așa cîteva clipe, apoi își lipi un obraza de obrazul ei, ca să-i ofere puțin din căldura proprie rămasă. Dacă vor supraviețui peste noapte, asta se va datora ambiției și încăpățînării ei de a lua cu ea în bagaje o cantitate bulversantă de haine.

O urmărise cît de mult a putut, deși orice mișcare a capului îi amplifica paroxistic durerea craniană, pînă la momentul cînd i se întuneca vederea. Cînd ea era în raza lui vizuală, o urmărea cum trage de ea ca să meargă de colo, colo, sau cum se tîrăște pe genunchi. Era furios pe sine că nu poate să o ajute, că e nevoit să zacă acolo întins, ca un mecanism defect, în timp ce ea își da sufletul doar ca să aibă grijă de amîndoi.

Atît de mult se forțase cu toate activitățile, încît altă persoană în locul ei s-ar fi descurajat și ar fi spus:"Gata, nu mai pot"; în schimb ea s-a neglijat pe sine ca să aibă grijă de sănătatea lui.

O bănuia că suferă și de deshidratare, fiindcă nu o observase că s-a retras pentru nevoi fiziologice toată ziua, iar de cînd și-a recăpătat cunoștința, el a fost mai mult cu ochii pe ea, urmărind-o cu atenție, sau ascultîndu-i mișcările, atunci cînd nu putea să se uite după ea. Atît reușise, să soarbă cîteva înghițituri de apă, dar cît a fost ziua de lungă, nu a aprecupețit nici un efort, ci a muncit pînă la epuizare.

Pe de altă parte, și el s-a străduit să recupereze volumul de lichid pierdut. A băut în mod constant, foarte puțin de

fiecare dată, golind sticla de apă de gură, pe măsură ce se topea zăpada din interior. A reumplut-o cu zăpadă, cum a putut mai bine. La un moment dat s-a răsucit pe o parte, deşi suferea cumplit, ca să urineze – cu multă atenţie, ţintind departe de zona de unde colecta zăpadă pentru sticlă – iar Bailey era atît de ocupată cu sarcinile ei, încît nici nu l-a observat.

Era foarte epuizată, aşa că el a lăsat-o să doarmă o vreme, după care a trezit-o ca să mănînce şi să bea puţin. Atingerea trupului ei era plăcută, fiindcă simţea dincolo de straturile de haine un corp bine întreţinut, precum şi o pereche de sîni fermi. Deşi era cam prea slabă pentru gustul lui, avea un tonus muscular bun, iar asta spunea despre ea că se ocupă cu exerciţiile fizice, nu că se înfometează.

Masa musculară va fi cea care îi va ţine de cald astăzi, numai că temperaturile erau extrem de aspre noaptea. De aceea o mai lăsă să doarmă, fiindcă frigul din ce în ce mai înţepător le va exacerba senzaţia de răceală corporală, aşa că odihna era esenţială. Adăpostul îi ferea de vînt, dar nu şi de frig.

Concluzia era că pentru noaptea de faţă va trebui să se abţină şi să o ţină strîns în braţe toată noaptea şi atît.

Ce lucru dur.

Nu ar fi putut să profite de ea, dată fiind intimitatea forţată de împrejurările acestea, chiar dacă de obicei obişnuia să profite de ceea ce i se oferea. Totuşi, acum nu era cazul; era suficient chiar şi că au petrecut o noapte

strînși unul în brațele celuilalt – literalmente.

Chiar dacă mîine, la primele raze ale zorilor vor fi salvați, deși nu credea că așa ceva era posibil, noaptea de față va crea veșnic o legătură între ei. Se chema că au dormit împreună, încălzindu-se fiecare cu căldura trupului celuilalt, ca să supraviețuiască, au stat de vorbă în întuneric. Era imposibil ca ea să revină la atitudinea rece de dinainte. El nici nu-și imagina asta, însă dacă ea va încerca, el nu-i va permite să dea înapoi.

Cam nu s-a ținut după multe femei; nici nu avea nevoie să facă asta. Majoritatea piloților nu avea nevoie, decît dacă vorbim de cazul celor urîți ca noaptea.

A crescut în Texas, a jucat fotbal american în liceu, iar asta i-a garantat absolut popularitatea printre fete. De aici a continuat studiile la Academia Forțelor Aeriene – uniforme superbe, plus aerul de macho al cadeților – așa că nici aici nu a avut probleme.

După aceea a urmat școala de aviație, a obținut brevetul de zbor și a început ascensiunea în grad. În acest moment era deja căsătorit cu fiica unui colonel, așa încît toată atenția feminină care i s-ar fi putut acorda a fost deturnată de acum încolo.

Mai tîrziu, cînd a terminat școala militară și a divorțat, nu s-au mai schimbat multe. Acum era pilot și proprietarul unei afaceri și, cu toate că nu era un mare fustangiu ca Bret, sexul nu era niciodată o problemă, atunci cînd avea chef de asta.

Bailey totuși, dădea semne că era o femeie dificilă. Nu

păruse deloc stînjenită de erecţia lui, dar nici nu-şi arătase vreo urmă de interes. Cum ştia că femeia a fost măritată, nu o putea bănui de lesbianism, aşadar era fie complet dezinteresată de persoana lui, fie de vină erau zidurile acelea înalte, pe care şi le ridicase împrejurul ei. Oricare ar fi fost situaţia, el anticipa o mare provocare. Îi venea chiar să zîmbească, provocat de satisfacţia prădătorului.

Cînd a socotit că a lăsat-o să doarmă în jur de o oră, a aprins lampa de citit, ca să-i dea posibilitatea să vadă cu cine era sub pătură şi să nu se sperie, apoi a scuturat-o uşor.

- Bailey. E timpul să mănînci.

Ea deschise ochii, apoi îi închise la loc, de îndată ce scuturătura a încetat. Atunci el a insistat mai cu putere.

- Haide, dragă, trebuie să bei puţină apă, dacă nu vrei să mănînci.

Ea deschise ochii iar, clipi de cîteva ori şi se uită de jur împrejurul ei, parcă uimită de locul unde se afla. Apoi îl privi cu atenţie şi pe sub mormanul de haine cu care erau acoperiţi îl strînse de talie cu putere:

- Justice?

- Cam. Acum, dacă tot dormim amîndoi, cred că ai putea să-mi spui pe numele mic.

Ea zîmbi somnoroasă.

- Nu fii obraznic. Cu lucrurile astea trebuie să ai răbdare.

- Voi păstra secretul. O studie cu atenţie, deşi lumina slabă nu-i permitea prea mult. I se părea că este la fel de palidă la faţă. Avea pometul drept puţin umflat, iar sub ochi

o zgîrietură profundă se învineţise deja. Era şi ea ruptă de oboseală, dar se ţinea bine. Ai o vînătaie sub ochi, zise el, atingîndu-i uşor obrazul vătămat.

- Şi ce? Tu ai amîndoi ochii vineţi.

- Nu ar fi prima dată.

- Sînt atît de obosită, spuse ea, apoi căscă. De ce m-ai trezit?

- Ai nevoie de apă; eşti deshidratată. Şi trebuie să mănînci ceva, dacă poţi.

- Tu ai pierdut mult sînge. Tu ai nevoie de apă mai mult decît mine.

- Eu am tot băut pe parcursul zilei, imediat ce s-a topit zăpada. Haide, nu te mai tîrgui. Bea. Cam scoase sticla cu zăpadă topită din locul unde o adăpostea, la şold. O privi cum bea conştiincioasă cîteva guri de apă, apoi văzu că pentru ea şi asta fusese un efort foarte mare. Ca să nu se verse, el îi luă sticla rapid din mînă şi-i înşurubă capacul.

- Acum e mai bine, zise ca o încurajare. Ce zici de restul de baton Snickers? Te simţi în stare să-l împarţi cu mine?

- Vreau doar să dorm, zise ea epuizată. Mă doare capul.

- Ştiu, draga mea. Ţii mine că trebuie să luăm fiecare cîte două aspirine? Ai nevoie de ceva în stomac, altfel aspirina îţi poate face rău. Muşcă. Îi întinse batonul dulce, iar ea luă o muşcătură minusculă. O privi cum mestecă, apoi înghite şi muşcă la rîndul său. O mai convinse să muşte o dată. Mîncă el restul şi aşa se termină cu batonul.

Acum trebuia să deschidă trusa de prim ajutor, iar asta i-a provocat dureri de cap îngrozitoare, fiindcă a trebuit să se ridice și să se sprijine într-un cot. I-au lăcrimat ochii de durere și observă că ea este pe punctul să adoarmă din nou.

- Bailey, trezește-te. Aspirinele.

Din nou ea făcu efortul să deschidă ochii. El scoase cele două aspirine, pe care i le dădu să le înghită cu puțină apă, apoi le luă și el pe ale lui, apoi puse la loc sticla, sub haine, ca să nu înghețe peste noapte.

Închise lampa de citit și se cufundară în beznă din nou, apoi o mai trase spre el, lipindu-și picioarele de ale ei, după care mai trase pe deasupra capteleor cîteva pulovere, dar lăsă o mică deschizătură pentru a putea respira.

- Noapte bună, șopti ea cu greu, cuibărindu-se la adăpostul cald al trupului masculin. Își lipi obrazul pe umărul lui.

- Noapte bună, zise el. O sărută pe frunte, puse o mînă protector peste șoldul ei și se instală cît se putea de comod, pentru cele cîteva ore de somn rămase.

CAPITOLUL 14

Frigul o trezi. Bailey se trezi tremurînd după o repriză de somn agitat şi rece. Simţea durere în tot corpul şi avea senzaţia că se prăbuşeşte. Intrase în panică, fiindcă deschisese ochii în întuneric, dar se mai linişti cînd realiză că nişte braţe puternice o strîng. La nivel subconştient recunoscu mirosul lui, atingerea lui, iar aceste elemente au liniştit-o. Înţelese că nu avea de ce să intre în panică.

Sau avea de ce, fiindcă mîna lui stîngă se strecurase pe sub pantalonul de trening şi pe sub chilot, iar acum se odihnea, lipită de fundul ei.

La fel cum mîinile ei erau lipite de pieptul lui, pe sub cămaşă, îşi dădu ea seama.

Fuioare de aer rece pătrundeau pe sub straturile de haine cu care erau acoperiţi. Simţea gheaţă pe şira spinării. Oare se dezvelise la spate? Căută imediat cu mîna la spate, să verifice dacă era sau nu acoperită.

- Te-ai trezit? întrebă Cam aproape în şoaptă, ca să nu o deranjeze, dacă încă mai dormea cumva. Vibraţia vocii lui pătrunse pînă la ea. Ce plăcută senzaţie, îşi zise ea, căutînd să se ghemuiască şi mai mult acolo, deşi nu era fizic posibil.

- Îmi e foarte frig, răspunse ea. Eşti drăguţ să-ţi iei mîna de acolo?

- Care mînă? Asta? întrebă Cam, iar degetele lui începură să joace pe fesa apetisantă, îngrijorător de aproape de...mă rog, îngrijorător de *aproape*.

- Justice! zise ea ameninţător, după care îl privi cu ochii pe jumătate închişi, deşi orice astfel de gest era inutil pe întuneric.

- Ai uitat că am suferit o contuzie la cap? Nu mai sînt responsabil pentru acţiunile mele – sau pentru acţiunile mîinii mele, care a reacţionat de una singură, de capul ei şi fără cunoştinţa mea.

Ea pufni în rîs, chiar şi foarte slab, căutînd să reziste imboldului de a rîde cu poftă. Era o poziţie seducătoare, aceasta de acum, amîndoi stînd întinşi, lipiţi perfect, pe întuneric, de-abia acum îşi dădu seama de asta. Motivaţia lor era supravieţuirea, doar că motivul din spatele acţiunilor lor nu slăbise deloc sentimentul de intimitate, pe care circumstanţele l-au făcut să se nască între ei.

Precauţia cu care se lăuda, ca o calitate înnăscută, începuse acum să dea alarma. Dacă nu era atentă, s-ar fi putut trezi instantaneu în genul acela de relaţie impulsivă care crează numeroase necazuri – după cum a văzut că s-a întîmplat cu vieţile multora, printre care şi cea a părinţilor ei.

De obicei era excesiv de atentă să nu se lase condusă de emoţii primordiale şi de alegeri pripite, preferînd să-şi folosească mintea în tot ce întreprindea.

Bailey nu era o persoană impulsivă nici în viața financiară, cu atît mai puțin în cea personală. Nu-l *cunoștea* pe Cam Justice; era obișnuită cu serviciile lui de cîțiva ani, dar nu-l cunoștea – iar modul în care au stabilit contactul inițial nu a fost deloc cordial. Se îndoia că el ar fi putut să se schimbe în ultimele douăsprezece ore, cum nu se schimbase nici ea însăși.

Faptul că au trecut de la dificila tolerare reciprocă la dormitul împreună – în sens literal, desigur – într-o perioadă atît de scurtă, era de-a dreptul șocant și tulburător, fără ca să mai punem la socoteală varianta că situația ar fi putut provoca o decizie stupidă din partea ei.

Preferă să nu mai glumească, așa că spuse doar atît:

- Mut-o, sau o vei pierde.

- Nu se spune *folosește-o* sau o vei pierde? întrebă el amuzat, dar își dezlipi mîna de pe fundul ei, însă își strecură degetele pe sub cămașa ei, pe spate. Aici ea nu a mai avut ce să comenteze, fiindcă și ea își încălzea mîinile pe pieptul lui.

Ce-i mai plăcea să-l atingă. Gîndul acesta declanșă încă o alarmă, deși nu recunoștea pericolul, cu toate că acesta stătea fix în fața ei. De ce să nu-i placă? Era un bărbat înalt, bine-făcut, cu un trup puternic, lucrat. Nu era frumos, dar masculinitatea lui pură și trăsăturile lui puternice o atrăgeau.

O fracțiune de secundă îndrăzni să-și imagineze că se uită la fața aceea deasupra ei, cum stă întinsă pe pat, iar brațele acelea puternice se sprijină la dreapta și la stînga

ei, iar picioarele ei sînt încolăcite pe mijlocul lui...

Alungă aceste gînduri şi stinse fantezia. *Ai grijă să nu ajungi acolo.* Nu credea în reacţiile comportamentale determinate de atracţia sexuală, fiindcă dacă permiteai o dată hormonilor să preia conducerea asupra creierului, cam asta era. Cu cît atracţia este mai puternică, exact cu atît mai puternic este şi controlul exercitat de ea. De fapt, ea asta făcea, evita bărbaţii faţă de care simţea o atracţie puternică.

Nu a avut niciodată o aventură amoroasă pasională, nu a fost îndrăgostită niciodată şi nici nu intenţiona să înceapă acum. Dragostea şi pasiunea trebuie să apară clar marcate cu avertismentul: Atenţie: Pot să Provoace Prostie.

O dureau atît de tare spatele şi picioarele, încît nu-şi putea găsi o poziţie confortabilă. Se chinuia să-şi găsească locul, dar degeaba. După ziua de ieri, presupunea că are corpul plin de vînătăi şi nu o surprindea faptul că simte atîta durere după ce avionul ei se prăbuşise. Un alt frison o pătrunse pînă la oase.

- Cît e ceasul? întrebă ea. Spera ca la primii zori de zi să se poată mişca mai bine, cînd şi temperatura va mai creşte, poate.

El mişcă puţin mîna şi apăsă pe un buton al ceasului de mînă.

- Aproape patru şi un sfert. Am dormit cam patru ore. Cum te simţi?

El o întreba pe ea asta? El era cel cu capul făcut ferfeniţă. El era cel care sîngerase enorm şi intrase în

hipotermie. El era cel rănit şi de-abia se mai mişca; ea se îndoia că el poate merge chiar şi cinci metri fără ajutor. Probabil că o asemenea deconectare de realitate era un defect al cromozomului masculin.

- Mă doare capul, mă dor toţi muşchii şi îmi este frig, zise ea scurt. În afară de asta sînt foarte bine. Dar tu?

În loc de răspuns, el o atinse uşor pe frunte. Îi simţea degetele destul de reci.

- Cred că ai febră. Spui că ţi-e frig, dar mie mi se pare că arzi. De fapt, probabil că şi mie mi-ar fi frig, dacă nu ai emana atîta căldură.

- Nu am febră, zise ea, insultată parcă de sugestie. Ar trebui să-mi fie rău, dacă aş avea febră, iar mie nu îmi este rău. *Rău* rău, vreau să spun. Îmi este rău de înălţime, iar conform instrucţiunilor din trusa de prim ajutor, răul de altitudine nu provoacă febră. Provoacă dureri de cap şi ameţeală, iar eu exact asta simt acum. Mă rog, am simţit. În fine, ameţită nu mai sînt acum, dar nici nu m-am ridicat în picioare încă.

Nu-şi permitea să-i fie rău. Avea treabă de făcut. Era în *vacanţă*. De îndată ce vor fi salvaţi de pe acest munte oribil, va pleca împreună cu Logan şi Peaches să facă acele coborîri cu pluta pe rîu. Refuza să lase o afurisită de răceală să-i zădărnicească planurile.

- Cum spuneam, cred că ai febră. El ignoră faptul că ea respinsese ideea şi insistă: în ultima vreme ai fost expusă la vreun virus?

- Nu, iar în cazul că aş avea vreun virus, atunci te-ai

molipsi şi tu, fiindcă am băut amîndoi din aceeaşi sticlă, aşa că ai face bine să speri că nu am nimic. Enervată, se întoarse pe partea dreaptă, ca să nu mai stea cu faţa la el. Cînd făcu această mişcare, o durere atroce o străfulgeră în braţul drept. Ce naiba...? mormăi ea. Fir-ar să fie!

- Fir-ar să fie ce? S-a întîmplat ceva? El aprinse lampa de citit, iar lumina ei aproape că o orbi o secundă.

- Nu ai tu norocul ăsta. Nu am nici un virus. Am avut o bucată de metal înfiptă în braţ de azi dimineaţă...de ieri dimineaţă. Am scos-o şi am uitat de ea. Acum mă doare braţul. Cred că s-a infectat, zise ea mîhnită. Bine, avea puţină febră. La naiba.

- Asta înseamnă că ai avut grijă de mine şi nu ai avut grijă de tine, spuse el cu o uşoară notă de reproş în glas. Care braţ?

- Dreptul.

- Lasă-mă să văd.

- Poate să mai aştepte pînă ce se va face lumină. Aici nici măcar nu putem să stăm ridicaţi, aşa că...

El nu-i dădu atenţie, ci începu să-i descheie nasturii de la cămaşa exterioară. Văzînd că el era pornit să nu o asculte, îi îndepărtă mîinile şi se ocupă singură de descheiat.

- Bine, bine. Nu văd care e diferenţa dintre acum şi peste cîteva ore, dar, dacă te simţi mai bine fiindcă îmi vei aplica nişte cremă cu antibiotic şi un bandaj peste rană, atunci...

- Perfect, eşti morocănoasă. Aşa eşti mereu cînd te trezeşti de dimineaţă?

- Nu. Sînt aşa doar cînd am febră, trînti ea răspunsul, în timp ce îşi scotea nervoasă prima cămaşă, apoi continuă cu a doua. La naiba! Fir-ar! Nu am timp să mă îmbolnăvesc. Reuşi să se descotorosească şi de cea de-a doua cămaşă.

- Eram doar curios, începu el, urmărind-o cu interes. Cîte cămăşi ai pe tine?

- Trei sau patru. Îmi era frig şi ţi-am dat *ţie* vesta mea frumoasă şi călduroasă.

- Lucru pe care-l apreciez profund.

- Ce să-ţi spun, Justice, mormăi ea. Nici nu erai conştient şi habar nu aveai ce se întîmplă cu tine.

Cînd ajunse la ultima cămaşă, Bailey se opri. Nu purta sutien şi nu intenţiona să se dezbrace pînă la brîu, doar ca el să se bucure de privelişte. Cu mişcări nervoase, se răsuci pe burtă. Date fiind straturile succesive de haine cu care erau acoperiţi, ideea era mult mai facilă decît execuţia. În cele din urmă, simţind că se zbate precum un peşte eşuat pe o piatră grunjoasă, reuşi să ajungă în poziţia culcat pe burtă, după care îşi extrase braţul rănit din mîneca ultimei cămăşi.

- Poftim, mormăi ea, cu buzele lipite de folia termică.

- La naiba, Bailey, nici măcar nu ai curăţat-o! zise el enervat peste măsură.

- Nu. Aveam pe cap alte treburi de făcut, cum ar fi să îţi opresc ţie sîngerarea, ca să rămîi în viaţă, apoi să am grijă de adăpostul necesar amîndurora, ca să nu murim îngheţaţi, veni răspunsul ei sarcastic, fiindcă era la fel de

nervoasă ca şi el. Data viitoare, voi şti să-mi stabilesc priorităţile.

- Unde ai pus şervetelele sterile?

Ea bîjbîi cu mîna stîngă şi localiză pachetul cu şervetele, apoi i-l aruncă lui peste umăr.

- Iată-le.

Şervetelul era rece, dar senzaţia era plăcută, totuşi. Tresări cînd el o tamponă puţin mai dur, iar durerea i se ducea parcă pînă la os.

- Aaauuu!

- Nu mai spune! Simţi nişte înţepături?

- Da, dar...

- Asta fiindcă mai ai ceva înăuntru. Ai scos bucata mare, presupun, dar ai lăsat aşchia asta. Parcă ar fi un ac...stai nemişcată...gata, am scos-o.

Ea strînse din dinţi, fiindcă durerea era cumplită. Acum el exercita presiune pe muşchiul triceps al braţului ei, provocînd sîngerarea rănii, apoi tamponă cu alt şervetel steril. Nu era plăcut, dar şi el a stat liniştit cînd ea i-a cusut rana de la cap, aşa că putea şi ea să rămînă calmă cît timp el avea grijă de rana ei.

- Pielea este fierbinte şi locul este umflat, zise el. Aşa că da, cred că asta îţi provocase febra. Nu văd dungi roşii, totuşi. Simţi că aplică unguentul cu antibiotic, rece şi acesta, apoi îi bandajă braţul. Nici nu ştia cîte înţepături erau, una sau două. Să sperăm că va fi suficient, ca să menţinem infecţia sub control.

Ea se îmbrăcă la loc cu fiecare cămaşă pe rînd, stînd

tot cu spatele la el, după care îşi încheie nasturii rînd pe rînd. Se gîndi că ar fi fost bine să ia un ibuprofen, împotriva febrei, dar se răzgîndi. Nu era ceva serios; o simplă durere mocnită, iar căldura intensă era modul în care organismul ei lupta împotriva infecţiei. Putea să suporte puţin disconfort, în timp ce sistemul ei imunitar se lupta cu bacteriile invadatoare.

- Bea şi restul acesta de apă, o îndemnă el, scoţînd sticla de la adăpost. Fără comentarii. Cînd ai febră, te deshidratezi mult, dacă nu bei lichide.

Ea nu protestă, ci bău toată apa. Mai erau cîteva ore şi se iveau zorile; atunci vor mai topi nişte zăpadă. Deocamdată tot ce voia era să se odihnească, poate chiar să se mai încălzească puţin.

Se ghemui pe o parte şi îşi strînse picioarele cît se putea de mult, în poziţie fetală. Justice o acoperi cu hainele, pînă ce grămada era atît de apăsătoare, încît cu greu putea să se mai mişte. O cuprinse de talie şi o trase cît mai aproape de el, aşa cum stătea, cu spatele la el, cu fundul lipit de pîntecul lui, lipindu-şi pulpele de ale ei.

Ce plăcută senzaţia asta....de cocon uman, se gîndi ea. Şi era surprinzător de cald. Putea să stea aşa cîteva ore bune...pînă la răsăritul soarelui.

Orice s-ar spune, bine că el era rănit şi mai bine chiar, că mîine vor fi salvaţi probabil, fiindcă altfel, rezistenţa ei ar fi avut nevoie de nişte întăriri serioase.

CAPITOLUL **15**

Seth Wingate nu obișnuia să se trezească dimineața devreme, dar asta nu a fost o problemă a doua zi, fiindcă oricum nu s-a culcat deloc. Dacă ar fi urmat rutina lui normală, pe la zece și jumătate – unsprezece noaptea dinainte s-ar fi aflat într-un club exclusivist din Seattle, apoi pe la miezul nopții s-ar fi mutat în altul. Ar fi pescuit o pipiță de pe undeva, poate ar fi tras cîteva fumuri, ca să se simtă bine, s-ar fi culcat cu ea pe undeva, dacă îi venea cheful, ar fi băut la greu și ar fi ajuns acasă înainte de răsăritul soarelui, unde ar fi adormit pe canapea, dacă nu mai era capabil să ajungă în pat.

Toate acestea s-ar fi petrecut, dacă el și-ar fi urmat rutina normală – dar nu a făcut-o.

În loc să dea iama prin cluburi, a preferat să rămînă acasă. Vestea că avionul se prăbușise era deja difuzată pe toate canalele de știri locale. Cîțiva reporteri l-au sunat și i-au lăsat mesaje. Tamzin a sunat de două ori, a lăsat mesaj de fiecare dată, doar că el nu i-a răspuns la apeluri. Nu voia să vorbească acum cu idioata; nu știa ce prostie monumentală putea să mai scoată pe gură. Mesajele de pe robotul telefonic erau destul de incriminante: "Sună-mă

cînd ajungi acasă. Cît de curînd poţi să scoţi banii care ni se cuvin? Apropo...*mulţumesc*. Nu ştiu cum ai reuşit, dar eşti strălucitor!"

Mai mult de atît, ea i-a trimis mesaje şi pe telefonul mobil, fapt care l-a enervat şi mai mult. În cele din urmă el îşi închise ambele telefoane. Va trebui să scape de robotul telefonic şi să-şi cumpere altul; acesta era digital, dar, deşi el putea să şteargă mesajele, nu era sigur că vreun şoarece de calculator de la judiciar nu ar fi putut să scoată de undeva chiar şi mesajele şterse. Mai bine să fii în siguranţă, decît să regreţi.

Această perspectivă era cu totul nouă pentru el, fiindcă "siguranţă" nu a făcut parte niciodată din vocabularul lui. Cum era şi cazul cuvîntului "treaz", doar că pe acesta l-a adăugat în această seară. Simţea nevoia să bea ceva, sau să folosească un drog uşor – orice – dar nu îndrăznea să apeleze la băutură ca să se calmeze.

Dacă autorităţile, oricare ar fi fost acele "autorităţi" în cazul acesta, ar fi venit să bată la uşa lui, ca să-i pună cîteva întrebări referitoare la mama lui vitregă şi la prăbuşirea avionului, avea nevoie de mintea limpede. În trecut s-a lăsat întărîtat de firea lui, combinată cu băutura şi era pe punctul să facă o prostie. Acum trebuia să păşească atent, ca pe sîrmă, altminteri era posibil să intre în rahat pînă peste cap.

Seth se plimba nervos, deşi era noaptea tîrziu. Merse prin tot apartamentul lui enorm şi scump, privind la toate obiectele din jurul lui, ca şi cînd ele ar fi aparţinut unui

străin. Bîntuia ca o fantomă în căutarea sufletului său, intrînd şi ieşind din încăperi, alungînd imboldul să-şi toarne puţin alcool şi să bea, dar în acelaşi timp stînd faţă în faţă, pe întuneric, cu profunzimile lui.

Cînd veni dimineaţa, se simţea plăpînd şi fără vlagă, de parcă ar fi fost cu adevărat o fantomă. Niciodată în viaţa lui nu s-a simţit atît de incapabil să facă un lucru, aşa cum se simţea în această dimineaţă; în acelaşi timp nevoia nu fusese niciodată mai urgentă. Simţea că la picioarele lui se aşterne un drum fără întoarcere. Dacă nu acţiona acum, nu ştia dacă va mai avea posibilitatea şi nici voinţa să o facă.

Cînd se lumină de ziuă de-a dreptul, iar crestele minunate, acoperite cu zăpadă ale Muntelui Rainier erau scăldate de razele soarelui dinspre sud-est, atunci a fost momentul cînd a ştiut ce trebuie să facă.

Merse la bucătărie să vadă dacă poate încropi ceva de mîncare pentru micul dejun. Rareori mînca în apartamentul său, aşa că nu erau prea multe alimente la dispoziţia lui. Găsi în frigider nişte brînză feliată cu mucegai, în pachetul nedesfăcut, dar o aruncă. Nu avea pîine, dar avea nişte cafea, aşa că îşi făcu mai multă.

În dulap găsi o cutie de sărăţele rîncede, precum şi un măr, care nu se stricase încă, dar aştepta într-un bol de sticlă.

Măcar mărul şi sărăţelele i-au umplut puţin stomacul. Cu ajutorul cafelei reuşi să se simtă mai puţin ameţit – nu era complet treaz şi concentrat, dar i se mai estompase buimăceala şi deocamdată era suficient pentru el.

Făcu un duș, se bărbieri, apoi alese să se îmbrace în cel mai conservator dintre cele trei costume. Avea mai mult haine formale, comode, îmbrăcăminte pentru club, pentru activități nautice, fiindcă evitase cît a putut acele situații în care avea nevoie de un costum elegant și scorțos, așadar alegerile nu erau prea generoase.

Tatăl lui, spre deosebire de el, avusese probabil cincizeci de costume. Se întreba oare ce a făcut cu ele cățeaua de Bailey. Probabil că le-a azvîrlit la gunoi.

Se mai privi o dată în oglindă, așa cum făcuse ieri. Avea cearcăne adînci sub ochi și o față...ciudată. Era singurul mod în care și-o putea descrie. În ochii proprii acum nu arăta ca el însuși.

Se urcă în mașină și făcu un lucru pe care se jurase să nu-l facă vreodată: merse la sediul Wingate Group, cu toți ceilalți angajați.

Rămase surprins și iritat, cînd a constatat că nu poate trece de punctele de control de securitate, fiindcă nu avea ecuson de angajat. Doar era într-o *clădire de birouri,* ce naiba, nu la Casa Albă, sau altundeva. Cît timp mai trăia tatăl său, Seth putea să intre și să iasă după bunul plac, deși niciodată nu i-a plăcut să vină aici. Parcă nu mai călcase aici de vreo...cinci, șase ani, poate chiar mai mult. Nu-i mai recunoștea pe nici unul dintre paznicii de la intrare.

Se uita de jur împrejur, așteptînd ca un paznic să-l conacteze pe Directorul plin, W. Grant Siebold. Cînd Seth era mic, Siebold era pentru el "Unchiul Grant", dar acum lucrurile s-au schimbat. Nu-l văzuse și nici nu mai vorbise

cu Grant de la înmormîntarea tatălui său, iar apoi nenorocitul se băgase pe sub pielea lui Bailey şi practic se ţinea de fundul ei, astfel că Seth nu s-a mai sinchisit să-i vorbească.

Amuzat, Seth se gîndea că probabil Grant va avea o atitudine absolut diferită, fiindcă situaţia se schimbase radical, iar Bailey ieşise din peisaj şi nu mai controla ea milioanele de dolari.

În cele din urmă i s-a permis accesul cu un permis de intrare provizoriu, prins la reverul hainei, apoi i s-a indicat unde trebuie să meargă, ca să ajungă la biroul domnului Siebold – de parcă el avea nevoie de indicaţii, în condiţiile în care biroul acestuia fusese cîndva al tatălui său.

Totuşi se schimbase peisajul premergător biroului; liftul dădea într-un hol spaţios, care se lărgea cu o zonă de aşteptare, unde tronau cîteva fotolii confortabile, printre plante luxuriante, cu frunze mari, verzi, iar într-un colţ se afla un acvariu imens, încastrat în perete şi plin cu peşti tropicali. Revistele şi ziarele de pe măsuţe aşteptau să fie citite. Desigur, oamenii care veneau aici, aveau mult de aşteptat.

În capătul zonei de aşteptare avea biroul o doamnă secretară, cu aer serios, profesionist, cam pe la vreo patruzeci de ani. Pe plăcuţa de pe biroul ei impunător scria Valerie Madison. Seth nu o mai văzuse niciodată. Ultima dată cînd a văzut-o pe secretara lui Grant, o doamnă în jur de cincizeci de ani, cu părul grizonat, aceasta i-a dat o bomboană. Presupunea că deja femeia se pensionaase;

dacă nu murise chiar.

- Vă rog, luaţi loc, zise Valerie Madison şi ridică receptorul. O anunţ pe asistenta domnului Grant că sînteţi aici.

Oh, aşadar *ea* nu era secretara lui Grant? Acum secretara – pardon, scuzaţi, *asistenta* – avea o secretară?

Seth nu s-a aşezat. Urmărea bulele de aer ridicîndu-se de pe fundul acvariului şi admira peştii care hoinăreau în spaţiul generos. Ei nu făceau nimic, nu realizau nimic, dar îşi derulau circuitul continuu prin acvariu, de parcă acesta ar fi fost unicul lor scop în viaţă. Erau prea proşti ca să fie nefericiţi.

În spatele lui se auzi bip-ul telefonului secretarei. O voce cristalină răzbătea din difuzor, dar nu înţelese cuvintele. Secretara se ridică şi deschise uşa, apoi îl invită. El intră, dădu din cap politicos şi păşi în alt birou-anticameră. Acesta era mai mic, mai confortabil, cu aspect de sufragerie mobilată elegant, nu de birou. Muzica în surdină, genul New Age sau cam aşa ceva se auzea din cele patru colţuri ale încăperii. Se gîndea că ar înnebuni de-a binelea, dacă ar fi obligat să asculte porcăria asta de muzică întreaga zi.

Femeia era aşezată la un birou antichizat, în stil franţuzesc, pe care se afla un suport curbat, care susţinea monitorul unui Mac, versiune destul de veche, dar cu aer profesional încă. Era şi ea grizonată, cu părul strîns într-un coc domol, la ceafă, cu ochi albaştri expresivi şi un zîmbet tipic, formal.

- Vă rog să luați loc, îi zise ea. Domnul Siebold vă va primi imediat ce va încheia convorbirea cu președintele.

Seth căută cu privirea plăcuța cu numele doamnei și o găsi. *Dinah Brown*. Numele ei era la fel de banal ca și posesoarea.

- Am tot încercat să-mi amintesc numele secretarei anterioare a lui Grant, zise Seth.

- Era Eleanor Glades.

- Doamna Glades! repetă el, pocnindu-și degetele. Exact. Dînsa îmi oferea mereu o bomboană. Cînd s-a pensionat?

- Nu s-a pensionat, zise Dinah Brown. A murit în urma unui atac de cord, acu doisprezece ani.

Doisprezece ani – iar el nici nu a știut. De ce să fi știut? Nu ar fi trebuit ca tatăl lui să-l anunțe, chiar dacă mama lui nu a făcut-o? Familia Siebold erau prieteni apropiați ai lor, iar moartea secretarei sale probabil că l-a afectat pe Grant.

Sau, poate că i-a spus cineva, iar el nu a ascultat. Oricum, nu-și asculta mult părinții. De fapt, ridicase la rangul de artă obiceiul de a nu asculta.

- Puteți să intrați acum, zise ea, apoi se ridică și-i deschise ușa. Domnule Siebold, Domnul Wingate.

Seth intră în biroul care fusese al tatălui său – măcar era sigur că era același birou. Mă rog, era în aceeași locație. Toate celelalte s-au schimbat foarte mult pentru el, astfel încît nu mai putea să spună că era *același*.

Tatăl lui prefera liniile curate, spațiile aerisite, era

adeptul funcţiei înaintea stilului. Mobilierul lui din birou fusese din piele. Biroul lui Grant Siebold era decorat într-un stil mai confortabil şi elegant, în genul celui din biroul asistentei. Canapelele erau capitonate. Bine măcar că aici nu se auzea muzică New Age.

- Seth, zise Grant Siebold şi se ridică de la biroul său; avea aceeaşi statură atletică, mai mult slab, decît bine-clădit. Chelise puţin şi încărunţise. Avea privirea pătrunzătoare şi şireată. Ai primit vreo veste de la Bailey?

Întrebarea bărbatului l-a tulburat puţin şi a rămas surprins de îngrijorarea sinceră din vocea lui. Dintr-un motiv necunoscut, Seth bănuia că sentimentele lui respingătoare în privinţa lui Bailey erau universale şi că ele se extindeau la toţi cunoscuţii şi asociaţii tatălui său, de dragul mamei lui, dacă nu şi pentru faptul că Bailey reuşise să preia controlul unei averi uriaşe.

Mai ştia şi că, după moartea tatălui său, nimeni nu mai socializase cu ea, iar această constatare i-a dat o satisfacţie impresionantă.

- Nimic, zise el.

- Groaznică întîmplare. Am stat treaz mai toată noaptea, sperînd că vom afla ceva, spuse Grant, apoi îi făcu semn spre un fotoliu. Ia loc. Cafea?

- Da, mulţumesc. Seth se gîndi că nu i-ar face rău încă o doză de cofeină. Se aşeză. Simplă, spuse el. Grant nu se repezise să dea mîna cu el, iar această omisiune era evident, intenţionată. În lumea afacerilor strîngerea mîinilor este un gest automat, precum respiratul. Seth

bănuia că absența gestului era o consecință a faptului că Grant îl considera prieten vechi, aproape un fiu, chiar; nu, mesajul subtil era că Grant nu era bucuros să-l vadă și că nu dorea să-i facă o primire ipocrită.

Așteptă cana cu cafea, iar după ce văzu că Grant s-a așezat, trecu direct la afaceri.

- Acum că Bailey a murit...

- A murit? întrebă Grant, ridicînd o sprînceană. Credeam că nu ai primit nici o veste.

- Nu am primit. dar mi se pare logic, totuși. Avionul a dispărut și nu a reapărut nicăieri. Dacă a fost vorba de o defecțiune tehnică, iar pilotul ar fi reușit să aterizeze pe o zonă adecvată, sau pe o șosea, pe un cîmp – am fi auzit și noi. Au pierdut contactul radio și de atunci nimeni nu i-a contactat din nou. Asta înseamnă că avionul s-a prăbușit și că sînt morți.

- La tribunal povestea nu ar sta chiar așa, zise Grant cu duritate. Pînă ce nu se confirmă decesul lui Bailey, sau nu se scurge un interval de timp rezonabil, pînă ce va fi declarată decedată, ea este oficial titulara fondului vostru financiar.

Citea pe chipul lui Grant: de aceea venise Seth, ca să afle cît de curînd putea să preia controlul asupra banilor lui, o parte a lor fiind practic reprezentat de acțiuni ale Grupului Wingate. Grant era unul dintre administratorii fondului, dar numai în calitate de consilier; toate deciziile finale erau ale lui Bailey.

- Dar nu se poate, de vreme ce ea nu se află aici, zise

Seth, încercînd să-şi păstreze cumpătul.

- S-au stabilit prevederi speciale pentru dispersie automată, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji. Oricum îţi vei primi alocaţia.

Alocaţie? Cuvîntul îi ardea mintea. Avea treizeci şi cinci de ani şi era tratat la acelaşi nivel la care fusese cînd avea zece ani. Această lipsă de demnitate nu-i păruse niciodată atît de supărătoare; privise fondul fiduciar ca pe moştenirea sa de drept, nu ca pe o *alocaţie*.

- Solicit un audit, se trezi el spunînd. Vreau să ştiu cît de mulţi bani a sifonat nenorocita aia.

- Absolut nimic, tună Grant, ieşindu-şi din fire şi privindu-l cu ochi mici. De fapt, fondul a înregistrat o creştere sănătoasă, mulţumită ei. De ce crezi că a ales-o tatăl tău?

- Fiindcă s-a culcat cu el, l-a orbit şi l-a prostit de tot! replică Seth la fel de nervos.

- Dimpotrivă, ideea a fost a lui de la bun început! El a convins-o să accepte căsătoria şi toate celelalte...Grant se opri aici, dînd din cap dezaprobator. Lasă, nu contează. Dacă Jim nu ţi-a spus care era planul lui, cu siguranţă nici eu nu-ţi voi spune, fiindcă el te cunoştea mai bine decît voi reuşi eu vreodată. Tot ce-ţi spun e asta: Bailey a avut grijă de banii voştri ca şi cînd ar fi fost ai ei, iar asta spune multe. Este unul dintre investitorii cei mai atenţi pe care i-am cunoscut vreodată, iar ea nu s-a atins de nici un cent din fondul fiduciar, în afară de retragerile lunare pentru tine şi Tamzin.

Seth deveni din ce în ce mai atent, pe măsură ce procesa tot ce i-a spus Grant despre bani.

- Plan? Ce plan?

- Cum ți-am spus, nu stă în puterea mea să-ți spun. Acum, dacă nu mai ai altceva...

- Ba mai am. Seth privea spre cana cu cafea din mîna lui, furios că s-a lăsat distras.

Nu venise pînă aici ca să discute despre Bailey, nici să întrebe de bani. Ezită cîteva momente, căutînd cel mai bun mod în care să abordeze subiectul, dar nu-i veni în minte nimic, așa că vorbi direct. Starea de necesitate îl îndurera, dar realiză că acum ori niciodată trebuia să o rezolve:

- Am nevoie de o slujbă. Mi-aș dori să încep să învăț cîte ceva despre afacere...dacă există vreun post vacant. Detesta faptul că trebuia să ceară; era compania tatălui său, în mod automat, el trebuia să aibă un loc aici, dar el însuși s-a depărtat în mod intenționat de toate, iar acum nu mai era nimic de făcut.

Grant nu-i răspunse imediat. Se rezemă de spătarul fotoliului și-l studie cu o privire greu de citit. După un moment, întrebă:

- Ce fel de slujbă?

Seth se pregătea să spună: "Vice-președinte ar fi perfect", dar își înghiți cuvintele. Era foarte conștient că el solicita ceva acum și că nu-și construise o rezervă de bunăvoință, din care să extragă ceva.

- Orice fel de slujbă, răspunse în cele din urmă.

- În cazul acesta, mîine poți să începi la serviciul de corespondență.

Seth îngheță. Serviciul de corespondență? Nu s-a așteptat la un birou cu tăbliță pe ușă, dar se *aşteptase* la un birou...sau măcar la un birou comun. La naiba, în cazul acesta, de ce să nu-l angajeze ca om de serviciu?

- Exact. Dacă ai vorbit serios cînd ai spus că vrei să munceşti aici, îți vei lua slujba în serios, oricare ar fi aceasta. Dacă faci prostii, sau ajungi la lucru tîrziu – sau nu te sinchiseşti să apari deloc – atunci voi şti că ți-ai bătut joc de tot, ca de obicei. Timpul meu este prețios. Nu văd rostul să mi-l pierd cu tine, pînă ce nu vei fi dovedit că *nu este* timp pierdut.

- Înțeleg. Seth detesta acest cuvînt, cum detesta şi faptul că era în postura de a cerşi, dar el însuşi s-a pus în această situație; nu putea să dea vina pe nimeni altcineva. Îți mulțumesc. Puse cana pe birou şi se ridică; aşa cum i-a subliniat Grant, timpul lui era prețios.

- Încă un lucru, zise Grant.

Seth se opri în loc şi aşteptă.

- Cu ce ocazie ai făcut asta?

El zîmbi cît putu de sincer, dar pe chipul lui se citea amărăciune cînd răspunse:

- M-am privit în oglindă.

CAPITOLUL **16**

Bailey împinse spre exterior sacul de gunoi, plin cu haine, care acoperea gura adăpostului. Se strecură afară tîrîş cînd văzu lumina palidă a dimineţii. Se opri, cu o mînă în zăpadă şi privi oceanul alb în mijlocul căruia se aflau.

- Rahat.

- Ce s-a întîmplat? o întrebă Justice.

- A mai nins puţin, mormăi ea. Avionul este complet acoperit. Mă rog, nu complet, dar aproape în întregime. Mantia albă de zăpadă făcea şi mai dificilă orice posibilă observare a prezenţei lor din aer, chiar dacă munţii nu ar fi fost cufundaţi în nori, dar din nefericire chiar aşa erau.

Vizibilitatea era foarte slabă. Ultima evoluţie a vremii era parcă o insultă în plus la adresa lor, dacă o adăugai la rănile suferite. De ce nu a fost posibil ca acum să sufle un vînt cald, care să topească parte din zăpadă şi să facă mai uşoară căutarea lor?

Îi era frig, iar ea dorea să-i fie cald. O durea capul şi acum; o durea tot corpul. Mai avea puţină febră. Tot ce-şi dorea era să fie odată salvată de pe muntele acesta blestemat, pe care căzuse şi mai multă zăpadă. Grozav.

Chiar înainte de răsărit s-a lăsat furată de un somn

profund. Acum soarele era sus pe cer, nu că l-ar fi putut vedea printre nori, dar chiar simţea o nevoie urgentă. La fel simţea şi Justice, iar ea era sfîşiată între dorinţa de a-l ajuta şi senzaţia că nu mai poate aştepta nici un minut. Propria-i urgenţă avu prioritate.

- Mă întorc imediat! strigă ea şi se grăbi – pe cît de mult se putea grăbi – ascunzîndu-se printre copaci. Cînd a revenit, a constatat că el se descurcase singur; se sprijinise de un copac, stînd cu spatele la ea.

Atunci se opri pe loc, ca să-i lase cîteva minute de intimitate. Acest efort minim a reuşit să o epuizeze total, şi închise ochii. De-abia acum realiză cît de rău se simţea – nu ca să moară, dar suficient ca să realizeze cît de slăbită este, iar asta o neliniştea.

Între febră, frig, altitudine şi lipsa apei şi a mîncării, nu credea că astăzi va fi capabilă să facă prea multe. Al naibii de bine era că nu trebuia să facă multe. Puteau să mai mănînce un baton dulce, mai topeau puţină zăpadă, pentru băut, iar restul timpului îl vor petrece în adăpost, în timp ce vor aştepta ca echipa de salvare să-i localizeze.

Justice era într-o stare mai bună decît ieri. Reuşise să facă vreo cîţiva paşi de unul singur, dar tot arăta groaznic, cu capul pe jumătate bandajat, cu ochii foarte umflaţi şi încercănaţi; atît de umflaţi încît nici nu-ţi dădeai seama că sînt deschişi. Cu toate acestea, nici el nu era capabil să facă mai mult decît să stea întins la adăpost.

Bailey era indignată din cauza unei nedreptăţi: de ce ea avea febră, cînd el suferise acea tăietură oribilă la cap,

ba mai mult, a fost supus unei proceduri medicale executată de o persoană neexperimentată în domeniu. Ea nu avea mai mult de o rană la braţ. Unde era logica? Privind retrospectiv, totuşi, ar fi trebuit să-şi toarne şi ea pe braţ măcar o parte din apa de băut.

- Acum poţi să deschizi ochii, zise Justice, iar ea făcu asta foarte încet.

După poziţia pe care o avea, adică sprijinit de un copac, se vedea clar cît de mare era efortul făcut de el ca să se ţină pe picioare. Îi ieşeau aburi pe nas şi pe gură şi tremura vizibil. În picioare purta nişte pantofi negri şi ei nu-l protejau de zăpada adîncă. Purta o singură pereche de pantaloni şi o cămaşă, fără nici un tricou pe dedesubt. Îşi pusese pe umeri şi la gît cîteva cămăşi mai groase de-ale ei, ca să-i ţină de cald, dar asta nu însemna că era protejat de intemperiile iernii.

Uitîndu-se cu atenţie la el, Bailey îşi aminti că ea este cea care trebuia să aibă grijă de nevoile amîndurora.

Cu paşi mici şi foarte precaută, se duse către el, puţin mai jos pe pantă; îi puse un braţ pe umărul ei, îl cuprinse şi ea de mijloc, apucîndu-l bine de cureaua pantalonilor, ca să-l poată susţine.

- Hai să ne întoarcem în adăpost. Cum îţi mai simţi capul?

- Mă doare. Al tău ce face?

- Cam la fel. Vezi dublu, sau ai senzaţia de greaţă?

- Nu, nimic de genul acesta. Se sprijinea pe umărul ei cu o mînă, iar cu cealaltă se ţinea de toţi copacii pe care-i

întîlnea în cale şi aşa, chinuit, reuşi să parcurgă încet drumul înapoi. De multe ori o ruga să îl susţină mai bine fiindcă simţea că se prăbuşeşte, dar chiar şi aşa, situaţia lui nu era mai gravă decît cu o zi înainte.

Se opri la un moment dat şi privi în sus, spre masivele muntoase care-i înconjurau. Se vedea clar că asculta ceva, dar nu se auzea decît ceea ce auzise şi mai devreme: vîntul şuierînd prin munţii tăcuţi.

- Auzi ceva?

- Nimic.

Bailey remarcă nota sumbră din glasul lui.

- Ar fi trebuit să auzim deja elicopterele, nu-i aşa?

- Speram să fie aşa, dar nu neapărat. Probabil că starea vremii le-a întîrziat acţiunea. Ştim că aici, sus, a nins, iar asta înseamnă că peste tot vremea a fost cam dificilă. O presupunere mai realistă ar fi că în jurul prînzului, cel mai devreme, ar putea să ajungă şi ei aici. După ce se cutremură din pricina frigului pătrunzător, făcu o observaţie prozaică: nu cred că are vreun rost să stăm aici în gerul acesta, ca să ne îngheţe fundurile, fiindcă oricum nu putem să facem nimic.

Bailey îl aprobă cu toată inima şi îl ajută să mai facă acei cîţiva paşi rămaşi pînă la adăpost. În timp ce el se deplasa cu greu, mai mult în patru labe, decît tîrîş pe genunchi, ea spuse:

- Dă-mi sticla aceea, ca să o mai umplu cu zăpadă. Eşti pregătit pentru micul dejun?

- Ce avem de mîncare? întrebă el, cu acelaşi simţ al

umorului în glas, iar ochii, deşi învineţiţi şi umflaţi, tot purtau în ei fărîma de amuzament, menită să-l salveze în situaţiile critice. Îi dădu sticla.

- Acelaşi lucru pe care l-am servit la cină: un baton de ciocolată. De fapt mai am trei, aşa că, dacă vrei, putem să mîncăm fiecare cîte unul.

El făcu o pauză în mişcări, dar deveni şi serios, ba chiar gînditor.

- Ar fi bine să le raţionalizăm, zise în cele din urmă. Pentru orice eventualitate.

Pentru orice eventualitate, dacă nu vor fi salvaţi astăzi, ar fi dorit să spună. Ideea era copleşitoare. Încă o noapte pe munte, în întuneric şi frig? Chiar aşa de întuneric nu a fost, de fapt, fiindcă ocazional au folosit lampa ei de citit. Era pur şi simplu descurajant să nu ştii cît va mai dura pînă cînd echipa de salvare va ajunge la ei. Dar dacă nici mîine nu va ajunge nimeni la ei?

Foarte tăcută, Bailey luă sticla şi căută un loc cu zăpadă curată. Îşi proteja mîinile cu o pereche de ciorapi, iar acum deja zgîria zăpada mai uşor cu cartea de poker, fiindcă nu-i mai degerau degetele.

Oricum, sarcina era una minusculă, în comparaţie cu muncile herculeene pe care le-a desfăşurat cu o zi înainte; atîta doar că şi aşa era mult mai mult decît putea duce. Se zgribuli apoi, pînă să ajungă în adăpost, iar aici se simţi de-a dreptul protejată de vînt. În interiorul adăpostului aerul era mult mai călduţ decît afară, fie datorită absenţei vîntului, fie datorită căldurii corporale, care evident, făcea

diferenţa. Nici nu o interesa din ce motive i se părea mai cald, era doar bine aşa.

Lumina pătrundea prin orificiile din partea superioară; în interior era destul de întunecat, dar nu complet. Nu era nevoie să aprindă lampa de citit ca să găsească locul unde a pus batoanele de ciocolată. Murea de foame, însă după ce a început să mestece prima îmbucătură din jumătatea ei de baton, pofta i-a trecut imediat. Se străduí să-şi reprime senzaţia de greaţă şi reuşi să înghită ce mestecase, însă împături restul în ambalaj şi îl puse la loc în punga sigilabilă.

- Nu ţi-e foame? o întrebă el oarecum îngrijorat.

- Mi-a fost pînă ce am început să mănînc. O să mai iau o gură puţin mai tîrziu. Îşi simţea gura amară, aşa că scotoci printre bagaje şi găsi periuţele de dinţi de unică folosinţă. Scoase două, una i-o dădu lui, iar pe cealalată începu să o mestece. Poftim, îi zise ea.

- Ce e asta? întrebă el, uitîndu-se atent la cercul roz din spumă, ca şi cînd ar fi fost un organism viu.

- Este o periuţă de dinţi de unică folosinţă. Nu ai nevoie de apă. Adăpostul acesta este prea strîmt şi aerul e şi aşa greu, după toată ziua de ieri şi după cît am respirat amîndoi toată noaptea, aşa că ia-o şi foloseşte-o cu încredere.

El zîmbi, dar nu refuză şi luă beţişorul, apoi începu să plimbe prin gură cercul de spumă. Bailey constată cu surprindere că era foarte plăcut acel gust mentolat, care începuse să-i invadeze papilele gustative. Acum îşi simţea

deja gura mult mai curată. Dacă ar putea să facă şi un duş fierbinte...

Visează, îşi zise ea, relaxîndu-se pe stratul moale al scaunului desprins din avion, peste care mai adăugase cîteva straturi de haine. Se mai şi acoperi cu cîteva articole de îmbrăcăminte. Justice se întinse şi el lîngă ea, apoi o trase aproape şi rearanjă hainele, ca să stea cît mai lipit de ea.

Ce ciudat era că într-o singură noapte şi-au stabilit deja un gen de rutină. Au ajuns să cunoască şi să caute automat poziţiile în care se simţeau cel mai confortabil şi trupurile lor se mulau unul pe celălalt.

El era cu mult mai înalt decît ea, aşadar cum stătea ea ghemuită cu spatele la el, trupul lui o înconjura perfect, protejînd-o. Braţul lui o cuprindea de talie, iar mîna i se strecura pe sub cămaşa ei, unde găsea căldură, aşa încît poziţia mîinii lui era pe abdomenul ei. Era foarte straniu, se gîndea ea, cît de rapid s-a întîmplat ca situaţia aceasta să dea naştere unui familiarităţi, ba chiar unei intimităţi faţă de el, dar bănuia că acesta era un mecanism de supravieţuire. Împreună aveau o şansă mai mare să scape cu bine de pe muntele acesta, decît ar fi avut fiecare, de unul singur.

- Am putea să jucăm cărţi, propuse ea, gîndindu-se că îi mai aşteptau multe ore.

- Sau am putea pur şi simplu să stăm aşa, întinşi, veni contra-propunerea lui.

- Sună perfect. Adevărul era că în acele momente era

singurul lucru pe care dorea să-l facă. După cîteva clipe de tăcere, Bailey simți că se lasă cuprinsă de somn.

Cam nu se gîndea că Baily avea febră mai mare decît ceva mai devreme, dar îi era clar că este bolnavă. Cînd se va trezi, va avea grijă să-i examineze brațul, ca să vadă starea în care se afla rana. Spera ca unguentul cu antibiotic să-şi facă treaba, totuşi, deoarece, dacă se instala starea septică de pe acum, însemna că erau într-o situație critică, nu doar serioasă.

Somnul era în momentul de față cea mai bună cale spre vindecare – bună pentru amîndoi. Vor mai arde cîteva calorii şi li se va diminua nevoia de hrană şi apă.

Se gîndea că deja un elicopter al echipei ELT ar fi trebuit să ajungă prin zona lor, numai că vremea era factorul care complica lucrurile. Pe acest teren elicopterul nu ar fi putut ateriza, desigur, dar el ar putea transmite locația lor echipei de salvare şi ar putea măcar să le arunce absolut-necesarele provizii.

Mulțumită tonelor de haine aduse de Bailey se descurcau destul de bine la capitolul căldură, numai că o sobă de campanie ar fi făcut treabă bună, împreună cu cîteva sticle de apă şi batoane proteice.

Apropo de batoanele proteice. Îşi aminti de batoanele cu cereale pe care ieri dimineață le pusese în buzunarul de la geacă. Nu ştia unde era acum geaca lui, dar i-ar fi plăcut desigur să o aibă, fiindcă batoanele acelea le-ar fi prins foarte bine.

Problema era nu că le era imposibil să caute geaca lui, dar, era posibil ca ele să fi căzut pe undeva. Desigur, dacă erau salvați astăzi, nu se mai punea problema gecii și nici a batoanelor cu cereale.

Își făcu o autoevaluare și conchise că fizic, stătea destul de bine. Era slăbit, din cauză că sîngerase mult, iar lovitura de la cap îi provocase dureri crunte, dar bine că nu avea răni grave la creier sau intern. Dacă ar fi avut așa ceva, cu siguranță nu ar fi supraviețuit peste noapte. Nu avea nici febră – sau dacă avea, era scăzută, nici nu-și mai dădea seama. O zi, două de odihnă, puțină mîncare, apă și va fi din nou pe picioare.

Era îngrijorat pentru Bailey. Răul de altitudine nu era un subiect de glumit, la fel cum nu era nici o rană infectată. Al naibii era că ea avea probleme cu amîndouă, fiindcă se concentrase doar asupra lui și avusese grijă de el, și nu de ea însăși.

Așadar, cum nu putea să facă nimic deocamdată, o ținu în brațe cît timp a dormit. Asculta cum respiră și era foarte atent la orice modificare a temperaturii ei. Asculta totodată și eventualele sunete venite de sus, de la elicele de elicopter și se ruga ca ele să apară cît mai curînd.

CAPITOLUL 17

Bret a rămas la birou toată noaptea, din cînd în cînd rezemîndu-şi capul pe birou, ca să aţipească puţin. Karen a plecat acasă, ca să-şi schimbe hainele şi să ia ceva de mîncare; se întoarse îmbrăcată într-o pereche de blugi şi un tricou; a adus cu ea mîncare chinezească. S-a întors însoţită de iubitul ei bărbos, îmbrăcat în costum de piele, cu tatuaje şi piercing-uri, al cărui nume află că este Larry.

Evident, Larry era acolo ca să-i poarte de grijă lui Karen, fiindcă îi aducea cafea cînd voia ea, îi masa gîtul şi umerii, o strîngea în braţe cînd plîngea. Karen, care de obicei era cea mai tare dintre cei tari, se simţea profund tulburată de posibila moarte a lui Cam.

De obicei micul aeroport era închis noaptea, dar vestea dispariţiei avionului lui Cam i-a făcut pe unii să mai rămînă în zonă. Pur şi simplu li se părea anormal să plece acasă ca şi cînd lucrurile ar fi fost în regulă; orice rutină părea acum nepotrivită, măcar pînă cînd vor afla sigur ce s-a întîmplat.

Şeful mecanic, Dennis, se plimba tras la faţă, întrebîndu-se dacă nu cumva fusese ceva ce el nu a observat în timpul verificării de rutină.

Situația era îndelung dezbătută în timp ce se servea mîncarea chinezească. Toți erau de părere că a fost vorba de o problemă mecanică; în ciuda vremii capricioase, care ar fi putut da naștere unor turbulențe, nu se credea unanim că asta ar fi provocat prăbușirea aparatului.

Cam nu făcea greșeli în aer; nu putea să comită greșeli de citire a altimetrului și nici să uite cît de înalt era un munte. El nu intra în panică. Era calm și meticulos. Așa încît ori s-a întîmplat ceva, iar asta a făcut ca el să-și piardă cunoștința, ori avionul a avut o problemă de ordin mecanic.

Prăbușirea unui aparat de zbor de mici dimensiuni presupunea demararea operațiunilor de căutare și salvare, însă nu și anchete minuțioase ale NTSB, așa cum se întîmpla în cazul aeronavelor mari. Echipa de salvare era cea din Seattle, așa că Bret nu-și dădea seama ce fac toți oamenii rămași la terminal, dacă nu erau în situația lui, adică nu puteau să doarmă din cauza solicitării nervoase; altminteri nu aveau ce să caute acolo.

Cunoștea rutina. În primul rînd trebuia găsit avionul. Pînă ce era localizată epava, nimeni nu știa cu ce se confrunta. Echipele de salvare nu erau trimise orbește, fiindcă zona care trebuia acoperită era prea vastă. Oricum, așteptarea provoca agonie – așteptau să audă, așteptau să știe cu siguranță.

Tot în dimineața aceea, pe la nouă, cînd erau toți zombi de epuizare, Karen a primit un telefon. Apelantul, oricine ar fi fost el, a reușit să o scoată din sărite și asta se citea pe

chipul ei. Curînd însă a înghiţit în sec şi a reuşit să-şi recapete stăpînirea de sine.

- Este pentru tine, îi zise lui Bret pe un ton stins. La telefon este fratele doamnei Wingate.

Bret avu o tresărire, apoi merse în biroul lui, să preia apelul.

- Sînt Bret Larsen.

- Logan Tillman, fratele lui Bailey Wingate. Ce naiba s-a întîmplat? urlă vocea în urechea lui. Aici nu putem să aflăm nimic, iar cînd am sunat acasă la Bailey să văd dacă a primit cineva vreo veste, fiica ei vitregă a răspuns şi aproape că mi-a rîs în nas, spunîndu-mi că sora mea a primit ce a meritat. Ce a vrut să spună cu asta? Bănuiţi că avionul a fost sabotat de cineva şi că a fost un gest intenţionat?

Întrebările veneau prea rapid şi cu prea multă furie, astfel încît Bret nu reuşea să răspundă la toate.

- Hei. Hei! Nu a menţionat nimeni posibilitatea ca avionul să fi fost sabotat. Nu ştiu la ce s-a referit Tamzin, dar nu poate fi vorba de aşa ceva.Cu coada ochiului Bret o vedea pe Karen în pragul uşii, stînd şi ascultînd convorbirea lor. La fel de atenţi erau Dennis şi cei doi bărbaţi aflaţi în birou, curioşi dacă apăruseră ceva noutăţi.

- Pur şi simplu asta susţine ea. Logan Tillman era furios; vocea lui se auzea strident prin receptor. Spunea că doar nişte oameni nebuni ar fi în stare să se pună cu fratele ei.

Bret se ciupi de nas.

- Ştii, Tamzin nu are toate ţiglele pe casă. Spune orice-i trece prin cap, chiar dacă are legătură sau nu cu realitatea. În momentul acesta nu bănuim sabotajul, sau o mînă criminală, ori altceva. Unde te afli acum?

- La Denver, unde trebuia să ne întîlnim cu Bailey.

- Ai rezervare la hotel?

- Nu. Noi am aşteptat toată noaptea la aeroport, în speranţa că...Logan nu mai reuşi să articuleze altceva.

- Da şi noi am stat aici toată noaptea. Ştii ceva? Luaţi-vă o cameră la un hotel şi odihniţi-vă puţin. Dacă vă extenuaţi de pe acum, nu veţi obţine nimic. Da, ştiu, ar trebui să-mi dau sfaturi mie însumi. Dă-mi numărul tău de mobil şi te voi suna eu imediat ce aflu ceva. Ţi-l dau şi eu pe al meu. Sună-mă oricînd. Îşi notă pe ceva numărul lui Logan, apoi i-l dădu şi el pe al lui. Ştii, nu trebuie să-ţi pierzi speranţa. Vorbim despre partenerul meu, care a mai trecut cu bine prin multe situaţii oribile. Este cel mai bun.

După ce încheie convorbirea, Bret îşi strînse capul între mîini. Doamne, era epuizat. Dacă ar putea să facă şi el ceva, orice, doar să îşi ocupe timpul. Aşteptarea era cumplită, însă mai mult de atît nu putea să facă nici el, nici altcineva.

- Este o posibilitate, zise Karen, sprijinită de tocul uşii.

- Ce anume? întrebă Bret, ridicînd brusc capul, trezit parcă din amorţeală.

- Că s-a umblat la avion. Ştii că Seth Wingate a sunat alaltăieri şi a întrebat despre zborul doamnei Wingate şi data la care ea urma să plece. Nu a mai făcut asta niciodată

pînă acum. Karen luase o mină serioasă şi în privire i se citea revolta.

- Ai grijă ce spui, o avertiză Bret. Nu există nici o dovadă, cît de neînsemnată că avionul ar fi fost "aranjat". Dacă ar fi fost vorba de un sabotaj, crezi că Tamzin ar fi *vorbit* deschis despre asta?

- Cum ai spus, şefule, femeia nu are toate ţiglele pe casă, nu-i aşa? Poate că s-a aflat sub influenţa vreunei substanţe legale sau ilegale cînd a spus asta. Totuşi, nu înseamnă că nu ar fi adevărat.

Şefule. Cuvîntul rămăsese suspendat în aer, ca o sabie. Titlul acesta i-l rezervase lui Cam, fiind cel mai potrivit atunci cînd îl ironiza pe Bret, în permanentele lor turniruri conversaţionale. Bret strînse pumnii şi se întoarse cu faţa spre fereastră.

Toată ziua au moţăit şi au ieşit din adăpost doar cînd au avut nevoie, ca să mai adune zăpadă de topit, sau pentru necesităţi fiziologice. Ori de cîte ori se trezea Bailey, Justice părea că o convinge să mai bea puţină apă, deşi bea şi el partea lui, la insistenţele ei. La un moment dat el a insistat să schimbe locurile, adică să se aşeze ea cu faţa spre peretele de piatră, iar el să stea în dreptul deschizăturii acoperite.

Pentru ea nu era nici o diferenţă, însă se tîrî prima şi îl lăsă pe el să se instaleze în locul ei.

Îşi dădu seama de diferenţă doar atunci cînd el ieşi să mai aducă nişte zăpadă, fiindcă era mai aproape de ieşire.

- Eu ar trebui să fac asta, protestă cînd el reveni. Hai să schimbăm iar locurile.

- Nu, zise el calm. Sînt bine, doar puţin slăbit. Ar trebui să nu mai vorbeşti şi să-ţi laşi corpul să se adapteze la altitudine.

Ea nu-l întrebă de ce, dar ar fi vrut să-l întrebe cînd vor fi salvaţi, însă ezită fiindcă, deşi tot timpul au stat cu urechile ciulite, ascultînd insistent orice sunet care semăna cu zumzetul unui elicopter, nu se auzea încă nimic. Orele se scurgeau implacabil, iar ea începea să accepte faptul că îi mai aştepta o noapte pe munte.

Înţelegînd acest lucru, îi venea să plîngă, dar nu avea rost şi oricum, nu-şi putea permite pierderea de lichid.

- Tu ai suferit o lovitură la cap, îi zise ea lui Justice. *Tu* ar trebui să stai foarte liniştit.

- Dar eu nu mă tot învîrt pe afară, crede-mă. Şi nu am nici febră.

Bailey nu putea să-l contrazică aici, fiindcă i se părea o mare nedreptate că ea avea febră. Cu toate acestea, era foarte obosită, aşa că foarte curînd adormi din nou.

După amiaza, mult mai tîrziu, Cam îi spuse:

- Trebuie să văd cum e braţul tău, cît mai e încă lumină.

Ea se uită la el cu o strîmbătură care ar fi sugerat că, deşi era încă lumină afară, controlul presupunea să iasă afară din adăpost.

- Tu vrei să mă dezbrac *acolo, afară*?

- Da. Trebuie schimbat bandajul. Poţi să-ţi iei cu tine

nişte haine, cu care să te înfăşori, şi să-ţi laşi doar braţul descoperit.

Cam ieşi, luînd cu el trusa de prim ajutor. Bailey se străduia să-şi scoată cele trei cămăşi cît era înăuntru, ca să-şi elibereze braţul drept din mîneci. Se uită la triceps, să vadă dacă apăruseră vergeturi roşiatice, dar era greu de observat în semi-întunericul din adăpost.

Se înfăşură cu alte haine, ca să-şi acopere sînii, apoi se tîrî şi ea afară.

Acolo rămase în picioare cu spatele la el, fiindcă nu se putea aşeza, iar el începu să-i scoată bandajul.

- Nu arată mai rău, zise el, spre liniştea ei. Este destul de roşu împrejurul înţepăturii, dar roşeaţa nu se împrăştie. Mai adăugă puţin unguent cu antibiotic pe rană, apoi lipi un pansament steril şi o ajută să-şi tragă mîneca, apoi îi încheie şi nasturii.

- Dacă tot sîntem afară, poate ar fi bine să mă uit şi eu la rana ta de la cap, spuse ea.

- Mai este destul bandaj elastic, pentru a-l reface pe acesta? întrebă el, ducînd mîna la cap.

Mai era o rolă, pentru o singură bandajare. Dacă mîine nu vor fi salvaţi? Gîndul acesta o făcu să se înfioare, sau îi era chiar frig, nu mai ştia nici ea. Oricum, ideea că va fi a treia noapte pe munte i se părea absolut terifiantă.

Oricare ar fi fost situaţia, bandajul de la cap trebuia schimbat.

- De data asta nu am nevoie de prea mult bandaj, zise ea. O să pun un pansament steril peste rană şi te înfăşor

peste cap cu un singur strat, ca să fim siguri că nu va pătrunde nimic la cusătură.

Cum nu aveau loc unde să se aşeze, iar el era mult mai înalt decît ea, era o operaţiune extrem de dificilă chiar şi desfăşurarea bandajului exterior. El trase un sac cu haine şi îngenunchie pe el, iar ea rămase în picioare.

- E mai bine aşa?

- Mult mai bine. Se apucă şi încet, cu grijă, desfăşură bandajul, întrebîndu-se dacă unguentul cu antibiotic o fi protejat rana, iar fîşia de bumbac nu se lipise de ea. Cu toate aforturile ei de a acţiona delicat, îl văzu că se strîmbă de cîteva ori, dar rezistă eroic la toate manevrele. Măcar era mulţumită că nu a înjurat şi nu a strigat de durere.

I se păru că rana cusută nu arăta mult mai bine decît tăietura însăşi. De jur împrejurul marginilor sîngele se închegase şi ei i se păru că nu sigilase prea bine rana. Oricum, remarcă acum că umflătura dăduse înapoi, ceea ce însemna că i-a pus bine copcile, nici prea lejer, nici prea strîns.

- O să-ţi rămînă o cicatrice urîtă, să ştii, îl preveni ea. S-ar putea să ai nevoie de chirurgie plastică.

El se uită la ea neîncrezător.

- Pentru o cicatrice?

- Nu sînt doctor, ai uitat? Să nu crezi că am făcut o treabă perfectă. Se simţea stînjenită, de parcă ar fi picat un test important, deşi nu ştia ce altceva putea să facă. Să-i fi lăsat rana necusută, pînă ce ar fi cedat umflătura? Această alternativă nu părea una convenabilă. Rana s-ar fi putut

infecta, nu ştia dacă s-ar mai fi închis, plus că ar fi rămas o cicatrice şi mai urîtă.

- Te deranjează? Cicatricea, spuse el.

- Hei, nu este pe capul *meu*. Dacă pe tine nu te deranjează, atunci nu-ţi face griji.

El zîmbi şi se uită la ea cum îl şterge cu un tampon cu alcool.

- Nu dai pe afară de milă faţă de mine, nu-i aşa?

- Nu am obiceiul să exagerez în nici o privinţă. Scuze.

- Voiam să spun că nu pari prea impresionată, cînd te uiţi la rană.

- Nu mă voi mai uita la ea, fiidcnă imediat o voi acoperi cu bandajul. Dar în general, cicatricile nu mă deranjează, dacă asta te interesează. Luă tubul cu unguent cu antibiotic, apoi stoarse o linie pe toată lungimea rănii. Acoperi totul cu două bandaje sterile, apoi le lipi cu leucoplast şi peste totul înfăşură bandaj elastic. Gata. Nu e ca şi cînd nu ai avea nimic, dar eşti mai bine decît erai ieri.

- Mulţumită ţie, zise el şi se ridică. Ea se aplecă să-l ajute, susţinîndu-l de braţ, pînă ce-l văzu că se ţine bine pe picioare. El îşi întinse braţul arc peste umerii ei, îi ridică uşor bărbia şi o sărută.

CAPITOLUL **18**

Bailey aproape că îngheță, surprinsă de gestul lui neașteptat. O strînse neașteptat de tare. Ea nu se simțea prea bine cînd se confrunta cu abordări de natură sexuală. Se înțelegeau foarte bine; oare de ce trebuia el să distrugă acest paradis cu un avans? Brațul lui era puternic, asta dacă te gîndeai că ar fi trebuit să fie slăbit, dată fiind condiția lui fizică. A fost nevoită să-l respingă folosind ceva putere și ea, doar că nu-l împinse prea tare, ca să nu-l facă să cadă cumva...

Sărutarea lui a fost delicată și scurtă, buzele lui erau reci, iar momentul dezlipirii prea rapid, ca ea să mai poată gîndi și acționa.

- Îți mulțumesc, spuse el din nou, apoi se depărtă.

Ea rămase buimacă. Era acesta un avans? Dacă așa intenționase el să fie, atunci fusese cel mai non-sexual avans pe care i-l făcuse cineva vreodată, lucru care a cam anulat scopul. Dacă sărutul a fost intenționat ca gest de mulțumire, atunci un "mulțumesc"ar fi fost suficient.

Oricum, ea recunoștea că nu se prea pricepea să recunoască semnalele de natură sexuală, iar acum i se părea că relația era și așa destul de stresantă, încît nu mai

era nevoie ca vreunul dintre ei doi să facă presupuneri ireale sau greşite.

În manualul ei era mai bine să întrebi şi să fii sigur, deşi nu aşa se proceda în aceste situaţii. Se lepădă de unda de şoc şi se concentră să-l ajute cum putea, ca să-l vadă în adăpost mai repede. Îl prinse de talie şi-l întrebă sincer:

- Îmi faci avansuri? Zise asta şi se încruntă puţin la el.

- De ce întrebi? spuse el nu chiar imediat.

- Fiindcă nu mi-am dat seama. Dacă acela a fost un avans, vreau să ştii de la bun început că sexul nu este pe agenda mea de lucru. Dacă nu a fost un avans, atunci nu contează.

El începu să rîdă şi o strînse mai tare, într-un fel de îmbrăţişare scurtă.

- Crede-mă, atunci cînd îţi voi face avansuri, îţi vei da seama. Acela a fost doar un mulţumesc.

- Ar fi fost suficient să-mi *spui* "mulţumesc".

- La fel cum ar fi fost să-mi spui şi tu "cu plăcere", i-o întoarse el sec.

Bailey simţi că îi ia foc faţa.

- Cu plăcere. Scuză-mă. Am fost răutăcioasă, deşi nu am intenţionat asta.

- Nu face nimic. Deja parcurseseră distanţa pînă la adăpostul lor. El îşi luă braţul de pe umerii ei şi-i făcu semn să intre prima. Ea se supuse şi constată cît de uşor era să intri şi să ieşi cînd nu mai era nimeni înăuntru.

- Aşteaptă, stai să...începu ea, dar el deja se retrăgea în adăpost în spatele ei. Atunci ea îşi trase picioarele, ca

să-i ofere lui mai mult spațiu de manevră. El se răsuci apoi cu dificultate, fiindcă avea picioarele lungi, dar reuși să se întindă pe burtă, apoi trase punga cu haine peste intrare.

S-au instalat cît de cît confortabil, aranjîndu-și poziția, precum și maldărul de haine de jur împrejurul lor. Bailey scoase un oftat de oboseala care începuse să o roadă și din pricina durerilor în tot corpul și pe urmă se întinse cu fața spre el.

După atîta timp în care a stat doar la orizontală, dormind toată ziua și fără să facă nimic, ai fi zis că este plictisită și agitată, doar că ea se simțea tot obosită, iar picioarele și mîinile îi păreau atît de grele, de parcă ar fi avut greutăți legate de ele.

Mai mult de atît, se simțea și extrem de îmbîcsită; faptul că era nespălată și bolnavă era oricum cu mult mai neplăcut decît dacă ar fi fost curată și bolnavă.

O cuprinse deprimarea, așa cum o pînză umedă se lipește de corp.

- De ce nu au venit astăzi? întrebă ea epuizată și dezamăgită.

Cam își sprijinea capul pe o bucată de spumă, care îi servea acum drept pernă. Stăteau întinși față în față, foarte apropiați unul de celălalt, iar lumina palidă a soarelui spre apus anunța încă o noapte înghețată. Ea îi examina cu atenție trăsăturile, observînd cît de dărîmat era. Genele arcuite se mai distingeau chiar pe semi-întuneric, ca și barba nerasă de ceva timp. Mai era puțin și adăpostul lor se va cufunda în întuneric.

- Nu ştiu, zise el în sfîrşit. Transmiţătorul electronic de locaţie ar fi trebuit să aducă elicopterul exact deasupra locului unde ne aflăm.

- Poate s-a defectat, sugeră ea, iar imediat ce realiză gravitatea posibilităţii, simţi cum i se strînge inima. Dacă nu ştia nimeni unde sînt ei...

- Dispozitivul electronic de localizare poate suporta multiple deteriorări, mai ales că avionul nostru a rămas oarecum intact.

- Intact? repetă ea absolut siderată. Te-ai mai uitat la el în ultima vreme? Aripa stîngă s-a dus! Jumătate din carlingă s-a dus!

El schiţă un zîmbet şi părea foarte amuzat.

- Dar amîndoi sîntem vii şi întregi, iar cea mai mare parte a aparatului este încă acolo. Am văzut avioane prăbuşite de la care tot ce a rămas erau doar cîteva aşchii de metal fumegînde.

- Cum s-ar fi întîmplat dacă ne loveam frontal de o stîncă? O fracţiune de secundă ea rememoră minutele cumplite dinaintea impactului cu solul, cînd se uita la stîncile pe lîngă care planau, şi care păreau periculos de aproape, iar ea era sigură că vor muri.

- Cam aşa ceva. De aceea am căutat să cobor aparatul pînă la linia copacilor. Eram în cădere liberă, nu ne puteam opri, dar copacii au făcut diferenţa între viaţă şi moarte.

- Adică ei au fost ca o pernă în momentul impactului. Bailey se cutremură la acest gînd, amintindu-şi forţa cu care se loviseră de copaci, de parcă ar fi fost trîntiţi de un

uriaş. Nici nu-şi putea închipui care ar fi fost deznodămîntul căderii lor în absenţa copacilor, dar era convinsă că ei doi nu ar fi supravieţuit.

- Exact. Copacii de la marginea pădurii sînt destul de înalţi şi groşi, iar eu nu am vrut să cobor destul de mult, ca să nu ajung la părţile cu tulpini puternice. Aveam nevoie de copaci cît mai scunzi: destul de puternici ca să ne încetinească nouă coborîrea, să absoarbă impactul, dar şi suficient de flexibili ca să cedeze.

- Bună idee. A funcţionat.

- Cred că da. Sîntem în viaţă.

Atunci ea ar fi dorit să-i spună că este foarte impresionată de acţiunile lui din acele momente, cînd s-a chinuit să redreseze aparatul şi să planeze, profitînd de fiecare curent ascendent, luptîndu-se cu gravitaţia, folosindu-şi toate abilităţile şi puterea ca să menţină avionul în aer, cît se putea de mult. Totuşi, cuvintele i se opreau în gît. Oroarea posibilului deznodămînt îi umplea ochii de lacrimi, dar ea strîngea din dinţi, ca să oblige lacrimile să nu se scurgă.

Nu era o plîngăcioasă din fire, cu excepţia ocaziilor rare, în care se trezea cu lacrimile prelingîndu-i-se pe obraji. Acum nici nu-şi dădea seama despre ce era vorba. Ştia doar că refuza să se transforme într-o fiinţă plăpîndă, cu ochii umezi, doar fiindcă a simţit ce-i teama şi supărarea. În cele din urmă îşi adună puterile şi reuşi să articuleze pe un ton care se dorea calm:

- Ne-ai salvat viaţile.

Chiar dacă aproape se întunecase, el surprindea perfect toate grimasele şi mişcările muşchilor feţei ei. Se uită la ea cu drag parcă şi îi netezi părul, apoi îi dădu uşor o şuviţă de pe frunte.

- Apoi tu mi-ai salvat mie viaţa. Aş fi putut să intru în şoc hipotermic şi puteam să mor mai ales din cauza sîngerării, pe care tu ai oprit-o. Putem spune că sîntem chit.

În momentul acela imboldul o îndemna pe Bailey să întoarcă uşor obrazul şi să-i sărute palma. Ce naiba se petrecea cu ea? Mai întîi lacrimi, apoi asta? Poate că febra se accentua. Poate suferea de stres post-traumatic. Prăbuşirea unui avion produce suficient stres; avea şi ea dreptul să iasă din asta cu nervii oarecum zdruncinaţi.

- Ai urmat cursuri de supravieţuire în sălbăticie, sau vreo pregătire pentru răspuns în situaţii de urgenţă, ceva de genul acesta? o întrebă el foarte curios.

Schimbarea subiectului i-a dat ei posibilitatea să se retragă tăcută din iminenta răbufnire emoţională, care o aştepta la cotitură. Totuşi, după ce înghiţi de cîteva ori, ca să-şi umezească gîtul, îşi simţea inima bătînd puternic atunci cînd i-a răspuns:

- Nu, de ce?

- Fiindcă ai luat multe decizii raţionale şi ai făcut exact ce trebuie făcut atunci cînd ai la îndemînă doar resurse limitate.

- Raţiune, asta sînt eu, zise ea, surprinzîndu-se că zîmbeşte chiar. Avea experienţa dezastrului emoţional provocat de decizii luate în mod pripit de unul sau de ambii

părinți, fiindcă așa au simțit sau au vrut ei și ferească Dumnezeu să se oprească puțin, ca să evalueze consecințele devastatoare asupra copiilor lor. Ea nu a vrut niciodată să fie așa. Exact bunul simț a fost motivul pentru care Jim m-a lăsat să am grijă de toate...Se opri aici, fiindcă nu dorea să vorbească despre viața personală.

- De toți banii lui? termină fraza Cam în locul ei, apoi zîmbi, fiindcă o văzu surprinsă. Asta se numește cunoaștere. Secretara noastră mi-a spus totul despre situație, fiindcă ea este o femeie de temut, joacă în liga diavolului și le știe pe toate.

Bailey rîse ușor.

- Karen? Stai să vezi cînd am să-i spun că ai zis despre ea că joacă în liga diavolului!

- Drace! O cunoști pe Karen? întrebă el șocat și se ridică, sprijinindu-se într-un cot. O privea consternat.

- Sigur că o cunosc pe Karen. De cîți ani apelează Wingate Group la serviciile firmei J&L? Înainte să mă căsătoresc cu Jim, eu o sunam, ca să fac aranjamentele pentru zboruri.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama, mormăi el. La naiba. Drace. Dacă-i spui asta, o să-mi facă viața un calvar pînă cînd voi muri sau pînă cînd mă voi tîrî în genunchi, pe cărbuni încinși, ca să-mi cer scuze. Se lăsă încet pe spate și rămase întins, privind în sus. Promite-mi că nu-i vei spune.

- Să nu-mi spui că te temi de secretara ta, întrebă ea aproape rîzînd și foarte încîntată că a descoperit această

faţă necunoscută a căpitanului Justice-cel-Rigid. Oricum, citea pe faţa lui zîmbetul acela care mai avea puţin şi scăpa, însă îl admira că recunoaşte, că în sinea lui recunoaşte beneficiile femelei-alfa-secretară.

- E proprietară peste noi, zise el exagerînd şi amuzat. Ea ştie unde sînt toate, cum funcţionează totul şi dacă funcţionează totul. Ea se ocupă de toate. Eu şi Bret doar venim la lucru, semnăm ce ne spune ea să semnăm, apoi ne urcăm în avion şi zburăm.

- Aţi putea să o daţi afară, sugeră ea, mai mult ca să-l provoace.

- Hai să fim serioşi, zise el, completînd cu un sforăit. În Texas noi le creştem să fie deştepte. Dacă nu ar fi ea acolo, atunci noi ar trebui să facem mai mult decît să semnăm cîteva hîrtii.

- Eşti din Texas?

- Să nu-mi spui că mi-am pierdut accentul. Din nou el se întoarse pe-o parte şi îşi îndoi braţul, ca să-şi sprijine capul pe el.

- Nu, dar am citit că piloţii au un fel de a vorbi tărăgănat şi afectat, aşa că puteai să fii de oriunde.

- Sindromul Yeager, zise el. Nu a fost nevoie să adopt vorba tărăgănată. M-am născut aşa, deşi Yeager era din Virginia de Vest, iar eu sînt născut, crescut şi educat ca un băiat de Texas, iar acentul meu este cu totul diferit.

- Dacă spui tu. Se vedea din tonul ei că are mari îndoieli.

- Yankee. Trebuie să te fi născut cu ceva ureche

muzicală şi muzica limbii, ca să-ţi dai seama de variaţii.

Ea începu să rîdă, mai ales că tonul lui glumeţ o invitase. Voia să-i spună că "muzica limbii" suna mai degrabă din Kama Sutra, dar îşi reţinu comentariul exact la timp. Dacă nu avea intenţia să-i permită să se aventureze pe teritoriul sexual, atunci era bine ca nu ea să fie conducătoarea expediţiei.

- Tu de unde eşti? o întrebă el.

- De origine din Kansas, dar am locuit în Ohio, în California, Oregon, Maryland şi Iowa.

- În copilărie sau cînd te-ai maturizat?

- Mai mult în copilărie. După ce am terminat colegiul, am ales un loc şi am rămas acolo. E plăcut să ai rădăcini. Stabilitatea e ceva plăcut.

- Ai mei nu s-au mutat deloc. Şi acum trăiesc în Killeen.

- Unde vine asta?

- Nu aţi învăţat şi geografie la şcolile alea înalte pe care le-ai urmat? Este la jumătatea drumului între Dallas şi San Antonio.

- Scuze, spuse ea, dînd ochii peste cap. La cursurile pe care le-am urmat eu nu se punea mare accent pe geografia statului Texas.

- Este şocant nivelul ignoranţei din zilele noastre. Cum e posibil ca la un liceu să nu se înveţe despre Texas?

- Habar nu am. Aşadar, ai crescut în Killeen?

- Da. Părinţii mei locuiesc şi acum în casa în care am crescut eu. Am un frate şi două surori şi toţi am urmat

aceeaşi şcoală, unde am avut aceiaşi profesori. M-am mutat de multe ori cînd am lucrat în forţele aeriene, totuşi. Era interesant să vezi tot timpul locuri noi, dar mutatul în sine era insuportabil. Tu de ce te-ai mutat în atîtea locuri?

- Ping-pongul după divorţul părinţilor, zise ea. Unii se joacă mai mult cu copiii, decît cu mingea.

- Urîtă treabă. Ai fraţi sau surori?

- În număr şi varietate mare.

- Adică în afară de băieţi şi fete?

Ea rîse, fiindcă îi înţelese gluma.

- Un frate şi o soră, doi fraţi vitregi cu care nu mă văd niciodată, trei surori vitrege cu care nu mă văd niciodată şi o mulţime de fraţi şi surori vitrege prin alianţă ale căror nume nu le ştiu din prima încercare, pe mulţi dintre ei nici nu i-aş recunoaşte, dacă am da nas în nas. Îşi aminti de roşcovanul cu bărbia proeminentă, al cărui nume îl uita mereu. Era fiul celui de-al doilea soţ al mamei ei, unul dintre alţii, cu soţia lui – mama ei fusese cea de-a treia. Simţea că o doare capul şi mai tare.

- Eşti apropiată de fratele şi sora ta?

Ea remarcă faptul că nu o întreba despre părinţii ei, dar presupunea că din delicateţe nu o făcea.

- De fratele meu, Logan. El şi soţia lui, Peaches, m-au invitat în călătoria asta cu coborîrea pe rîu cu pluta. De sora mea nu aşa de mult. Ea are şi aşa multe probleme.

Observă cu mirare că se simţea foarte confortabil alături de el, nu doar fizic, dar şi mental. Mîine îi va găsi echipa de salvare şi coşmarul acesta se va termina. Deşi

nu recomanda nimănui să se afle într-un avion în prăbuşire, fiind ceva absolut înspăimîntător, recunoştea că a cîştigat un prieten din această experienţă.

Deja simţea o combinaţie de uimire şi plăcere acum, că se gîndea la căpitanul Justice ca la un prieten, doar că tocmai descoperise că el nu era deloc arogant, aşa cum îi lăsase impresia, ba chiar era un bărbat interesant şi foarte atrăgător.

- Mai ai puţin şi adormi, comentă el. Îţi spun sigur după cum respiri.

Ea acceptă şi suspinul ei confirma concluzia lui. Atunci el se aşeză astfel încît să-i facă ei loc mai bine, apoi o trase lipită de el, iar ea se instală în îmbrăţişarea lui caldă, ca şi cum ar fi dormit acolo dintotdeauna.

CAPITOLUL 19

În cea de-a treia dimineață se pregătea o zi însorită și frumoasă.

Cam ieși din adăpost și realiză că se simte mult mai puternic decît a fost cu o zi înainte, plus că durerea de cap cedase. Nici pleoapele nu mai erau la fel de umflate. Nu era dispus să țopăie și nici să alerge la maraton, dar umbla fără ajutor, adică foarte încet și fără să se țină de nimic.

Și Bailey se simțea mai bine; febra scăzuse peste noapte și se trezise foarte transpirată. Asta nu a fost prea bine, fiindcă vremea era glacială. Îl pusese să se poziționeze cu spatele la ea, se descotorosise de hainele umede și își pusese haine uscate.

Dat fiind spațiul limitat al adăpostului, el și-ar fi dorit să-i vadă manevrele de contorsionistă, dar s-a abținut și nu a tras cu ochiul. După episodul cînd a văzut-o că rămîne ca o statuie după ce a sărutat-o, nu mai voia să o sperie din nou. În aceeași ordine de idei, s-a asigurat că nu o va mai stînjeni cu vreo erecție, deși s-a trezit de cîteva ori cu o pornire urgentă. Va veni și timpul pentru...

Mai întîi însă, era necesar să scape amîndoi de pe

muntele acesta afurisit. Situaţia hranei lor devenise critică. Mai rămăseseră două batoane de ciocolată, iar din cauza lipsei de hrană amîndoi începuseră să se simtă slăbiţi. I-a ajutat totuşi faptul că au dormit în ultimele treizeci şi şase de ore, fiindcă astfel nu au mai ars calorii, dar dacă nu urmau să fie salvaţi astăzi...

A ezitat să-i mărturisească lui Bailey cît de tulburat era din cauză că nu au fost salvaţi ieri. Satelitul ar fi trebuit să recepţioneze semnalul de la dispozitivul lor ELT şi, cu toate că munţii au fost acoperiţi de perdeaua de nori densă toată ziua, ar fi putut să fie lăsată la sol o echipa de căutare, într-o locaţie mai accesibilă, iar pînă acum ar fi putut să ajungă la ei.

Problema era că emiţătorul de locaţie funcţiona pe bază de baterii şi transmitea timp de douăzeci şi patru, pînă la patruzeci şi opt de ore numai. Ieri dimineaţă trecuse deja termenul de douăzeci şi patru de ore, iar pînă la limita de patruzeci şi opt mai era foarte puţin; dacă semnalul nu a fost recepţionat pînă acum, însemna că nu mai avea să fie recepţionat deloc.

Ieri, cînd a văzut că nu apare nici o echipă de salvare, a început să-şi facă griji şi s-a gîndit că bateriile puteau să fi fost prea slabe şi că ele se descărcaseră complet pînă ce se putea demara operaţiunea de căutare.

Tocmai ridică privirea şi o văzu pe Bailey venind dinspre copaci. Se oprise în faţa intrării în adăpost şi se uita la el, apoi i-a spus hotărîtă:

- Va trebui să stai pe afară cîteva zeci de minute. Din tonul ei era evident că nu-i oferea alte opţiuni. Nu mai suport, adăugă ea. Am început să *put*. Nu-mi pasă cît de frig este, trebuie să mă şterg bine şi să-mi schimb hainele cu unele curate. iar după ce termin eu, va trebui să te împrospătezi şi *tu*.

- Dar aseară te-ai schimbat în haine curate, comentă el, doar ca să o enerveze. Şi oricum nu am alte haine de schimb.

- Este vina ta, replică ea. Nu înţeleg ce te-a făcut să-ţi închipui că ai nevoie doar de un rînd de haine, pentru o călătorie de o noapte.

- Poate chiar faptul că de obicei atît iau cu mine cînd plec.

- Mda, bine, dar trebuie să te gîndeşti la situaţii de urgenţă. Ce făceai dacă vărsai cafea pe cămaşa ta curată, la micul dejun? Ai fi fost în impas.

Lui îi venea să rîdă, dar nu o făcu. Poate ţinuta ei dreaptă, semeaţă, cu care îl înfrunta, sau privirea hotărîtă l-au făcut să se gîndească mai bine. Oricum, i se părea amuzant să o asculte cum îi dă lecţii despre haine. Poate că dacă ar fi purtat şi acum pantalonii şi sacoul sofisticat, pe care le purtase la îmbarcarea în avion, prelegerea ei nu ar fi părut atît de nepotrivită. Însă felul în care era îmbrăcată acum ar fi făcut chiar şi o cerşetoare să pară elegantă.

Purta atît de multe haine unele peste altele, încît corpul

ei îşi pierduse orice formă, iar bluza din flanel, pe care şi-o legase în jurul capului era bomboana pe colivă. Ba nu, mai degrabă erau ciorapii pe care-i purta pe post de mănuşi.

El la rîndul lui purta tot felul de cămăşi şi pantaloni înfăşuraţi pe corp, fiindcă evident, nu le putea îmbrăca. Nici nu puteai să-ţi dai seama cine arăta mai rău, el sau ea? Dacă l-ar fi încăput şi pe el şosetele ei, precis şi-ar fi făcut mănuşi din ele.

- Ai cîştigat, zise el, zîmbind. Ar fi trebuit să iau cu mine mai multe haine. Acum vreau să arunc o privire prin epavă, cît timp te aranjezi tu, aşa că nu te grăbi.

Brusc, ochii ei verzi s-au umbrit de îngrijorare.

- Te simţi destul de puternic pentru ca să...

- Da, sigur, zise el. Azi mă simt mult mai bine. În fine, "mult" era o exagerare, dar pur şi simplu se săturase să stea întins şi oricum, voia să verifice anumite lucruri.

- Să mă strigi, dacă simţi că ameţeşti sau altceva, spuse ea în final, apoi intră de-a buşilea în adăpost.

Cam se apropie încet de epavă, pe care o studie cu ochi de pilot. Se uită la traiectoria marcată de arborii retezaţi şi de resturi. Văzu unde căzuse aripa stîngă, fiindcă lovise un colţ de stîncă ascuţit; din acel punct avionul virase mult spre dreapta şi putea să treacă mult de copaci, spre panta de stînci, lucru care ar fi însemnat un dezastru.

Totuşi, au fost salvaţi şi de faptul că nu s-a aprins combustibilul. De multe ori existau supravieţuitori în urma

unei prăbuşiri după impact, dar viețile se pierdeau din cauza incendiilor. Chiar şi cu motorul oprit, doar o scînteie la sistemul electric ar fi putut aprinde focul. Poate că Bailey ar fi scăpat cu viață, dar nu şi el.

Fuselajul nu se sprijinea pe pămînt, ci rămăsese oarecum suspendat, aplecat spre dreapta, pe partea cu aripa ruptă, fiind înfipt într-un copac. Bucata de tulpină care pătrunsese prin fuselaj ancora practic avionul acum, ținîndu-l ca să nu se răstoarne cu botul în jos. Atîta timp cît îl ținea trunchiul copacului, avionul rămînea pe loc. Cam spera ca nu cumva să se frîngă trunchiul chiar cînd el se afla în interiorul epavei; asta nu ar fi fost o castastrofă?

Se ridică şi ajunse în interiorul epavei, susținîndu-se de marginea metalică distrusă a fuselajului. Primul verificat a fost transmițătorul ELT.

- Fir-ar, zise el în şoaptă, imediat după ce acționă comutatorul. Lumina indicatorului nu se aprinse – bateria era moartă. Marea întrebare era: oare satelitul recepționase semnalul înainte ca bateria să fi murit, sau bateria era descărcată de la bun început?

De obicei transmițătoarele ELT sînt verificate o dată pe an, conform unui cod. Poate că bateria era moartă de luni de zile, fiindcă în realitate, în afara verificării anuale, nimeni nu verifica aceste dispozitive.

Dacă satelitul a localizat semnalul, atunci era mai mult ca sigur că echipa de salvare ar fi ajuns la ei cu o zi în

urmă. Nu ajunsese şi nici acum nu credea că va mai ajunge, cel puţin nu la timp.

Cel mai mult era deranjat de faptul că nici măcar nu auzise vreun avion al Patrulei Aviaţiei Civile, care să-şi facă turul de căutare, sau vreun elicopter. El a transmis pe calea undelor radio locaţia lor şi se gîndea că ar fi putut auzi elicopterul de căutare, dacă acesta chiar ar fi survolat regiunea.

Ştia că s-a organizat o echipă de căutare şi salvare. Un avion nu putea să lipsească două zile, fără să se îngrijoreze măcar cineva. Atunci unde naiba îi căutau?

Acum se întreba dacă semnalul radio transmis de el chiar ajunsese undeva. Dacă echipele nici măcar nu ştiau unde trebuie să-i caute? Matematic vorbind, zona ţintă putea fi trasată dacă se calcula cantitatea de combustibil şi distanţa maximă de zbor, dar asta însemna un teritoriu foarte extins. În mod logic, se gîndi că el şi Bailey vor trebui să coboare singuri de pe munte, doar că asta era mai uşor de spus, decît de făcut.

Tot panoul de comandă era zdrobit, staţia radio era distrusă, dar nici nu era de mirare. Se mai uită cu atenţie de jur împrejur, căutînd ceva ce poate Bailey a omis, dar ea nu mai lăsase în cabină decît centurile de siguranţă. Le tăie şi pe aceastea, fiindcă se puteau folosi de ele totuşi. Erau groase şi cu ajutorul lor se puteau căra lucruri. Doar nu era să adune totul în valiza lui Bailey şi să-i dea drumul rostogol pe munte. Trebuia să-şi facă un fel de rucsac,

pentru articolele esențiale. Trolerul lui era suficient, așa că îl luă și pe acesta.

Lanterna pe care o avea mereu cu el în carlingă dispăruse. Poate că o acoperise zăpada proaspăt căzută sau cine știe unde se rostogolise în urma impactului. Aveau mare nevoie de ea, dacă voiau să plece pe jos, doar că era o problemă să o găsească.

Avea nevoie și de haina lui, în buzunarele căreia erau batoanele cu cereale. Utilă era și haina în sine, doar că se putea descurca și așa, cum era echipat acum; aveau mare nevoie de batoane pentru energie.

Acum privea epava cu alți ochi, mai ales după ce au trecut de partea cea mai chinuitoare. Din bucățile ascuțite de metal care se puteau desprinde se gîndea că va putea face un cuțit, în caz că briceagul lui se va rupe. Nu strică să ai o rezervă mereu. Se gîndi că ar putea să facă și niște încălțări pentru mers prin zăpadă din materialele aduse de Bailey, ca să construiască adăpostul.

Pe măsură ce vor coborî, vor găsi suficientă mîncare. Doar el era băiat din Texas; a crescut învățînd să pună capcane pentru iepuri și veverițe. Aveau nevoie de mîncare acum, înainte de a a junge în zona mai joasă.

Merse spre cealaltă laterală a avionului. Acolo panta era mai abruptă, iar terenul era stîncos și în direcția aceea i-ar fi fost imposibil să navigheze, dacă nu ar fi profitat de zona aceasta împădurită, unde s-au și oprit. Refăcu încet, la pas, drumul pe care avionul a coborît.

Zăpada îi scîrţîia sub tălpi, iar pe alocuri îi pătrundea chiar în pantofi, pe la margini, udîndu-i şosetele. Deocamdată putea să ignore frigul provocat de senzaţia de ud; ce mai, spera ca Bailey să-i mai încălzească picioarele la sînul ei. Măcar şi pentru acest gest putea să suporte picioarele îngheţate.

Peste tot în zona de impact erau împrăştiate resturile metalice ale fuselajului şi aparaturii de bord, fire şi circuite electrice, precum şi părţi disparate de echipamente de la bord. Găsi uşa şifonată de pe partea pilotului, precum şi un mîner de uşă îndoit. Privind mai atent dezastrul, realiză că scăpase cu mininum de suferinţă şi doar cu o contuzie la cap. La vreo cîţiva metri depărtare se odihnea ceea ce fusese una din roţile avionului, acoperită de zăpadă.

Se opri lîngă un copac spintecat, care parcă fusese trăsnit de fulger, ale cărui ramuri fuseseră secerate. Pe nicăieri nu se vedea totuşi aripa ruptă. Urcă mai sus, mînat de curiozitate. În cele din urmă îl pătrunse şi frigul, obligîndu-l să se întoarcă. Începuse să gîfîie şi să tremure uşor, lucru aşteptat, de altfel, dată fiind cantitatea de sînge pe care o pierduse. Singurul lucru bun în toată această perioadă în care a zăcut, fiind prea rănit ca să se poată mişca este că asta i-a ajutat corpul să se adapteze la altitudine.

Se opri puţin, ca să se orienteze. Era cumva deasupra şi spre stînga locului unde s-a prăbuşit aparatul de zbor, iar adăpostul lor era undeva în partea de sus a pantei, spre

dreapta. Bailey nu se vedea afară, aşadar el presupuse că şi acum îşi făcea de lucru cu şerveţelele acelea umede, ca să îndepărteze transpiraţia provocată de febră şi să-şi împrospăteze trupul obosit.

Zîmbi la gîndul că ar putea să o facă să iasă, dezbrăcată complet, dacă ar striga după ajutor. Cu siguranţă ar ieşi afară, dar apoi l-ar ucide cu sudălmi, aşa că abandonă ideea. Avea de gînd să o vadă şi dezbrăcată, dar toate la timpul potrivit.

Parcurse cu privirea zona din depărtare, dincolo de adăpostul lor, spre munte, sus, către vîrful cel mai înalt...şi zări aripa, la vreo cîteva sute de metri depărtare de locul unde se afla acum.

- Fir-aş al naibii, zise el. El a căutat aripa în partea stîngă a epavei: aşa a presupus, fiindcă era aripa stîngă şi ar fi trebuit să aterizeze în stînga, după cum îşi amintea el că a lovit coroana copacilor. De fapt, era destul de aproape de adăpostul lor, în spatele acestuia, însă ceva mai departe decît au mers ei pînă acum.

Se apropie de locul acela deşi era foarte obosit, însă răsufla uşor.

Forţe inimaginabile au concurat la prăbuşire. Metalul contorsionat şi îndoit în toate direcţiile, de parcă ar fi fost o cîrpă şifonată; aripa fusese ruptă în două de forţa cu care avionul s-a izbit de copac, metalul practic rupîndu-se pe linia de forţare. Se vedeau şi cablurile atîrnînd dezordonat din aripă, precum şi rezervorul pentru combustibil spart.

Ceva care arăta ca un balon dezumflat i-a atras atenţia, fiindcă atîrna liber din tancul sfîşiat. Rămase să se uite mai atent, iar la un moment dat simţi fiori reci la ceafă, fiindcă a avut o revelaţie asupra pericolului. Furia se amesteca acum cu o viziune clară a unui gest urmărit ca într-un fel de ceaţă roşie.

Nu a fost vorba de o defecţiune tehnică în nici un caz. Avionul fusese sabotat.

CAPITOLUL 20

Cam nu se vedea nicăieri, cînd Bailey a ieşit din adăpost, tîrîndu-se pe coate. Se considera acum cît de curată se putea, date fiind circumstanţele actuale, fără să fi făcut practic baie. Îi era puţin frig, dar se simţea mult mai confortabil. Durerea de cap tot nu cedase, doar că nu mai era la fel de accentuată ca în ultimele două zile.

Cum febra cedase definitiv, nu o mai durea decît rana. Ameţeala şi greaţa nu i-au dispărut complet şi se simţea încă slăbită, din cauza febrei mari şi a lipsei de hrană. Per total, simţea o îmbunătăţire semnificativă a stării fizice generale.

- Cam? strigă ea. Nu răspunse nimeni, iar subit o uşoară îngrijorare se instaură, înfiorînd-o pe spinare. Era mult prea slăbit ca să se încumete la un drum mai lung, de unul singur. Dacă o fi căzut? Alarmată, se luă după urma paşilor lui, spre avion, apoi văzu că i-a dat ocol. Totuşi, nu apărea în raza ei vizuală. Cam! strigă din nou, mai tare acum. Cam!

- Sînt aici.

Vocea lui se auzea din direcţia pantei, iar cînd se în-

toarse într-acolo, îl zări printre copaci; deja cobora spre ea.

- Ce făceai acolo sus?

- Am căutat aripa.

Ce mai conta unde era aripa? Doar nu putea să o alipească avionului, apoi să-şi ia zborul înapoi, spre casă. Poate că era doar un obicei al piloţilor, să ştie unde sînt toate părţile componente ale avionului. Totuşi, era îngrijorată de faptul că el s-a depărtat de tabără atît de mult, singur, în starea lui deloc favorabilă – şi încălţat doar în pantofi. Probabil că era ud pînă la genunchi, iar picioarele îngheţate-sloi.

Supărată, se îndreptă în pas vioi spre el – în parte şi pentru ca să-l ajute, la nevoie, dar mai mult ca să-i ceară socoteală pentru inconştienţă. Devenea din ce în ce mai furioasă, pe măsură ce se apropia de el, dar şi fiindcă fiecare pas cerea mult efort; trebuia să se ţină de copaci, să se cţere pe stînci, iar la un moment dat a călcat într-o adîncitură din stîncă şi era să-şi scrîntească glezna, dar ca să se redreseze, a făcut un pas lateral exact în zăpada care-i trecea de coapsă. După ce scoase un fel de scheunat, înjură:

- Fir-ar să fie!

- Ce s-a întîmplat? întrebă Cam. Tocmai se chinuia să coboare de pe nişte bolovani şi ocolea un alt vîrf pietros din calea lui, aşa că nu era în raza ei vizuală.

- Am călcat într-o groapă, strigă ea drept răspuns şi privi mînioasă în direcţia lui, cu toate că el nu-i vedea faţa.

Se scutură de zăpada de pe pantaloni, dar o mare parte îi intrase în ghetele de drumeţie: deja simţea gheaţa cuprinzîndu-i laba piciorului. Îşi scoase şoseta –mănuşă de pe mînă şi căută să îndepărteze toate resturile de zăpadă, care ar fi udat-o şi mai rău.

Cam ieşi şi el din spatele bolovanului; susţinîndu-se de copaci, şi văzu că şi ea făcea acelaşi lucru.

- Ţi-ai scrîntit glezna?

- Nu, dar m-am ales cu multă zăpadă în gheată, zise ea îmbufnată. Se îndreptă de spate şi îşi trase la loc mănuşa improvizată, apoi ridică privirea spre locul de unde se auzea glasul lui. Împietri de-a binelea cînd văzu expresia feţei lui.

Deşi îl mai văzuse la fel de rece şi distant, îl văzuse zîmbind relaxat, îi văzuse o scînteie răutăcioasă în privire, atunci cînd făcea cîte un comentariu sarcastic, expresia de acum dezvăluia o persoană cu totul diferită acum. Linia buzelor schiţa o grimasă tristă, ochii emanau un gen de furie greu de descris şi tot acest arsenal expresiv îi trimitea fiori pe şira spinării. Practic se albise la faţă şi privirea lui devenise pătrunzătoare, tăioasă. Dacă în viaţa ei mai văzuse oameni furioşi, acum, după expresia lui facială, sigur ar fi putut să ucidă pe cineva.

- Este ceva în neregulă? Ce s-a întîmplat? întrebă ea rămînînd nemişcată, în timp ce-l privea cum se apropie de ea.

El o luă uşor de braţ şi o întoarse cu faţa spre el, apoi

îi zise:

- Cineva a încercat să ne omoare, spuse el pe scurt. Mai degrabă, aş spune că acest cineva a încercat să te omoare *pe tine*. Eu sînt victima colaterală.

Bailey aproape că îşi pierdu echilibrul şi rămase fără grai.

- Ce? întrebă ea aproape ţipînd. Simţea că inima îi sparge pieptul.

El o susţinu prompt şi chiar o strînse de braţ, pentru siguranţă.

- La rezervorul de benzină s-a intervenit, ca să pară că ar conţine mai mult combustibil decît în realitate.

Instantaneu gîndurile ei se împrăştiară în două direcţii. O parte a minţii ei se concentra asupra rezervorului de benzină, căutînd să înţeleagă cum, în timp ce restul creierului procesa afirmaţia lui că ar fi încercat cineva să o omoare.

- Pe *mine*? Cum? De ce să...făcu efort să-şi înghită cuvintele şi trase adînc aer în piept. Mai spune o dată. Ce te face să crezi că rezervorul a fost sabotat şi de ce tu crezi că eu sînt ţinta?

- Cînd s-a rupt aripa, rezervorul s-a perforat. Ştii că rezervoarele cu combustibil se află în aripi, nu?

- Nu mi-am bătut capul cu asta niciodată, recunoscu ea. Nu-mi pasă unde sînt, atîta timp cît combustibilul rămîne în ele. Cînd au ajuns la adăpost, s-au oprit, amîndoi gîfîind din cauza efortului depus.

Cam o întoarse cu faţa spre el, apucînd-o de ambele braţe. Schiţă un zîmbet şi continuă explicaţia:

- În rezervor se afla o pungă de plastic transparent. O tehnică primitivă. Umpli punga cu aer, o sigilezi, iar ea ocupă volum în rezervor. Poţi să păcăleşti valva, care va arăta că rezervorul este plin, cînd în realitate mare parte din rezervor este ocupată de pungă. Fiindcă plasticul este transparent, nu poţi să o vezi, cînd este combustibil în rezervor.

- Dar...de ce? întrebă ea cu teamă în glas. Toată experienţa fusese un coşmar, căruia i-a făcut faţă. Trecuse cu bine de groaza prăbuşirii; s-a descurcat de minune în prima zi, cînd a răspuns singură de supravieţuirea lor. A îndurat gerul năpraznic, vîntul polar, lipsa hranei, senzaţia de greaţă şi febra, chiar şi murdăria corporală; nu ştia dacă va reuşi să facă faţă ideii că o persoană a făcut ceva intenţionat ca să-i omoare. De ce să crezi că eu sînt cea care...mai departe cuvintele i-au îngheţat în gură.

- Fiindcă Seth Wingate a sunat la firmă cu o zi înainte să plecăm şi a întrebat de zborul tău, răspunse el prompt. Pînă acum nu a mai făcut asta niciodată.

Cuvintele au lovit-o cu puterea trăsnetului.

- Seth...Oricîtă ostilitate ar fi existat între ei, ea nu s-a gîndit niciodată că el i-ar putea face un rău fizic. Nu s-a temut de el niciodată, cu toate că îi cunoştea temperamentul vulcanic. Ba chiar a înţeles atît ostilitatea lui, cît şi pe cea a lui Tamzin vis-a-vis de ea, pentru că era

convinsă că, dacă ar fi fost în locul lor, la fel ar fi simțit și ea. Asta nu însemna că este de acord cu ei, sau că-i place, dar i-a înțeles. Faptul că o persoană o ura atît de mult încît ar fi încercat să o omoare îi provoca acum o senzație de greață. Poate că nu era ea un înger, dar nici nu era o ființă josnică, detestabilă, care merita să fie omorîtă.

- Nu, mormăi ea, în timp ce dădea din cap neîncetat. Nu era vorba că nu-l credea, dar acest scenariu era cu mult peste puterea ei de înțelegere. Oh, nu... continuă ea. În memorie îi reveneau cuvintele lui Seth: "Cățea ce ești, te omor", pe care i le-a adresat ultima dată cînd au vorbit, iar ea i-a permis să o aducă în starea de a-l amenința cu o posibilă reducere a sumei din pensia fiduciară lunară. Niciodată pînă atunci ea nu i-a răspuns în vreun fel la toate acuzațiile și ironiile, ba chiar s-a comportat de parcă nu ar fi auzit nimic. Dacă de această dată l-a făcut să sară calul...a fost numai din vina ei.

Încerca disperată să găsească un punct slab în teoria lui Cam, sau măcar o fisură în logica lui.

- Dar...voi aveți mai multe avioane, nu doar unul...De unde putea să știe el cu care voi zbura eu?

- Dacă știi cîte ceva despre avioane, poți să-ți dai seama pe care urma să-l utilizăm noi pentru zborul tău spre Denver. Lear nu, fiindcă este cel mai mare aparat de zbor, iar pe acesta îl folosim pentru curse trans-continentale. Skyhawk-ul nu poate atinge altitudinea necesară pentru traversarea munților, așa încît rămîneau doar Skylane sau

Mirage. Aş fi ales Mirage-ul, doar că acesta era oprit la sol pentru reparaţii – iar acum chiar stau şi mă întreb dacă nu cumva Mirage-ul a fost defectat intenţionat, ca să fim obligaţi să-l folosim pe Skylane.

- Dar de ce? Care ar fi fost diferenţa?

- Poate că el cunoaşte mai bine aparatele tip Cessna. Ştiu că l-a rugat pe Bret să-i dea cîteva lecţii de pilotaj, iar Bret i-a recomandat un instructor. Zburatul şi sabotajele nu sînt acelaşi lucru, dar asta demonstrează că era interesat. Apoi, ce naiba, nici nu e greu să obţii ceva informaţii. Numi dau seama cum a procedat, dacă a acţionat singur asupra aparatului Mirage, sau dacă a vorbit cu Dennis şi a aflat de la el că Mirage-ul este în reparaţii. Singura cale prin care vom putea afla este să-l întrebăm pe Dennis – sau să mergem direct la poliţie şi să-i lăsăm pe ei să pună întrebările, iar eu prefer varianta aceasta.

- Cînd vom fi salvaţi...începu ea, dar el dădu din cap şi o întrerupse:

- Bailey...nu va veni nimeni după noi. Nu ştie nimeni unde sîntem.

- Dar emiţătorul ELT. Spuneai că emiţătorul ELT...

- Este mort. Bateria e terminată. Sau cineva a umblat şi la emiţător. Oricum ar fi fost, nu funcţionează. Nici nu mai sînt sigur că staţia mea radio a funcţionat pînă la capăt. Iniţial a funcţionat, dar acum, dacă stau şi mă gîndesc, numi amintesc exact cînd am auzit ultima transmisie de trafic.

- Dar cum poate să funcționeze temporar? întrebă ea. Cum poți face un emițător radio să nu mai funcționeze la un moment dat? Cum putea să știe cineva unde ne aflam cînd ni s-a terminat combustibilul?

- Stabilirea locației noastre este matematică simplă. Raportul despre starea vremii transmitea viteza vîntului, iar eu zburam cu viteză constantă, iar Skylane are o medie cunoscută. Locația noastră *exactă* nu poate fi stabilită, însă o persoană isteață și-ar putea da seama cam cît de mare ar trebui să fie punga de plastic, pentru ca să poată înlocui X litri de combustibil, ca să ne ajungă exact cît să ajungem în raza montană. Cam ridică ușor capul și privi de jur împrejur, admirînd peisajul tăcut, maiestuos și extraordinar de sălbatic. Aș spune că punctul critic al planului ar fi ca noi să fi ajuns deasupra munților – într-un loc îndepărtat, unde epava avionului să nu poată fi găsită. Canionul Diavolului este un loc destul de îndepărtat. Traseele de drumeții montane nu vor fi deschise decît peste o lună, așadar nimeni nu va ajunge pe crestele astea, deci avionul nu poate fi zărit nicicum, pentru ca să poată fi trimise echipajele de salvare să ne caute pe noi.

- De unde știi că eu sînt ținta? întrebă ea nefericită, fiindcă murea de curiozitate. De unde știi că nu ești tu?

- Fiindcă Bret trebuia să piloteze avionul, remarcă el. Voia să zboare chiar dacă nu se simțea bine. Karen m-a sunat acasă în ultimul minut, ca să zbor în locul lui, fiindcă el era prea încăpățînat să recunoască faptul că nu poate

zbura. Privește realitatea, Bailey, încheie el pe un ton ușor iritat.

- Înseamnă că tu...Pur și simplu nu putea să rostească următoarele cuvinte, din pricina senzației de greață. Înghiți cu greu, apoi reuși să-și controleze emoțiile. Asta înseamnă că tu ești un...

- Eu sînt un nenorocit ghinionist, care poate să moară alături de tine, da.

Un fior rece o făcu să se cutremure, mai ales că lacrimi fierbinți îi inundau ochii. Nu avea de gînd să plîngă, *nu voia* să plîngă.

- La naiba, zise el pe un ton gutural, apoi îi ridică bărbia cu degetele înghețate.

- Voiam să zic doar că el privește lucrurile astfel, dar nu și eu.

Bailey se strădui să zîmbească totuși, deși se simțea profund rănită. Așa că se ocupă de situație așa cum o făcea întotdeauna, detașîndu-se.

- Trebuie să privești lucrurile astfel: eu așa aș face-o. Ai avut ghinionul să ții locul unui prieten și era cît pe ce să mori din cauza asta.

- Ar mai fi un unghi.

- Nu zău? Nu prea cred.

Bailey se trezi complet nepregătită pentru schimbarea radicală a expresiei lui faciale, care se metamorfoză din grimasa rece, dură și necruțătoare a ultimelor minute în ceva care părea mult mai grav. Ochii lui deveniră

pătrunzători, fierbinți, iar gura începuse să schițeze un fel de rînjet ca de prădător care se apropie de victima sa.

O prinse mai bine de bărbie, aşa încît degetul mare să se poată plimba lasciv pe buza ei inferioară, pe care o trase uşor în jos.

- Dacă nu aş fi ajuns pe punctul de a muri, zise el pătimaş, poate că nu aş fi aflat că masca ta de femeie necruțătoare este doar atît: o mască. Doar că acum ai dat-o jos, iubito şi nu mai există cale de întoarcere.

CAPITOLUL 21

Bailey scoase un fel de scîncet, bucuroasă de nebunia momentului, care îl făcuse să schimbe subiectul – așa bănuia ea.

- Dacă vrei să știi, eu mă gîndeam că ești un încrezut afurisit și acru. Bailey știa prea bine că subiectul legat de persoana care a încercat să o omoare nu era încă încheiat, doar că avea nevoie de puțin timp ca să absoarbă detaliile și să-și liniștească emoția.

- Nu mai spune. O apăsă pe buza inferioară, apoi îi dădu drumul. Vom discuta despre asta mai tîrziu. Vom avea mult timp la dispoziție, fiindcă nu vom pleca de aici într-o zi, două chiar.

Atunci ea se uită în jurul ei. Ciudat, dar locul îi devenise foarte familiar. Se simțea în siguranță aici, în comparație cu ceea ce ar fi simțit dacă plecau de aici, singuri. În primul rînd –adăpostul. Nu-l puteau lua cu ei, iar ideea că ar trebui să construiască încă unul *în fiecare zi* era dezarmantă.

Pe de altă parte, aici nu mai aveau nimic de mîncare. Dacă nu venea cineva după ei, vor trebui să se salveze, iar

asta însemna să părăsească munții aceştia înghețați înainte să ajungă atît de slăbiți încît să nu o mai poată face.

- Bine, zise ea, îndreptîndu-şi umerii. Atunci să ne facem bagajele.

Din nou pe buzele lui apăru acel rînjet pervers.

- Nu te grăbi. Nu cred că azi aş ajunge prea departe şi cred că ne-ar prinde bine amîndurora o zi în plus, ca să ne acomodăm cu altitudinea.

- Dacă mai aşteptăm o zi, vom rămîne complet fără hrană chiar înainte de a porni la drum, zise ea.

- Poate că nu. dacă-mi găsesc jacheta, în buzunare o să găsim cîteva batoane proteice. Pînă acum nu am spus nimic, fiindcă nu mă aşteptam să nu fim salvați.

Cu acele batoane rezervele lor se vor dubla şi asta ar fi exact diferența dintre supraviețuire sau moarte. Şi el avea nevoie de o haină de orice fel, înainte să pornească la drum. Apropo de haine, gîndurile ei se îndreptau acum în altă direcție.

- Cu pantofii pe care-i porți nu poți să ajungi prea departe.

- Va trebui, zise el ridicînd din umeri. Nu-i am decît pe aceştia.

- Poate că nu. Avem pielea pe care am tăiat-o de pe banchete, plus cabluri suficiente pe care le putem folosi ca legături. Crezi că e greu să-ți confecționezi un gen de mocasini pe deasupra pantofilor?

- Poate chiar mai greu decît îți imaginezi, zise el sec.

Dar ideea e genială. Astăzi ne vom pregăti. Trebuie să bem cît de mult putem, ca să ne hidratăm înainte de drum. Dacă am putea să topim zăpada mai repede, am avea mai multă apă de băut.

- Un foc ne-ar prinde bine, zise ea cu sarcasm. Singura sursă de căldură la dispoziţie era cea oferită de propriile trupuri, iar aceasta reuşise să topească zăpada adunată în sticla pentru apă de gură, doar că nu aşa de repede. Păcat că niciunul dintre noi nu s-a gîndit să ia o cutie cu chibrituri.

El ridică brusc capul şi privi cutezător. Se întoarse pe loc şi porni spre epavă. Ţinuta lui exprima clar faptul că şi-a amintit ceva.

- Ce? zise Bailey nerăbdătoare, văzînd că el nu spune nimic. Ce? Să nu-mi spui că ai o cutie cu chibrituri ascunsă undeva, prin avion; altfel jur că te dezbrac de toate hainele mele.

El se opri şi zise gînditor:

- Aceasta pare să fie cea mai stranie ameninţare pe care am auzit-o vreodată. Apoi îşi continuă drumul spre avion.

Bailey se grăbi să-l ajungă din urmă, luptîndu-se cu zăpada pufoasă.

- Dacă nu-mi spui şi mie...!

- Deocamdată nu am ce să-ţi spun. Nu ştiu dacă va funcţiona.

- Ce anume? striga ea din spatele lui.

- Bateria. Poate voi reuşi să aprind focul cu ajutorul

bateriei, dacă nu s-a descărcat de tot şi dacă nu e prea frig. Din cîte ştiu, bateria poate fi descărcată complet. Sau deteriorată. Ajuns la epavă, începu să îndepărteze ramurile care-i stăteau în cale.

Bailey apucă şi ea o creangă mai groasă şi se luptă cu ea. Elicele motoarelor nu se mai învîrteau cînd s-au prăbuşit, aşa că arborii nu fuseseră prea deteriorați de colosul metalic.

- Poți aprinde focul de la o baterie? întrebă ea gîfîind.

- Sigur. Produce electricitate, iar electricitatea înseamnă căldură. E simplu, dar dacă în baterie a mai rămas suficient acid, voi putea conecta cablurile la cîte un terminal şi cu puțin noroc şi destul de mult acid, care să încălzească firele pe care le voi curăța de izolație, poate voi reuşi să aprind o bucată de hîrtie, sau ceva uscat, cum ar fi nişte lemn.

- Dar avem hîrtie, zise ea. Am adus cu mine un carneţel, cîteva reviste şi nişte cărți.

După ce se opri şi se uită lung la ea, o întrebă:

- De ce? Înțeleg, o carte, dar parcă mergeai într-o excursie cu pluta pe apă. Am făcut şi eu asta, aşa că ştiu cît e de obositor. Ai fi fost prea obosită, ca să mai poți citi. Şi carneţelul pentru ce era?

- Cîteodată nu pot să dorm.

- Pe mine să ştii că m-ai păcălit, zise el aproape rîzînd. Ai dormit buştean în ultimele două nopți.

- Şi tu crezi că acestea sînt condiții *obişnuite*? zise ea

dulce. Pur și simplu *m-am săturat* de somn.

- Dacă te gîndești cît de mult am dormit amîndoi ieri, e o minune că am mai putut dormi și noaptea trecută.

- Vezi cît de avantajos este să-ți fie rău și să fii rănit?

După ce au îndepărtat suficient de multe resturi, ca să poată ajunge la baterie, el oftă ușurat.

- Pare în regulă acum. Mă temeam că nu mai găsesc nimic intact, date fiind pagubele de suprafață.

- Poți să o scoți de acolo?

El se aplecă și examină locul unde se afla bateria, al cărei capac metalic fusese îndoit și șifonat ca și cînd ar fi fost o coală de hîrtie.

- În nici un caz, dacă nu am o unealtă cu care să tai metalul. Totuși, dacă aș putea să-mi strecor degetele pe aici, fără să mi le fac ferfeniță...

- Lasă-mă pe mine, se oferi ea și veni lîngă el. Mîinile mele sînt mai mici decît ale tale.

- Dar nu la fel de puternice, veni el cu replica promptă, apoi se sprijini cu umărul de un copac și își strecură mîna dreaptă în spațiul unde se afla bateria. Atunci ea îi văzu degetele vinete și unghiile aproape violet; știa din proprie experiență cît de dureroase sînt mîinile înghețate pe vîntul și gerul de afară.

- Ar fi bine să-ți încălzești mîinile puțin, ca să nu degere, spuse ea.

Atunci el scoase un sunet din acelea pe care bărbații le scot atunci cînd preferă să nu spună "De acord" sau "Nu

mă mai cicăli atît". Oricum, nu-i dădu nici un pic de atenţie. Nu-l putea forţa să-şi încălzească mîinile, aşa că preferă să tacă. Pînă la urmă, tot ea va avea grijă de el, dacă toate încercările vor eşua. După alte cîteva secunde de tăcere, ea nu mai răbdă şi zise:

- Pur şi simplu, încă o otrăvire prin supradoză de testosteron, cum am mai văzut de multe ori.

Cum el avea capul întors şi aproape orientat spre pămînt, nu-i văzu decît muşchii faciali uşor modificîndu-şi forma, de unde deduse că zîmbea.

- Cu mine vorbeşti?

- Nu, vorbesc cu copacul acesta, iar rezultatul este aproape acelaşi.

- Mă simt bine. Dacă reuşesc să aprind focul, atunci mă voi încălzi.

Ca şi cînd Aghiuţă îi tot şoptea la ceafă ce să-i mai spună, ea comentă:

- Mă rog, dacă tu eşti aşa de *sigur*.

- Sînt sigur.

- Fiindcă eu mă gîndeam că pot să-ţi încălzesc mîinile la fel cum ţi-am încălzit picioarele, dar dacă spui că eşti bine...nu insist.

Spusele ei rămaseră suspendate undeva în aer. Parte din ea se întreba dacă nu cumva a înnebunit, numai că acum nu-şi mai putea retrage cuvintele, aşa că se străduia să pară relaxată.

El încremeni, apoi se retrase din faţa bateriei, îşi

îndreptă spatele şi se întoarse cu faţa la ea.

- Poate că m-am pripit. Chiar mă dor mîinile.

- Atunci fă bine şi grăbeşte-te să aprinzi focul! zise ea veselă, făcînd spre el un semn care sugera: "Continuă-ţi treaba". Spor la treabă!

El îi aruncă o privire cu subînţeles şi care voia parcă să spună "Lasă că pun eu mîna pe tine", după care îşi reluă căutările în măruntaiele electrice ale epavei. Stătea într-un unghi foarte prost, astfel că nu ajungea bine la baterie, iar ramurile stufoase îi stăteau în cale.

- Bine. Acum să tai nişte fire. Trebuie să fie totul pus la punct, pentru că nu cred să mai fi rămas mult acid şi nu vom avea decît o încercare.

- Ce trebuie să facem?

- Întîi aranjăm un loc ferit de vînt, pe cît se poate, apoi formăm din pietre o vatră pentru foc. Apoi căutăm nişte vreascuri uscate, care se aprind uşor. Cred că bucăţile pe care le-ai folosit în interior, ca să astupi orificiile, ar fi destul de uscate deja. Altceva mai bun nu vom găsi, mă tem. Dacă tu te ocupi de asta, eu încep să cojesc puţină scoarţă de copac.

Vîntul era o reală problemă. Vîjîia printre munţi, desfiinţînd orice loc care putea fi considerat un adăpost. În cele din urmă ea alese valizele cu care a venit, pe care le deschise şi le aşeză pe o muchie, aranjîndu-le circular exact în faţa adăpostului. Soluţia era una provizorie, fiindcă măcar îi ferea de rafalele mai puternice.

Reuşi să îndepărteze un strat de zăpadă de pe locul unde avea să fie vatra, iar el folosi o şurubelniţă, ca să sape în pământul îngheţat, dar aceasta se rupse imediat, apoi folosi un mîner de valiză şi reuşi să ajungă la stratul de pietriş. Trebuia să se mulţumească şi cu o adîncime mai mică.

Bailey puse nişte lemne uscate pe deasupra pietrelor aranjate special. Erau acelea folosite pentru acoperirea găurilor din adăpost, iar ea le înlocuia imediat cu ramuri proaspete, rupte de afară, fiindcă la noapte va trebui să asigure înăuntru măcar acelaşi confort termic.

Cam se folosi de briceag ca să zgîrie scoarţa interioară a unui lemn, pînă ce formă un mănunchi de rumeguş subţire, pe care-l aşeză ca un cuib de pasăre deasupra mormanului de lemne. Puse deasupra vreascurilor şi cîteva bucăţi de hîrtie mototolită, din foile rupte ale carneţelului lui Bailey.

- Lemnul este încă verde, aşa că nu va da căldură, dar e bine măcar că nu va arde prea repede, adăugă el.

Ea ar mai fi adaugat că era bine dacă se aprindea de fel, însă preferă să păstreze asta pentru sine. Dacă operaţiunea cu bateria va avea rezultat şi vor reuşi să obţină o scînteie, nu era la fel de simplu să transporte flacăra de la epavă în adăpost, unde era pregătită vatra pentru foc. Cum vîntul bătea neîncetat, Cam nu putea să dea foc unei hîrtii făcută sul, apoi să meargă cu ea arzînd, ca să aprindă focul în adăpost.

Bailey goli cutia metalică pentru prim ajutor şi i-o dădu lui. Cu o altă şurubelniţă Cam perforă cutia în mai multe locuri şi încercă să facă în interiorul ei o mini-vatră, cu care urma să transporte flacăra. Bailey îl urmărea în tăcere. De o oră nu mai vorbeau, fiindcă pregătirile erau mult prea importante. Era extrem de important să facă focul acum. Aproape că se îmbăta şi ea cu acest gînd.

Cînd termină cu cutia, Cam se apucă să dezizoleze capetele cablurilor electrice, pe care apoi le uni într-un mănunchi, iar ea veni alături de el cu cutia pentru transport, aşteptînd ca el să acţioneze asupra bateriei.

- Dacă asta va funcţiona, cînd hîrtia se aprinde, tu lasă capacul în jos şi adu cutia cît mai aproape de flamă, o instrui el. Eu va trebui să desfac firele de pe bornele bateriei, ca să nu risipim curent; s-ar putea să fie nevoie să repetăm operaţiunea. Va trebui să apropii sulul de hîrtie de locul flamei, ca să se aprindă.

Bailey simţea cît de tare îi bate inima de emoţia aşteptării. Rămase nemişcată în spatele lui, ţinînd în mînă unul dintre firele dezizolate, cu care atingea marginea sulului de hîrtie. Cam se strecură între epavă şi un trunchi de brad, ca să ajungă la baterie cu ambele mîini şi să conecteze firele mai lungi la borna pozitivă, respectiv la cea negativă. Cînd făcu asta, rămase pe loc, concentrîndu-şi privirea pe cutia perforată, ţinută de Bailey.

Ea se străduia să nu tremure şi rămase cu hîrtia lipită de capătul firului.

- Cît ar trebui să dureze? întrebă ea.

- Vreo cîteva minute.

Senzația ei era că trecuse o oră. Timpul se tîra ca melcul, iar ei priveau hîrtia în agonie și emoție, așteptînd să zărească firul subțire de fum, sau o scînteie, spunînd chiar rugăciuni.

- Te rog, te rog, începu ea să descînte.

Nu se întîmpla nimic. Închise ochii, fiindcă nu mai suporta tensiunea. Poate așa, fără privirea ei, hîrtia se va aprinde. Era o speranță copilărească, un gînd nebunesc, dar ea se lega de asta cu încăpățînare.

- Bailey! se auzi vocea lui Cam.

Speriată, ea deschise ochii larg. Nu văzu decît un fir delicat, albicios de fum, transparent ca un miraj. Șerpuia ascendent, timid, iar vîntul îl destrăma. Ea își mută ușor mîinile, apropiind cutia și protejînd-o apoi cu propriul trup.

Pe hîrtie se distingea deja un semn de arsură, din ce în ce mai amplu, ajungînd încet pînă la cuibul de rumeguș adunat dedesubt. Apăru o flăcăruie strălucitoare, subțiratică, iar restul hîrtiilor se aprinseră instantaneu.

- Pleacă acum, îi spuse Cam, iar ea puse capacul cutiei, apoi se grăbi cu ea spre vatra din adăpost. Îngenunchie lîngă piramida pregătită special, deschise ușor capacul cutiei, străduindu-se să protejeze flacăra plăpîndă. Deja sulul de hîrtie era pe jumătate ars. Îl împinse ușor spre rumegușul din vatră, unde un alt morman de hîrtie proaspăt rulată aștepta.

Cu o scînteie flăcăruia se mări, înălțîndu-se din ce în ce mai cutezător, înghițind hîrtia, apoi rumegușul. Cum Bailey o urmărea, văzu că s-au aprins și micile vreascuri uscate, care începeau deja să fumege.

Bailey începu să rîdă, ba chiar avea senzația că acum începe să plîngă. Se întoarse și-l văzu pe Cam venind spre ea cu o față zîmbitoare. Sări afară, spre el și se aruncă în brațele lui. El o prinse, o ridică de la pămînt și se învîrti încet cu ea.

- A funcționat! strigă ea gîtuită de emoție. Strîngea cu putere umerii aceia largi, pe care-i avea în față și își încolăcea picioarele împrejurul lui.

El nu spuse nimic. Palmele lui mari se opriră pe fundul ei, ca să o susțină, dar și ca să o apropie cît mai mult. Instantaneu simți cum erecția se insinuează între pulpele ei moi și fierbinți. Ea tresări, speriată, își ridică privirea și păru că rîsul i se diminuează. Îi văzu ochii verzi, plini de patimă, flămînzi și însetați, arzînd ca și flacăra pe care a aprins-o, apoi el o sărută.

CAPITOLUL 22

Buzele lui erau reci ca gheața, dar sărutarea lui fierbinte transmitea o foame experimentată, care constrînge, și obținu de la ea un răspuns imediat. Bailey auzi în minte alarma imperioasă, care acum parcă nu mai răsuna atît de urgent și pentru prima dată într-o perioadă îndelungată, sau poate pentru totdeauna, ea o ignoră.

Își încolăci brațele de jur împrejurul gîtului lui și-i răspunse la sărutare, cu buzele întredeschise, abandonîndu-se insistențelor lui; apoi îi primi ușor limba, care o îndemna să se joace puțin cu el.

Un amestec de vinovăție și plăcere îi inundă trupul. Nu avusese de gînd să lase lucrurile să se precipite, nici să accepte acest drum, totuși, acum că pornise pe el, voia să meargă mai departe. Știa că trebuie să-și descolăcească picioarele de pe trupul lui vlăguit și să-și aleagă un teren cu mai puține aluzii sexuale, dar nu o făcu. Simțea tăria răspunsului lui și i se părea minunat, anticipînd totodată și plăcerea care o aștepta în continuare, dacă alegea să se relaxeze și să se predea, dar această tentație era mai degrabă ca o sirenă acum.

Mai presus de toate și foarte pregnantă era plăcerea simplă a unei îmbrățișări masculine, care-i satisfăcea la fel de simpla nevoie de contact fizic. Era atît de înfometată în acest sens, iar acum nu mai putea să-și refuze nimic.

Dormise în brațele lui, el în ale ei deja de două nopți și, cu toate că apropierea lor fizică fusese o necesitate, pentru a-și transmite căldura trupească și a supraviețui, această realizare nu slăbea nicicum încrederea elementară și senzația de apropiere care se formaseră pe parcursul acestor lungi ore de suferință.

Pînă atunci ea nu mai simțise așa ceva, dar nici nu și-a dorit. Cea mai bună cale prin care putea să-și protejeze sentimentele era să țină oamenii la distanță, să se bazeze doar pe ea însăși; învățase aceste lucruri din lecții timpurii și dure.

Totuși, iată-l aici, aproape, puternic și cald, iar acum ea nu avea de gînd să-i mai dea drumul. El a fost cel care a întrerupt sărutul, desprinzîndu-și buzele de gura ei, apoi o privi languros, ca printr-o ceață pătimașă. Deși avea cearcăne profunde și vineții, chipul lui era la fel de atrăgător și senzual, iar privirea lui emana potență. Flăcările pasiunii ardeau în ochii aceia, promițînd mai mult.

Cum el ținea încă palmele pe fesele ei, lipind-o atent de erecția maximă, ritmul ales de el pentru aceste mișcări îi făcu inima să bubuie în piept, iar imediat începu să gîfîie. Zîmbetul lui chiar o dădu gata.

- Cît de rău îmi pare că trebuie să ne oprim, zise el, dar mai am puțin și cad.

O secundă ea îl privi nedumerită, apoi realiză situația.

- Oh, fir-ar să fie! Am uitat! Scuză-mă...spuse, apoi rapid reveni cu picioarele pe pămînt și se dezlipi de el. Simțea cum îi ard deja obrajii. Oare cum de a uitat că era foarte slăbit? De-abia ieri a început să se deplaseze fără ajutor!

El se dezechilibră, dar își reveni imediat, iar ea îl sprijini cu propriul umăr, apucîndu-l și de mijloc, ca să-l susțină mai bine.

- Nu-mi vine să cred că am uitat, mormăi ea supărată. Îl ajută să se apropie de foc.

- Personal mă bucur că ai uitat. Mi-a făcut al naibii de multă plăcere, numai că bruma de sînge rămasă în corpul meu a luat-o spre sud și mi-au fugit mințile cîteva minute. Îi făcu și cu ochiul, în timp ce se lăsă ajutat să se așeze în fața focului. Scaunul era format dintr-un morman de haine ambalate într-o pungă, pe care o folosiseră ca să acopere intrarea. Oricum, hainele ei puteau fi utile pentru orice, așa că de ce să nu fie folosite și ca scaun?

- Doamne, ce bine e, gemu el și ridică mîinile deasupra flăcărilor, iar Bailey privi de jur împrejurul ei.

Și ea uitase de foc. Cum a putut? Doar entuziasmul provocat de aprinderea focului a împins-o în brațele lui. Numai că, după ce el a sărutat-o, gata, totul i-a fost evaporat din minte. Dacă flacăra s-ar fi stins, sau ar fi fost

nevoie să mute valizele în altă poziție, ca să apere vatra de vînt? Focul acesta era de neprețuit; ea ar fi trebuit să aibă grijă de el, nu să-i sară de gît lui Cam Justice, apoi să-l călărească exact ca la rodeo.

- Sînt o netoată! murmură ea, privind cum urcă fumul în spirale, înainte să fie înghițit de vîrtejuri. Deja fumul se întețise, fiindcă ardeau ramurile verzi. Trebuia să am grijă de foc.

- Dar nu ne-am fi distrat atît de bine, sublinie el. Nu te mai condamna atît. Nu ești responsabilă pentru întreaga lume.

- Poate că nu, dar dacă se stingea focul, nu mai eram acum atît de veseli. Ridică și ea mîinile deasupra căldurii. Se simțea dogoarea și ea gemu de plăcere. Oamenii iau totul de-a gata, cum ar fi căldura, hrana și apa. De acum încolo își făcea socoteala că nu va mai călători nicăieri fără să aibă la ea un sac impermeabil și o cutie de chibrituri în bagaje, dar și fără obiecte de necesitate imediată, cum ar fi un telefon cu conexiune prin satelit. Dar va lua cu ea și lenjerie de corp cu protecție termică. La fel și cîteva zeci de pungi cu rezerve de hrană concentrată.

- Am fi supraviețuit. Doar am trăit fără foc două zile. Însă acum avem mai mult confort.

Fizic, poate, dar era un imens ajutor pentru moral, care și așa suferise niște lovituri crîncene astăzi, deși nu era decît mijlocul dimineții.

- Cu toate că ar fi trebuit să-mi amintesc de baterie mai

demult, zise el gînditor.

- De ce? Nici tu, nici eu nu am fi putut să facem nimic oricum. Eram prea răniți ca să ne mișcăm, iar mie îmi era foarte rău.

- Dacă aș fi știut care e răsplata pentru că am aprins focul, m-aș fi tîrît prin zăpadă complet dezbrăcat, ca să ajung la baterie.

Bailey izbucni în rîs. Ridicolul imaginii descrise de el i se păru pur și simplu irezistibil – nu partea cu dezbrăcatul, fiindcă se gîndea că ar fi fost o adevărată plăcere să-l admire, judecînd după părțile pe care i le văzuse deja; însă i se părea ridicol ca o persoană să fie dispusă să se tîrască dezbrăcată prin zăpadă doar pentru un sărut.

El întinse mîna și o trase ușor spre el.

- Așează-te, o îndemnă el. Trebuie să stăm de vorbă. Tonul lui părea de oțel. Bailey îl privi cu interes.

- Tonul tău ar trebui să mă facă să stau dreaptă și să salut?

- A funcționat perfect la bărbații pe care i-am comandat.

- Dar nu este și cazul meu, explică ea.

- Slavă cerului. Dacă erai sub comanda mea, mă tem că anumite regulamente mi-ar fi interzis planurile pe care mi le-am făcut cu tine. Vrei să auzi despre ce e vorba sau nu? Dacă vrei, atunci stai jos.

El o mai trase o dată spre el, iar ea se trezi, spre

uimirea ei, așezată lîngă el, pe sacul cu haine. O cuprinse de umeri și o privi în ochi.

- Vreau să am o atitudine onorabilă și te avertizez sincer, ca să nu avem probleme, începu el, sfredelind-o cu privirea. Probabil că va fi și singura dată cînd fac asta, așa că nu te obișnui.

Ea ar fi vrut să ceară detalii despre avertizarea sinceră, dar era convinsă că deja știa răspunsul. "Convinsă" nu era poate cuvîntul potrivit. Alarmată, mai degrabă. Enervată. Îngrozită. Dar mai presus de toate, nerăbdătoare.

- Cînd am crezut că vom fi salvați, am făcut tot ce mi-a stat în putere să nu te sperii, spuse el nonșalant, ca și cînd ar fi discutat despre piața acțiunilor. Știam că odată ce vei ajunge înapoi pe teritoriul tău, îți va fi mai ușor să recunoști avansurile mele și să le eviți, dacă le-aș fi făcut prea curînd. Dar acum știu că nu va veni nimeni să ne salveze și vei fi aici, singură cu mine cîteva zile la rînd, poate chiar săptămîni. Mi se pare corect să-ți mărturisesc că am de gînd să te dezbrac într-o zi, sau două, de îndată ce ne vom afla la o altitudine mai mică, unde este mai cald, iar noi vom fi mai întremați și ne vom simți mai bine.

Bailey deschise gura, poate ca să spună ceva, orice, apoi o închise, fiindcă nu-și găsea cuvintele. Mintea îi era complet goală. Ar trebui să simtă...ce? Toate răspunsurile ei obișnuite la avansuri parcă luaseră vacanță, fiindcă nu-și amintea nici unul acum.

Cînd încercă iar să spună ceva, renunță, închizînd gura

imediat. Poate că trebuia să-l refuze sec, așa cum făcea de obicei, cînd oamenii încercau să-i dărîme zidul de apărare, însă acum era chiar iritată că nu poate.

- Ai vreun motiv să tot imiți un pește guppy? o întrebă el zîmbind vag, cu capul ușor aplecat într-o parte.

De teamă că nu va fi capabilă să spună ceva coerent, ea preferă să dea din cap negativ.

- Alte întrebări?

Un milion îi inundau mintea, cele mai multe lipsite de cuvinte, fiindcă erau lucruri pe care nu le putea rosti. Dădu din cap iar.

- În acest caz, trebuie să ne apucăm de treabă. Avem multe de pregătit.

Cînd el dădu să se ridice, Bailey îl prinse de betelia pantalonului, cum făcuse și el mai devreme cu ea, apoi îi spuse:

- Am lăsat aici pachetul cu șervețele umede cu aloe și chiloții tăi curați sînt chiar acolo, zise ea, făcîndu-i semn spre locul cu pricina. Era bucuroasă că își recăpătase controlul asupra vocii, deși ceea ce spunea acum părea o nebunie curată. Trebuie să te împrospătezi puțin, altminteri vei dormi afară la noapte.

Cinci minute mai tîrziu îl tot auzea cum bombăne și rîde, singur în adăpost. Ea își văzu de treburile mai practice pe care le avea de făcut, deși era un efort substanțial, dar se simțea animată de nevoia de a face totul ca să se salveze de la altitudinea aceasta insuportabilă.

Unul din primele lucruri, așa cum a spus Cam, era să se hidrateze corespunzător și asta însemna să topească tot mai multă zăpadă, foarte rapid. Așa că se gîndi să profite de pietrele din vatră, încălzite de foc, pe care intenționa să așeze sticla umplută cu zăpadă, sperînd că plasticul va rezista temperaturii înalte.

Al doilea lucru important îl viza pe Cam. Era total nepregătit pentru a face față temperaturilor scăzute. Ea avea multe haine, dar nici un articol nu i se potrivea și lui. Pe de altă parte, se gîndea că un singur articol nu i se potrivea, dar poate mai multe alipite da.

Problema lui cea mai mare o constituiau pantofii, dar se gîndi că are pielea tăiată de pe banchete. Trebuia să gîndească un fel de șoșoni protectori, care să fie rezistenți la umezeală și să nu lase zăpada să pătrundă în încălțările pe care el le purta, dar cu care să poată merge – o sarcină grea, fiindcă ea nu era cizmar. Nu avea cum să taie pielea și să o coasă într-o formă adecvată. Nici nu putea să o irosească, tăind-o într-un fel care nu-i folosea la nimic.

Scoase carnețelul și un creion cu care să schițeze o formă cît de cît potrivită, în care să poată plia materialul, după care să înceapă să taie. Nu reuși, fiindcă pasta din pix înghețase. Așadar puse pixul pe pietrele care mărgineau focul și observă că deja o parte din zăpada din sticlă se topise. Fără îndoială, focul este un lucru minunat.

Avionul fusese sabotat, iar logica lui Cam legată de cine era în spatele acestui gest nebun nu putea fi

combătută. Seth a încercat să o omoare şi nu i-a păsat cîtuşi de puţin că l-ar fi omorît şi pe Cam. Era dificil de acceptat asta, la fel de dificil de înţeles. Ultimele două zile au fost un coşmar de dureri, ger năpraznic şi greaţă, iar ea a făcut eforturi supraomeneşti ca să îndure totul.

Acum, cînd stătea şi urmărea cum arde focul, începuse să se mai înveselească. Nu era de mirare că oamenii primitivi dansau în jurul focului; probabil că şi ei se simţeau extaziaţi de bucurie cînd priveau lumina şi simţeau căldura. Se aplecă spre foc, întinse mîinile şi simţi plăcerea căldurii în palme. De acum încolo nu va mai considera căldura ca pe ceva ce i se cuvine de drept.

Se simţea mai bine. Braţul i se mai dezumflase, iar roşeaţa se mai diminuase. Cam era şi el mai bine. Nu va veni nimeni să-i salveze, aşa încît vor trebui să se salveze singuri. Pentru prima dată se simţea încrezătoare în propriile-i forţe şi era convinsă că vor supravieţui, fiindcă acum aveau alături de ei focul.

Iar cînd se vor întoarce în Seattle, urma să plătească nişte poliţe mari.

CAPITOLUL 23

În biroul firmei J & L era ca la morgă. Din raţiuni pur fiziologice Bret şi Karen plecaseră acasă, să doarmă puţin măcar în cea de-a doua noapte, însă cînd a plecat, Karen a spus:

- Am senzaţia că îi abandonăm.

Patrula Civilă Aeriană trimitea rapoarte în care nu apărea nimic. Bret solicitase toate dosarele de revizie ale aparatului Skylane, iar el şi Dennis, mecanicul-şef, le-au parcurs de mai multe ori, căutînd acolo o problemă aparent nerezolvată, care ar fi putut provoca această catastrofă. Nu au găsit nimic; avionul Skylane era perfect funcţional, avea toate reviziile de întreţinere la zi şi era pregătit corespunzător chiar şi pentru zbor în condiţii severe.

Bărbatul care în prezent conducea operaţiunile de salvare, un om plinuţ, cărunt, dar dedicat şi poate un pic prea pesimist, se numea Charles MaGuire. Era veteran al salvărilor de acest gen şi ştia bine că mai întotdeauna deznodămîntul nu era unul bun. Dacă existau supravieţuitori, aflai de ei aproape imediat. Altminteri, dacă avionul se prăbuşise într-o locaţie îndepărtată, trupurile,

sau ceea ce rămînea din ele, urmau să fie recuperate în cele din urmă...de cele mai multe ori.

- Semnalul de la transponder s-a pierdut...aici, zise el arătînd un punct la este de Walla Walla. În regiunea Pădurii Naționale Umatilla. Ne-am concentrat zona de căutare cam pe aici. Dar FSS a recepționat un mesaj de urgență foarte slab cam la cincisprezece minute după aceea. Nu se auzea mare lucru, ci doar cîteva cuvinte. Nu știm dacă este același avion, dar nu avem altceva care să semene cu un mesaj SOS. Evident că nu știm ce viteză avea sau altitudinea de croazieră, dar trebuie să presupunem că avionul era deja în pericol în momentul cînd s-a pierdut semnalul transponderului.

- Cam ar fi transmis și prin stația radio, fără să mai aștepte cincisprezece minute, sublinie Bret.

- Poate că a încercat. Evident că a avut probleme și cu stația de emisie. Nu-mi dau seama ce problemă electrică ar fi provocat defectarea transponderului și a stației radio simultan, dar un posibil accident...sau s-au lovit de ceva.

- Dacă aparatul a reușit să rămînă în aer atît de mult timp, Cam ar fi reușit să-l aducă la sol, zise Bret încrezător. Vorbim de un tip care nu intră în panică niciodată, care practic s-a născut cu aripi.

- Dacă aparatul a fost lovit de ceva, atunci poate că el a fost rănit, zise MaGuire. Pasagera, doamna Wingate...era genul de femeie care ar intra în panică și s-ar bloca, sau crezi că ar fi pus ea mîna pe manșă, ca să mențină avionul

drept, ca să nu vină în picaj?

- Ar fi pus mîna pe manșă, zise Karen prompt. Ca de obicei, era și ea de față și asculta fiecare cuvînt. Mai e și stația radio. Nu trebuie să fii un geniu, ca să-ți dai seama cum funcționează. Doar că ea stătea pe bancheta din spate; ar fi trebuit să se întindă mult peste scaunul lui Cam, ca să ajungă la manșă.

- Orice s-ar fi putut întîmpla acolo, sus. Dacă a fost avariat parbrizul, vorbim și de forța uriașă a vîntului, dar și așa nu poți să reduci viteza prea mult, fiindcă te prăbușești. Probabil că ea nu știa cum să facă asta, oricum, zise MaGuire, ridicînd din umeri. Problema este că s-a întîmplat ceva grav cu avionul. Putem să facem multe scenarii, dar habar nu avem ce s-a întîmplat. Dacă începem din punctul cînd semnalul transponderului s-a pierdut, estimăm distanța pe care ar mai fi putut să zboare în intervalul de timp înainte de recepționarea semnalului SOS și astfel vom avea o zonă de căutare extinsă pînă la Canionul Diavolului. Este o regiune imensă și terenul cel mai accidentat din stat. Oamenii mei sînt în aer tot timpul zilei, dar și așa poate dura foarte mult.

Bret era membru al Patrulei Aeriene Civile, dar el a fost exclus din operațiunile de căutare din cîteva motive, cel mai important fiind acela că firma J&L Executive Air Limo nu și-a închis ușile cînd avionul lui Cam a dispărut. Afacerea trebuia totuși condusă și anumiți oameni depindeau financiar de activitatea ei. Cu o zi înainte el nu

a zburat fiindcă nu a dormit deloc, dar azi a fost nevoit să efectueze un zbor charter. Karen refuza să lase afacerea să moară, deşi avea ochii umflaţi de atîta plîns şi continua să plîngă şi acum, adeseori dînd fuga pînă la baie, ca să mai verse cîteva lacrimi.

Bret avea de gînd să efectueze zborul planificat de ea, altminteri trebuia să-i dea socoteală.

- Mai există şi varianta că avionul a fost sabotat, îi zise Karen lui MaGuire şi-l privi sfidător pe Bret. Ea rămînea la teoria ei, indiferent ce ar fi spus el. MaGuire se frecă uşor la nas.

- Ce te face să spui asta?

- Fiul vitreg al doamnei Wingate a sunat cu o zi înainte de zbor şi a întrebat de asta. Nu a mai făcut-o niciodată pînă atunci. Ştiu că nu sînt cei mai buni prieteni, ca să o spun mai pe ocolite. Ea controlează banii, iar el îi vrea.

MaGuire se frecă pe obraz şi-l privi pe Bret.

- Interesant, dar nu înseamnă mare lucru. Crezi că fiul vitreg ar fi putut avea acces la avion, sau că ar fi ştiut cum să-l saboteze, astfel încît să nu fie detectat nimic?

- Are ceva cunoştinţe despre avioane, zise Bret. A luat cîteva lecţii de zbor, cred. Dar nu ştiu dacă ştie suficient...Bret ridică din umeri.

- Ar fi putut să plătească pe cineva, îl întrerupse Karen, vădit iritată. Nu am spus că a făcut-o el însuşi.

- Adevărat, recunoscu MaGuire. Dar cum ar fi accesat avionul?

- Este un aerodrom de dimensiuni mici, zise Bret, frecîndu-se în creştet. Deserveşte mai mult avioane particulare şi serviciul nostru de zboruri charter. De jur împrejurul lui există un zid, precum şi camere video, dar nu se compară cu securitatea de pe marile aeroporturi comerciale.

MaGuire merse la fereastră şi privi afară, în timp ce-şi cufundă mîinile în buzunare.

- De obicei nimeni nu se gîndeşte că este vorba de o mînă criminală, dar trebuie să spun că, în toţi anii de cînd mă ocup de aşa ceva , nu am văzut nimic care să mă facă să cred că avionul a fost sabotat în mod intenţionat. Pînă cînd vine cineva şi prezintă o dovadă că a avut loc o intervenţie nu văd de ce ne-am face griji. Pe de altă parte, este bine întotdeauna să ne gîndim la siguranţă. Există aici cineva care să fie prezent douăzeci şi patru de ore pe zi?

Bret se uită spre Karen. Ea făcuse deja ochii mici şi avea o privire războinică, însă nu spuse nimic. Bret se gîndi că, dacă MaGuire ar fi lucrat aici, corespondenţa lui personală ar fi dispărea pentru cîteva zeci de ani.

- Cîteodată, dar depinde. Mecanicii lucrează uneori pînă tîrziu, sau noi avem anumite zboruri programate. Avioanele particulare vin şi pleacă mereu. Aş spune că nu există un program predictibil.

- Cînd nu ştii dacă nu cumva vine cineva subit, e foarte dificil să faci un plan pentru aşa ceva. Dacă nu există nici o gaură în zid, proaspăt făcută, sau nici o pătrundere

neautorizată pe terminal, nu cred că drumul investigației noastre este în direcția aceasta. Mai bine ar fi să ne canalizăm eforturile și să folosim toate resursele ca să localizăm zona unde ar fi căzut avionul.

Acesta era răspunsul corect din partea unui bărbat care a fost nevoit să ia decizii dificile și altădată, dar lui Karen nu-i convenea ca teoria ei să fie abandonată. Acceptase că bietul Cam a murit, însă nu acceptase încă faptul că nu avea pe cine să dea vina.

- Atunci băgați-vă capetele în nisip, replică ea, după care ieși din biroul lui Bret.

Bret oftă și se așeză pe scaun copleșit.

- Îmi cer scuze, șopti el. Îi este foarte greu să accepte. Și mie îmi este. Am scos toate rapoartele de service și reparații ale aparatului Skylane. Eu și mecanicul le-am parcurs de zeci de ori, căutînd ceva, orice ar fi putut indica o cît de mică eroare. E foarte greu să nu știi ce s-a întîmplat.

- Și mie îmi pare rău, zise MaGuire. Aș dori să pot face mai mult. Cel mai dificil ne este să facem față unor situații ca aceasta, cînd știm că s-au prăpădit, dar nu-i putem găsi. Oamenii vor să știe. Într-un fel sau altul, au dreptul să știe.

- Mda, zise Bret copleșit. De parcă i-ar fi comandat cineva, luă dosarul avionului Skylane și-l deschise din nou, frunzărind printre toate rapoartele de reparații și întreținere, căutînd printre chitanțele pentru combustibil și alte documente, foarte numeroase, dar obligatorii pentru

fiecare avion în parte.

Karen avea și ea totul pe computer, unde făcuse o copie, dar mai exista încă una, pe care o păstra în baza de date a firmei. În trecut existase o situație cînd au pierdut toate înregistrările din cauză că un computer s-a defectat, provocînd un coșmar pentru recuperarea datelor fiscale. De atunci păstrau și documentele îndosariate, oricît de arhaic sau redundant ar fi părut.

Bret și Dennis au comparat atunci fiecare înregistrare cu fișierul din computer, ca să vadă dacă nu s-au făcut omisiuni sau nu au fost înregistrate date eronate, iar lui Karen nu i-au spus nimic, fiindcă știau că le-ar fi luat capul chiar și numai pentru aluzia că ea ar fi putut să greșească.

MaGuire îl privea condescendent, știind cît de greu îi venea să accepte că uneori se întîmplă lucruri groaznice, fără motiv sau logică.

Bret se îndreptă brusc și se concentră asupra primelor file ale dosarului. MaGuire privea încruntat, dar cunoștea bine limbajul trupului, așa că merse lîngă el și-l întrebă:

- Să nu-mi spui că ai găsit ceva?

-Nu știu. Poate am citit greșit. E vorba de raportul alimentării cu combustibil din dimineața aceea. Răsfoi prin dosar și scoase o hîrtie pe care o examină foarte atent. Dar e greșit! exclamă revoltat. Este foarte greșit!

- Ce anume?

- Asta! Vezi cifra pentru galoane de combustibil alimentat la pompă. Este imposibil.

MaGuire citi la rîndul său raportul alimentării.

- Treizeci şi nouă de galoane.

- Da. Capacitatea totală a lui Skylane este de optzeci şi şapte galoane. Nu înţeleg logica. Bonul de comandă pentru alimentare a fost pentru un plin de rezervoare. Cu rezervoarele complet pline, ar fi trebuit să realimenteze în Salt Lake City, aşa că era imposibil să decoleze cu mai puţin de jumătate din cît avea nevoie, ca să ajungă acolo. Chiar şi aşa, cînd a citit aparatura de bord, ar fi putut să ia legătura prin radio cu Walla Walla, pentru realimentare, dar nu să treacă pe deasupra lui.

- Da. MaGuire privi raportul şi se încruntă, părînd că se gîndeşte. Karen apăru în pragul uşii şi rămase acolo privindu-i şi ascultînd. Era atît de încordată, încît fiecare fibră musculară trăda starea de alertă.

- Trebuie să luăm legătura cu compania de livrare combustibil şi să aflăm ce înregistrări au. Poate că s-a comis o greşeală.

Alimentarea cu combustibil se făcea printr-un intermediar autorizat. Prin telefon se obţinu rapid informaţia că în dosarul lor figurau treizeci şi nouă de galoane de combustibil, cu care a fost alimentat Skylane la ora 6:02 în dimineaţa zborului, iar raportul din dimineaţa aceea se potrivea cu totalul de la pompă.

Încă vreo cîteva apeluri şi au ajuns la operatorul transportorului de combustibil, care a spus sec:

- Am umplut rezervoarele, exact cum prevedea co-

manda. Am verificat valva şi am făcut şi verificarea vizuală. Chiar m-am gîndit că era un lucru neobişnuit ca atît de mult combustibil să fi fost lăsat în rezervoare, dar mi-am zis că probabil fusese anulat vreun zbor, după ce avionul fusese deja alimentat.

Un avion, mai ales unul care face curse comerciale pe rute fixe, nu transportă combustibil inutil. Combustibilul este greu şi, cu cît un avion este mai încărcat, cu atît mai multă putere îi este necesară pentru a ajunge la destinaţie. De obicei comanda de realimentare se făcea după ce avionul ajungea la destinaţie, evident cu ceva combustibil de rezervă în rezervor, pentru cazurile de rerutare sau pentru întîrzieri la aterizare.

"Puţin" este un termen relativ, desigur, dar Mike, care zburase cu Skylane-ul pînă la Eugene cu o zi înainte nu ar fi luat cu sine o jumătate de rezervor peste necesarul de zi.

Ca să fie sigur, Bret scoase şi raportul de alimentare din ziua cînd Mike a pilotat avionul. Era imposibil să zboare pînă la Eugene şi înapoi, după care să fi rămas totuşi cu atît de mult combustibil.

- Deci, ce înseamnă asta? întrebă curioasă Karen. Cam credea că are suficient combustibil pînă al Salt Lake City, dar nu a avut? Cineva a defectat flotorul indicator de combustibil? Avea pumnii strînşi şi deja i se albiseră degetele.

MaGuire arăta de parcă în minutele acelea faţa i-ar fi fost brăzdată de riduri suplimentare.

- Înseamnă că este o posibilitate ca rezervoarele să fi

părut pline cu combustibil, cînd de fapt ele nu erau pline.

Bret închise ochii. Părea că i se face rău.

- Cel mai simplu mod este să introduci o pungă de plastic transparent în rezervor, îi zise lui Karen. O umpli cu aer, nu o vede nimeni, iar în rezervor nu vor mai intra atîția litri cîți ar trebui. Nu e deloc complicat.

- Ți-am zis eu! strigă ea, tremurînd de furie. Precis a avut ceva în cap, altfel nu ne-ar fi sunat în ziua aceea!

- Cred că ar fi bine să verificăm dacă există înregistrări de siguranță, zise rapid MaGuire.

CAPITOLUL **24**

Seth completase toate formularele necesare pentru a deveni angajat al firmei Wingate Group, s-a întîlnit cu superiorul său, i s-a arătat unde trebuie să semneze de sosire şi a primit o legitimaţie de acces angajat. Grant Siebold i-a înlesnit angajarea; a aflat el: nu a mai fost nevoit să facă pipi într-un pahar de plastic, pentru testul pe care era obligat să-l facă orice angajat al firmei.

Presupunea că "omisiunea" urma să fie descoperită la o dată ulterioară, după ce orice fel de drog pe care-l fumase sau înghiţise ar fi avut destul timp ca să se elimine din corpul său. A primit şi un mesaj foarte clar şi concis: dacă va ignora acest avertisment şi va continua în felul în care era el obişnuit, cînd testul urinei lui va ieşi pozitiv pentru droguri, el îşi va primi un şut în fund.

Va trebui să facă nişte verificări online, ca să afle cît timp se păstrează în corp urmele de marijuana. Slavă cerului, fumase şi el puţină iarbă, dar asta era ca o mică pauză într-un ocean de droguri; anestezicul lui preferat era alcoolul. Totuşi, chiar şi asta ieşea din discuţie momentan.

După aceea plecă la cumpărături. Observase care era

ținuta obligatorie la firmă, chiar și pentru departamentul mesagerie: pantaloni de culoare închisă, cămașă albă și cravată. Pantofii puteau să fie cu șireturi sau mocasini, dar să nu semene cu pantofii-sport. Șosete negre.

Toată viața lui i-a disprețuit pe șobolanii corporatiști, cu regulile lor stricte de îmbrăcăminte, dar acum, drept răzbunare, își dădu silința să arate exact ca ei. Un drum pînă la magazinul Nordstrom, unde rezistă alegerilor mai elegante și treaba era rezolvată.

În drum spre casă își ascultă mesageria de pe telefon. Cele mai multe apeluri erau de la oameni cu care petrecuse cîndva, curioși să afle unde s-a distrat noaptea trecută. Nu a returnat niciun apel. A șters apelurile de la Tamzin fără să le asculte măcar.

Își aminti că acasă nu avea nimic de mîncare, așa că făcu un ocol pe la magazinul cu produse alimentare. Din nou a cumpărat ce nu obișnuia să cumpere, adică a ocolit raionul cu bere și vin. Cereale integrale. Ovăz. Fructe. Suc de portocale. Lapte. Cafea. I se strîngea stomacul doar la gîndul că ar pune așa ceva în gură, dar știa că trebuia să mănînce. Sărățelele și supa concentrată au completat meniul planificat.

Viața, așa cum o cunoștea el, luase sfîrșit. Dacă voia să supraviețuiască, nu-și mai permitea alegeri greșite sau comportamente iresponsabile. Îl cuprinse o melancolie sumbră, ca aceea dintr-o zi ploioasă, iar aceasta se va tot întinde într-o paradă nesfîrșită de săptămîni, luni, ani, care

vor fi toţi la fel şi nu vor mai promite nici un minut de strălucire. Aşa să fie. Devenise cenuşiu.

După ce a ajuns acasă şi a pus în frigider marfa perisabilă, s-a dezbrăcat şi s-a întins pe pat, sperînd că va aţipi. Noaptea nedormită din ajun îl epuizase, dar chiar şi aşa nu putea să adoarmă. Amintirile mărşăluiau prin capul lui ca o armată de furnici.

În cele din urmă a reuşit să adoarmă, fiindcă soneria telefonului l-a trezit brusc, făcîndu-l să se ridice speriat. Luă mobilul în mînă şi fixă cu privirea ecranul cu identitatea apelantului. Recunoscu numărul şi inima îi tresări în piept. Apăsă tasta de răspuns şi zise:

- Bailey? pe un ton precaut, nesigur.

- Bailey! se auzi rîsul isteric al lui Tamzin. Doamne sfinte, scuipă în sîn şi spală-ţi gura cu săpun!

Drace. Seth îşi coborî picioarele pe podea.

- Tamzin. Ce cauţi acasă la *Bailey*?

- Nu este casa lui Bailey, replică ea cu răutate.Era casa mamei noastre, iar acum este a mea. Ţie nu-ţi trebuie o casă atît de mare. Eu am familie, iar tu nu ai.

- Cum ai intrat?

- Doar nu credeai că a schimbat codul de acces, nu? este acelaşi ca pe vremea cînd trăia tata. Şi desigur, am şi eu o cheie.

Nu exista nici un "desigur"; Seth îşi dădu seama că ea a subtilizat cheia într-o zi cînd a venit în vizită, probabil chiar înainte să moară tatăl lor.

- Pleacă naibii de acolo, zise el pe un ton neutru. În mod legal, Bailey este încă în viață, așa că nu poți să atingi nimic.

- Cum adică: legal este încă în viață? Nu a fost eliberat un certificat de deces?

- Tu nu te uiți niciodată la știri? i-o trînti el. Nu a fost găsit încă locul prăbușirii. Nu există un cadavru. Fără cadavru, fără dovada prăbușirii, deci fără certificat de deces.

- Dar ce naiba durează atît de mult?Oare de cît timp au nevoie ca să găsească un *avion*? Doar nu s-a prăbușit pe culturile de porumb ale unui fermier, iar el nu l-a *observat*.

Greața pe care o simți la auzul acestor cuvinte era atît de puternică, încît s-a străduit să nu-i spună ce ar fi meritat să audă. Nu-și putea permite să-și piardă cumpătul. de acum încolo nu va mai putea să spună exact tot ce gîndește, fără să se gîndească la consecințe. Așa că spuse:

- Dacă nu este moartă și va afla că te-ai instalat în casa pe care ea o consideră a ei, o să-ți tot reducă pensia fiduciară pînă la douăzeci de dolari pe lună. Crede-mă pe cuvînt.

Urmă o pauză, apoi Tamzin îl întrebă pe un ton schimbat radical:

- Vrei să spui că există și posibilitatea ca ea să se întoarcă?

- Vreau să spun că e mai bine să nu riști nimic. Casa

nu pleacă nicăieri. Chiar dacă va dura șase luni pînă ce ea va fi declarată decedată, casa tot acolo va rămîne.

- Dar deja am spus oamenilor...mă rog, unii au înțeles greșit. Știu că te vei supăra. Prostul de fratele ei m-a sunat...știi, acela care a venit la înmormîntarea tatei. Cei doi trebuiau să se întîlnească la Denver. I-am spus pur și simplu că a fost o scorpie ordinară și că ne bucurăm că a dispărut.

Fir-ar să fie.

- Ce i-ai spus, mai exact?

- I-am spus tot ce aveam pe suflet. Nu puteam să-l sufăr, cînd îl vedeam că face pe prietenosul, exact cînd a murit tata. I-am spus că doar un prost te-ar fi putut păcăli pe tine și că ea a căpătat ce a meritat.

Satisfacția din tonul ei răbufnise ca o explozie, iar pe Seth îl fulgeră brusc ideea că sora lui îl urăște. Poate că-și făcea socoteala că, dacă el va ajunge la închisoare, ea va deține controlul exclusiv asupra banilor. Sau că ar putea chiar să aranjeze ca el să fie omorît și atunci toți banii îi vor rămîne ei, fără probleme.

Poate că l-a urît toată viața, fiindcă tatăl lor a declarat clar că dorea ca el să-i ia locul la conducerea Wingate Group. Oricare ar fi fost calculele ei, îi apăru dintr-o dată clar și fără îndoială că nimeni nu l-a urît vreodată atît de mult cît îl ura sora lui.

- Îți spun asta doar ca să o știi, zise el calm. Mi-am făcut testamentul.

- Şi? Doar nu ai alţi fraţi sau alte surori. Ce exprima ea era că se aştepta ca toţi banii să-i rămînă ei, indiferent dacă el îşi făcuse un testament sau nu.

- Dacă se va întîmpla ceva cu mine, am lăsat totul acţiunilor de binefacere. Tu nu vei primi nici un sfanţ. Atît îi spuse şi închise telefonul, apoi rămase pe loc, tremurînd. Îşi contactă avocatul şi transformă în realitate ceea ce a declarat puţin mai devreme.

În prima lui zi la lucru ajunse la birou cu o jumătate de oră mai devreme. Oricum nu a reuşit să doarmă prea mult şi s-a temut că va întîrzia din cauza traficului aglomerat. Era inexplicabil de nervos. Cît de dificil putea fi să sortezi şi să livrezi corespondenţa?

Cel mai greu îi va fi să suporte privirile curioase, fiindcă avea de două ori vîrsta celui mai tînăr angajat la biroul poştal. Măcar bine că nu-l va recunoaşte nimeni, cu excepţia cîtorva directori, dar se îndoia că va da ochii cu vreunul. Dacă va trebui să ducă pachete sau corespondenţa la birourile lor, asistentele lor se vor ocupa de acestea, ca să le preia, nu directorii. Se bucura de acest minim grad de separare.

Cealaltă încăpere unde se sorta corespondenţa începuse să se umple de angajaţi, fiecare în mînă cu cîte o cafea de la Starbucks. Seth nu putea spune că merge cu valul, fiindcă el nu agrea cafeaua preparată în acest fel. Îi plăcea cafeaua, dar o bea simplă şi fără arome, iar dacă nu avea la dispoziţie cafea, nu era deloc deranjat. Poate că ar

fi bine să cultive și el acest gust, măcar pentru ca să se alinieze cu ceilalți. Ori putea să cumpere cafeaua de la firma respectivă, o arunca, păstra paharul și în el își turna cafeaua preparată de el. Se întreba cît rezista un astfel de pahar pînă la dezintegrare.

Ceilalți angajați îl priveau interesați, dar nesiguri de modul în care să-l abordeze. Poate se gîndeau că el lucra sus. La naiba; erau toți tineri, iar el nu mai era, așa că preferă să facă el primul pas.

- Eu sînt Seth, zise el. Azi e prima mea zi de lucru.

Ceilalți au schimbat fețe-fețe. Una dintre angajatele tinere, o fată înaltă și slăbuță, cu niște ochi reci, de mangustă zise:

- Aici? La corespondență?

- Exact.

Alte priviri întrebătoare.

- Ai ieșit cumva din închisoare, sau ceva de genul ăsta?

Încerc să-mi feresc fundul de ea.

- Nu, spuse el jovial. Cincisprezece ani am fost în comă și în sfîrșit m-am trezit.

- Pe naiba, zise fata cu ochii de mangustă. Trebuie să fi suferit alterări majore ale creierului, dacă ai stat în comă atît de mult.

Cu multă răutate, dar și mult mai isteț decît puștii din birou, el zise în final:

- Cine spune că nu-i așa? Apoi se întoarse cu spatele la ei.

Şefa biroului de corespondenţă era o femeie scundă, grăsuţă şi căruntă, cu un nume ciudat: Candy Zurchin şi îmbrăcată ca o bunicuţă. Garderoba ei părea că nu conţine decît blazere bleumarin, fuste gri şi pantofi negri, cu şireturi, însă conducea departamentul cu o degajare eficientă, care ar fi făcut să se ruşineze orice şcoală catolică.

Desigur că toţi aceşti tineri erau sub comanda ei, pînă şi cea cu ochi de mangustă, care spunea "Da, doamnă" ori de cîte ori Candy o solicita să facă un lucru – şi spunea asta fără sarcasm, ceea ce era remarcabil.

Seth îşi ţinea în frîu mîndria, ego-ul şi firea, făcînd exact ce-i spunea femeia să facă, pe cît putea el de repede şi fără să comenteze. Activitatea nu presupunea să ai o minte strălucită, dar, privind obiectiv această slujbă, vedea că necesita o pregătire bună, fiindcă, deşi era nespus de plictisitoare, totuşi necesita multă atenţie la detaliu şi disciplină. Tendinţa era clară, să te laşi pe tînjală; unii angajaţi chiar asta făceau. Totuşi, el ştia că, dacă al ar fi un angajat la un eşalon superior, ar acorda atenţie covîrşitoare recomandărilor şi comentariilor făcute de Candy Zurchin.

Cu două zile în urmă nu i-ar fi acordat lui Candy Zurchin nici un pic de atenţie.

Treaba lui era foarte simplă: să sorteze şi să livreze toată corespondenţa care intra, să colecteze corespondenţa destinată expedierii, să aplice timbrele corespunzătoare şi

etichete de transport, să împacheteze articolele care necesitau asta şi să le expedieze pe toate în aceeaşi zi.

Făcea asta într-una. Munca era interminabilă. Era chiar uimit de cantitatea de scrisori. Oare oamenii aceştia nu au auzit de e-mail? Doar că e-mailurile se limitau la comunicarea inter-departamentală, sau cea între angajaţi; scrisorile spre contacte din exterior trebuiau să fie doar în format scris pe hîrtie.

Probabil că Siebold i-a dat lui Candy instrucţiuni să nu-l lase să se ascundă în subsol, fiindcă din prima zi l-a trimis cu un cărucior plin-ochi cu scrisori, plicuri cerate şi pachete.

- Vei învăţa doar făcînd, îi spuse ea. Birourile au toate plăcuţe de identificare. Dacă nu găseşti pe cineva, poţi să întrebi.

Evident că livrările erau pentru etajele superioare. Dacă Grant Siebold s-a gîndit că recunoaşterea îl va umili atît de mult încît să demisioneze, atunci tot el voia ca asta să se întîmple mai devreme, decît mai tîrziu.

Seth a aflat o mulţime de lucruri. A aflat că în general angajaţii de la biroul corespondenţă erau practic invizibili. A aflat că una dintre asistente avea o manichiură perfectă tocmai fiindcă îi acorda multă atenţie. A aflat cine juca jocuri pe computer. A aflat cine era agreat şi cine nu era, lucru uşor de detectat, după atitudinile asistentelor.

Unul dintre vice-preşedinţi bea în timpul serviciului; Seth percepu aroma inconfundabilă de îndată ce a intrat în

birou, împingînd căruciorul. A detectat şi aparatul de pulverizat arome, folosit pentru îndepărtarea mirosului. Asistenta l-a surprins adulmecînd aerul, drept care l-a privit cu răceală şi i-a spus sec:

- Nu ştii nimic, nu ai văzut nimic şi nu ai mirosit nimic.

El dădu din cap că a înţeles şi şi-a văzut de treabă.

A aflat că suferea de auto-amăgirea grandorii, fiindcă nici măcar o persoană nu l-a recunoscut.

CAPITOLUL 25

Abia după amiaza tîrziu Cam a făcut un drive-test cu noii lui galoşii din muşama de banchetă – sau mai bine zis, a făcut un test de mers. Erau destul de nefinisaţi, iar legăturile fuseseră făcute cu şireturile de la pantofii lui şi cu firele de la tabloul electric. Totuşi, arătau bine, îi îmbrăcau picioarele pînă la gleznă, pe deasupra pantofilor lui, iar Bailey îi confecţionase destul de largi. Ideea era să introducă în ei, forţat, bucăţi de material, sfîşiat din propriile ei haine, pentru a asigura o bună izolare. Practic acum îşi simţea picioarele protejate şi, mulţumită focului, chiar încălzite.

Ziua a trecut foarte repede, fiindcă au fost multe de făcut. S-au aşezat unul lîngă altul, pe sacul cu haine, în faţa focului, ea lucrînd la pantofii lui, iar el confecţionînd o sanie rudimentară, pe care să transporte toate bunurile de valoare şi rezervele rămase. Au mai băut apă, din zăpadă topită, iar acum totul mergea mai rapid, datorită intervenţiei focului. Era prima dată cînd şi-au permis să bea suficient, fără să se teamă că vor rămîne tot însetaţi.

Ea era destul de mulţumită în compania tăcută pe care

o avea alături. Evident că era îngrijorată, cum să nu fie? Îi aştepta o mare încercare, periculoasă şi cu riscul să nu supravieţuiască. Munţii aceştia mari, cu piscuri colţuroase, păreau neiertători faţă de orice greşeală omenească. Chiar dacă vor reuşi, realitatea era că o persoană a încercat să-i omoare, iar toate săgeţile erau îndreptate spre Seth.

Putea să fie dificil de dovedit că el era în spatele acestui gest criminal. În primul rînd fiindcă toate dovezile erau aici, împrăştiate printre stînci. Chiar dacă epava va fi găsită, orice dovezi probatoare puteau să fie distruse de elementele naturale.

Pe de altă parte, frigul ar putea conserva dovezile; ea nu putea să ştie. Trebuia să admită posibilitatea foarte reală că, deşi ea şi Cam ştiau că o persoană a încercat să-i omoare, exista riscul ca ei să nu poată dovedi niciodată cine a fost autorul. Cum mai putea ea să meargă mai departe, cînd ştia asta? Cum să se poarte cu Seth? Nu ştia cum. Va fi obligată să renege orice înţelegere a avut cu Jim, dar chiar şi în condiţiile acestea, nu-i plăcea să facă asta.

Toate acestea, însă, erau de domeniul viitorului, asta dacă ea va mai avea unul. Putea fi sigură doar pe prezent. Conceptul era eliberator, dar şi reconfortant. Nu stătea ca pe ghimpi, în aşteptarea salvatorilor, fiindcă ştia că nu va veni nimeni.

Îşi făcuseră un plan, iar acum îl puneau în aplicare, bazîndu-se doar pe ei înşişi şi pe ingeniozitatea lor, pe încăpăţînarea şi curajul lor. Se pricepea la asta foarte bine.

Odată ce a terminat cu confecționarea șoșonilor pentru el, se ocupă de problema îmbrăcămintii lui. Luă de la ea două cămăși flanelate groase – slavă Domnului că-și luase suficiente, gîndindu-se că o așteaptă două săptămîni de coborîre pe apă – pe care le încheie una cu cealaltă, formînd o mega-cămașă încăpătoare. Era o idee stranie, dar altfel nimic din ce avea de îmbrăcat nu l-ar fi cuprins peste piept sau la umeri.

Mînecile păreau prea scurte, iar cele două mîneci rămase la spate pendulau inutil, dar țineau măcar de cald. Mai greu era cu păstrarea căldurii la picioare, fiindcă el nu avea decît o singură pereche de pantaloni. Pentru ea se găseau suficiente perechi de pantaloni pufoși de trening, dar pe el nu-l cuprindeau deloc.

În cele din urmă îi veni o idee.

- Cred că pot să fac ceva.

El se chinuia să facă din ramuri de brad două perechi de clăpari pentru zăpadă.

- Să nu-mi spui că ai ascuns în bagaj cîteva articole pentru bărbați.

- Dacă mai faci pe istețul, să știi că te las să înghești de frig.

- Scuză-mă, zise el și se lăsă într-o parte ca să-i atingă umărul cu al său. Ce ai mai găsit prin Fabrica de Idei?

- Am niște prosoape din microfibră.

- Bine, zise el foarte interesat, mi se pare și normal să iei cu tine multe prosoape pentru o excursie de două

săptămîni. E foarte logic.

- Mulțumesc, domnule Scepticism, zise ea îmbufnată, apoi îi explică. Dacă tai fișii subțiri pe margini și le leg cap la cap pe fiecare, pot să obțin o centură pe care să ți-o pui al brîu. După aceea fac același lucru, doar că merg în jos, pînă ce reușesc să-ți fac un fel de șorț împrejurul picioarelor, iar el te va apăra de frig.

- Pentru cineva care nu știe să coasă, ești o domniță destul de îndemînatică.

- Ironia sorții, vezi? zise ea și rîse. De cînd mă știu am urît cel mai mult acul și ața de cusut, iar acum trebuie să fac tot felul de lucruri, ba chiar ți-am cusut capul. Mi se pare *nedrept*.

Cam se uită și el la botinele ciudate pe care le avea în mînă și rîse.

- Mie îmi spui de asta? De cînd mă știu am urît zăpada și să-mi fie frig – iar acum uite.

- Dacă urăști zăpada, atunci de unde știi să faci aceste încălțări pentru zăpadă?

- Principiul e simplu – distribuirea greutății pe o suprafață mai mare – iar tot ce trebuie să faci este să împletești din crengi un fel de rețea, pe care să o atașezi la talpa încălțărilor pe care le porți.

Se uita la el cum împletește din crengile mai verzi și mai flexibile, cu mîinile lui mari, dar înghețate de frig, însă destul de sigure pe ce fac, de parcă ar fi repetat mișcările de sute de ori.

Era mulțumită că se afla aici, alături de el – nu blocată pe masivul muntos, ci aici, lîngă el. În interior se simțea calmă, împăcată cu sine, liniștită, fiindcă nu avea multe alegeri la dispoziție: fă ce trebuie făcut, sau vei muri. Construiește un adăpost. Păstrează-ți corpul cît se poate de cald. Topește zăpadă ca să ai apă de băut. Cam atît. Supraviețuirea nu are nimic complicat în ea, în timp ce în viață *totul* este complicat.

În aceeași măsură, de-abia aștepta ca toate astea să se termine. Voia să facă un duș fierbinte. Voia o toaletă ca lumea. Voia un *supermarket*.

- Știi ce mi-ar plăcea să mănînc chiar acum? zise ea cu patimă în glas.

El scoase un sunet, de parcă s-ar fi înecat, apoi începu să rîdă în hohote. Gîndul lui Bailey honiărea printre rafturile cu produse, atît de departe de sex, încît se mai uită la el lung, apoi își dădu seama ce a spus. Începu să roșească.

- Nu ce crezi tu. Îi trase o palmă pe spate. Taci. Eu mă gîndeam la un castron aburind cu supă de porumb și cartofi, fierbinte, cu bacon și crutoane și cașcaval ras pe deasupra. Deja simțea cum salivează doar la gîndul acesta.

El își șterse lacrimile de la ochi și comentă:

- Eu prefer carnea. Licăritul pervers al privirii lui îi spunea că nu era amator de coaste, iar ea roși și mai tare.

Atunci chiar îi trase un ghiont în coastă, împingîndu-l de pe sacul cu haine.

- Pleacă! Lasă-mă în pace, bărbat cu mintea murdară ce eşti!

- Recunosc, sînt vinovat, zise el rîzînd, dar nu se clinti de lîngă ea. Vinovat pentru toate capetele de acuzare.

- Vorbesc serios! Pleacă. Mergi şi încearcă incălţările.

Oricît de tare se distra, el se ridică şi făcu cîţiva paşi. Bailey îl urmări cum se îndreaptă spre avion, iar privirea îi coborî, absolut involuntar, pe fundul lui, apoi pe coapsele puternice şi pe picioarele lungi, superbe, după care realiză ce face şi ridică privirea. Cu toate că nu era nevoie, se simţi obligată să adauge un lemn pe foc.

Realiză că el o seduce, fără prea multe eforturi, folosind doar cuvinte alese şi moduri de a rîde, sau dependenţa lor unul de celălalt. Ea nu putea să plece de lîngă el, nu se putea feri de el nicicum, fiindcă supravieţuirea lor depindea chiar de apropierea lor, de cooperare.

Poate că ar fi fost mai bine să-l lase, îi dădea îndemnuri precauţia interioară, să-l lase să facă sex cu ea. Atunci procesul de seducţie urma să se încheie; ar fi fost inutil să mai continue. Dacă ea i se va oferi intim, el îşi va înceta asaltul asupra inimii ei, fiindcă va crede că deja i-a cîştigat-o. Sentimentele ei vor fi tot la adăpost.

Nu se îndrăgostise pînă atunci, fiindcă nu a dorit. Acum era prima dată în viaţa ei cînd se temea că exista pericolul să se îndrăgostească, dacă îl lăsa pe Cam Justice să se apropie prea mult de ea. Era prinsă într-o capcană a

circumstanţelor, iar asta o îngrozi. Nu se putea ascunde de el şi nu putea să-l reducă la tăcere. Cu oricare alt bărbat ar fi putut, dar el citea în inima ei. Nu ştia cum face asta, dar aşa era. Ea îi dezvăluise prea multe despre ea, iar acum nu exista cale de întoarcere.

Detesta faptul că era vulnerabilă. Detesta şi bănuiala că, peste vreo cîteva zile va ajunge să simtă ceva pentru el, ceva mai mult decît şi-a permis să simtă pentru alt bărbat, cu excepţia fratelui ei, desigur, care era cu totul altă discuţie.

Nevoia de a-l urmări cu privirea pe Cam o înnebunea. Pînă la urmă cedă şi îl urmări cum se apleacă să examineze aripa dreaptă. Nu i se vedea părul, din pricina bandajului. Arăta amuzant, aşa cu hainele femeieşti înfăşurate haotic în jurul lui, însă ţinuta lui dreaptă şi postura de fost militar demonstrau că nu dădea doi bani pe felul cum e îmbrăcat. Nu-i păsa nici dacă ar fi purtat bluze cu volane acum. Cu ce l-ar fi deranjat volanele bluzei ei, cînd avea atîta încredere în el însuşi?

Îl văzu cum se apleacă mult, trăgîndu-se sub avion, apoi căutînd ceva pe sub aripă, iar cum avionul stătea într-un unghi periculos, prea aplecat, se ridică alarmată. Era nebun? Nu, avionul nu se clinitse un centimetru, dar cum să bagi mîna sub el, să tragi şi să loveşti chiar sub el?

- Ce faci acolo? strigă ea îngrijorată, apoi o luă la fugă spre el, intenţionînd să-l tragă de sub avion, dacă va refuza să iasă.

El se ridică, ţinînd în mînă ceva negru, iar pe buze avînd un zîmbet larg.

- Mi-am găsit haina, zise triumfător.

Avionul era negru, haina era neagră. Acoperit cu zăpadă şi amestecat cu resturile metalice ale avionului şifonat, materialul nici nu se vedea. Bine că acum avea şi o haină, doar că ei nu-i păsa decît de...

- Ai găsit batoanele în buzunare? întrebă ea imperios.

El bătu uşor peste un buzunar şi rîse.

- Da.

- Le mîncăm acum, sau dimineaţă? Îi era atît de foame, încît ar fi putut mînca o jumătate de vacă.

- Mîine dimineaţă, ca să avem energie. Mai tîrziu totuşi putem să dăm pe din două un baton. Zahărul îţi dă un plus de energie, doar că noi la noapte vom dormi doar.

Ea suspină. Avea dreptate, iar ea ştia prea bine asta. Oricum, probabil că batoanele erau îngheţate; mai bine să le lase pînă mîine, să se dezgheţe.

El îşi scutură bine haina de zăpadă pe toate părţile, iar Bailey i-o luă din mînă. Trebuia să se usuce mai întîi, aşa că o va aşeza lîngă foc, pentru a se usca. Probabil că şi el se gîndise la acelaşi lucru, fiindcă ridică privirea spre cer şi zise:

- Eu merg să caut nişte lemne pentru foc, cît mai e lumină. Tu mai vrei să faci ceva?

- Cred că mă voi ocupa de prosoapele acelea, pentru şorţul tău. Nu va dura mult, cam o jumătate de oră.

Apropo, cum te simţi în şoşoni?

- Sînt grozavi. Nu mi-a intrat zăpadă în ei şi merg mult mai bine acum. O luă pe după ceafă şi-i trase capul spre el, apoi o sărută; lung, insistent, tentativ. Cînd i se păru suficient, îşi lipi fruntea de a ei şi zise: hai să terminăm totul, ca să putem merge la culcare.

CAPITOLUL **26**

Bailey se temea că în mintea lui Cam "culcare" includea ceva mai mult decît sensul verbului "a dormi", doar că era un bun strateg şi în plus, era şi el realist în privinţa condiţiei lui fizice. După ce au mîncat fiecare cîte o jumătate de baton Snickers, au băut apă, s-au spălat pe dinţi şi s-au instalat în adăpost.

Focul ardea mocnit, trimiţînd licăriri roşietice pe feţele şi trupurile lor, precum şi peste tot ce cuprindea adăpostul lor. Pentru prima dată nu mai erau pe întuneric-beznă. Cantitatea de căldură radiată în interior era modestă, dar suficientă ca să conteze şi sprijinul mental oferit de foc le permitea să creadă că se simţeau mai confortabil.

Chiar şi cu razele calde dinspre foc, aveau încă nevoie de căldura corporală. Aşa, ghemuită în braţele lui, îşi dădea seama că poziţia lor adîncea şi mai mult legătura pe care o avea cu el. Nu putea să facă altceva şi nu putea să părăsească acest drum, realizînd că nu va putea evita abisul emoţional care o aştepta la final. Deşi ştia că această aventură se va încheia cu o izbitură puternică, tot ce putea să facă acum era să se bucure de călătorie.

Cu tot confortul fizic îmbunătățit, somnul o tot ocolea. Mai moțăia, dar se deștepta de fiecare dată cînd el ieșea să mai alimenteze focul. La un moment dat s-a trezit speriată, în timp ce el o scutura ușor de umeri șoptind:

- Bailey, Bailey. Trezește-te. E în regulă, scumpo. Trezește-te.

- Ce...? întrebă ea beată de somn, după care se ridică într-un cot și-l privi. Ce s-a întîmplat?

- Aș vrea să-mi spui tu asta. Plîngeai.

- Da? Se șterse cu dosul mîinii pe obraji. Fir-ar să fie, continuă ea, după care se întinse alături de el. Nu s-a întîmplat nimic, mormăi rușinată. Așa fac eu cîteodată.

- Plîngi în somn? Dar ce visezi?

- Nimic, din cîte știu. Ridică umărul nonșalant, dar nu-l păcăli. Mi se întîmplă pur și simplu. Era o prostie, iar ei nu-i plăcea să plîngă. Plînsul o făcea să pară slabă, așa că acum se întoarse cu spatele la el și-și puse capul pe brațul îndoit. Continuă să dormi. Acum totul e în regulă.

El își strecură palma caldă peste șoldul ei și o lipi de pîntecul ei.

- De cît timp ți se întîmplă asta?

Ea i-ar fi răspuns că de o viață întreagă, ca să creadă că nu era nimic neobișnuit și să o lase baltă, dar grăi adevărul înainte ca mintea să o oprească.

- Cam de un an.

- De cînd a murit soțul tău. Simți mîna lui încordîndu-i-se pe abdomen.

- La o lună sau două după aceea, oftă ea.

- Înseamnă că l-ai iubit.

Tonul lui trăda incertitudine, iar ea simţi nevoia să alunge orice idee preconceputã sau presupunere.

- Nu. L-am respectat pe Jim, am ţinut la el, dar nu l-am iubit mai mult decît m-a iubit el pe mine. A fost o afacere, pur şi simplu – a fost ideea lui, nu a mea. I se păru că sună defensiv, dar chiar aşa a intenţionat – se apăra şi era sătulă de toate astea. Se simţea aşadar eliberată şi bucuroasă că poate spune asta cuiva. În afară de ea, doar Grant Siebold cunoştea întreaga poveste, iar cu el se vedea rareori, mai ales de cînd murise Jim.

- Ce fel de afacere?

Acum tonul lui nu mai trăda nimic. Oricum nu-i mai păsa. Dacă şi-a format o părere proastă despre ea că a acceptat propunerea lui Jim, de pe urma căreia a mai şi profitat, bine măcar că va afla acum.

- Jim a avut o...strălucire machiavelică. Se pricepea la citit oameni şi stăpînea arta deciziilor bune în afaceri, aşa că a luat obiceiul să manipuleze oamenii. Nu mă înţelege greşit, nu era lipsit de scrupule. Avea un cod moral puternic.

Dintotdeauna l-am admirat ca om. Era prietenos şi cu picioarele pe pămînt.

Mi-a plăcut să lucrez pentru el. Nu a înşelat-o pe Lena şi nu se uita la angajatele lui ca la masa lui de biliard, aşa încît nu trebuia să fiu în gardă cînd lucram cu el. Era

prietenos, interesat, îmi dădea sfaturi economice pe care uneori le urmam, alteori nu. Spunea că sînt prea precaută cu investiţiile. I-am spus că nu vreau să risc, fiind vorba de planul meu de pensie. El rîdea de mine, dar părea interesat de alegerile mele în investiţii. Apoi a murit Lena, zise după o scurtă pauză.

- Iar el a început să se simtă singur.

- Nu a fost chiar aşa, îl contrazise ea. Jim şi Lena îşi făcuseră testamentele cu ani buni înainte, cînd Seth şi Tamzin erau mici. Ca multe cupluri, şi-au lăsat reciproc toate resursele financiare, prevăzînd ca soţul supravieţuitor să decidă singur ce va lăsa copiilor. Deşi Jim a continuat să facă avere, ezita să pună problema testamentului, aşa că nu l-a actualizat. Cînd a murit Lena, şi-a dat seama că trebuie să modifice testamentul, dar cînd şi-a privit copiii, nu i-a plăcut ce vedea.

- Cum nu le-a plăcut nici altora, zise Cam. La fel este şi acum.

- Aici sîntem întru totul de acord. Mai ales de cînd Seth era primul pe lista lor de suspecţi. Oricum, continuă ea, tocmai evalua procesul de stabilire a fondurilor pentru ei, cînd a aflat că are cancer în stadiu avansat. Mereu a sperat că Seth se va trezi, îşi va reveni şi va da dovadă că este interesat de companie, dar, cînd a aflat că va muri, şi-a dat seama că nu-i mai putea oferi timp lui Seth. Aşa că a întocmit rapid un alt plan.

- Dă-mi voie să ghicesc.

- Oh, te rog.

Tonul ei sarcastic îi provocă şi lui o reacţie guturală, asemănătoare rîsului forţat.

- Ştii că eşti o doamnă dură? Probabil că de asta te-a şi ales. Bine, uite: voia să te angajeze ca să supraveghezi fondurile lor fiduciare, dar, ştiind că va trebui să ai de-a face cu Seth şi Tamzin pentru tot restul vieţii tale, probabil că ai cerut un salariu atît de mare încît mai degrabă şi-a permis să se însoare cu tine.

De această dată ea chiar începu să rîdă cu poftă, fiindcă, dacă ar fi ştiut ce o aşteaptă...

- Acum îmi doresc să fi fost mai deşteaptă. Cumva eşti pe drumul cel bun. Ţine minte, Jim era un manipulator, căruia îi plăcea să tragă sforile şi să-i arunce fiecăruia cîte un os, ici, colo. Aşa era personalitatea lui. Nu avea nici o speranţă cu Tamzin, însă la Seth nu a renunţat să spere. Credea că, dacă se va însura cu mine şi-mi va da control absolut asupra fondurilor lor, Seth se va simţi atît de umilit şi revoltat, încît va vedea luminiţa şi îşi va transforma viaţa cu totul.

- Da, a funcţionat perfect. Dacă Seth vedea o luminiţă, aceea era cea de deasupra barului din clubul lui de noapte preferat.

- Da, zise ea oftînd. Dacă Seth urma să se comporte ca un adult matur, atunci eu ar fi trebuit să-i predau lui controlul asupra fondurilor fiduciare – dar Seth nu avea cum să ştie de acea parte a aranjamentului. Jim spunea că

Seth era destul de inteligent cît să se prefacă suficient de bine, încît să capete controlul, iar pe urmă să revină la starea lui de dinainte. Jim era sigur că asta va funcționa. Pînă acum nu a funcționat.

- Dar nu trebuia să se însoare cu tine, comentă Cam. Ar fi putut să se ocupe de asta de la înființarea fondurilor.

- Căsătoria cu mine s-a vrut să fie bățul cu care să-l lovească pe Seth, ca să-l reformeze. Dacă aș fi fost doar administratorul fondului, Seth ar fi fost poate supărat pe mine, dar nu și umilit. Totul avea legătură cu mine: sînt mai tînără decît Seth; s-a presupus că am profitat de un muribund, mai în vîrstă ca mine; am luat locul mamei lor. Chiar faptul că oamenii știau că pe mine m-a lăsat Jim să controlez banii lor a fost stimulentul.

- Atunci am răspunsul la o întrebare, zise el.

- Iar întrebarea este...?

- De ce s-a căsătorit cu tine.

Doar nu despre asta era vorba în toată această conversație? Ce mai era de spus?

- Care este cealaltă întrebare?

- De ce te-ai căsătorit *tu* cu *el*?

Bailey se gîndea că deja a răspuns la această întrebare. Îl privi încruntată peste umăr.

- Ți-am spus. A făcut parte din înțelegere.

- Dar tu de ce ai acceptat? Căsătoria este un pas extrem de important.

Nu și în familia ei, oricum. Părinții ei priviseră

căsătoria ca pe o convenienţă legală, care putea fi dizolvată atunci cînd fiecare avea chef să meargă mai departe. Oricum, ea nu a trebuit să treacă prin aşa ceva. Răspunse cu un glas obosit:

- Eu nu am fost niciodată îndrăgostită. Aşa că m-am gîndit – de ce nu? Doar el era pe moarte. Fac gestul pentru el, iar în schimb, el îmi va asigura financiar viitorul.

- Aşadar ţi-a lăsat ceva bani.

- Nu mi-a lăsat. Deja ea se simţea stresată şi sătulă de această conversaţie. Am nişte privilegii, cum ar fi să locuiesc în casă, cheltuielile îmi sînt asigurate şi sînt plătită cu un salariu frumuşel pentru că mă ocup de fonduri, dar nu am moştenit nimic. Toate privilegiile ar înceta în clipa cînd m-aş mărita, dar salariul continuă atîta timp cît îmi fac treaba.

- Am priceput. Nici nu te mai întreb ce valoare are acest "salariu frumuşel".

- E foarte bine, fiindcă nu te priveşte, zise ea cu severitate.

Atunci el o strînse mai aproape şi îşi puse bărbia pe umărul ei.

- Totuşi, sînt curios să aflu ceva. Chiar nu ai fost îndrăgostită niciodată? Niciodată?

Schimbarea subiectului o făcu să se simtă deranjată, aşa că începu să se foiască.

- Dar *tu* ai fost?

- Sigur. De cîteva ori.

Acel "cîteva" a făcut-o să tresară. Dacă a fost iubire adevărată, nu trebuia să fi fost unică? Dragostea adevărată nu moare niciodată. Ea se extinde, face loc copiilor, animalelor de casă, rudelor şi prietenilor de familie. Ea nu vine cu dată de expirare, iar după aceea te îndrepți spre altcineva.

- Cînd aveam şase ani, m-am îndrăgostit nebuneşte de învățătoarea mea din clasa întîi. Se numea Miss Samms, zise el depănînd amintiri, iar ea percepea şi zîmbetul de pe buzele lui. Era proaspătă absolventă de colegiu, avea ochi albaştri minunați şi mirosea mai bine decît orice mirosisem în viața mea. Era şi logodită, cu un nenorocit care nu era destul de bun pentru ea, iar eu eram gelos şi voiam să-l bat.

- Presupun că ai fost îndeajuns de isteț şi nu ai încercat, zise Bailey, relaxîndu-se puțin. Doar nu putea să ia în serios un băiețel de şase ani îndrăgostit de învățătoarea lui.

- Nu prea. Nu voiam să o supăr pe Miss Simms, omorîndu-i iubitul.

Ea izbucni în rîs, iar el o ciupi pentru asta.

- Nu rîde. Eram la fel de serios ca un atac de cord. Voiam să o cer de soție cînd mai creşteam.

- Şi ce s-a întîmplat cu această mare dragoste?

- Am început clasa a doua. Eram mai mare, mai matur.

- Mda. Matur.

- Data următoare am ales să fiu interesat de o iubire mai adecvată. Numele ei era Heather, era colega mea de

clasă, iar într-o zi şi-a ridicat fusta şi mi-a arătat chiloţii.

Bailey începuse să sughiţe de rîs.

- Vai de mine. Heather se mişca repede.

- Habar nu ai. Mi-am simţit inima zdrobită, cînd am aflat că şi-a arătat chiloţii şi altui băiat.

- Ce deziluzie uriaşă. Mă întreb cum ai mai avut puterea să mergi mai departe.

- Apoi, cînd am avut unsprezece ani...Katie. Ah, Katie. Aşa de bine lovea în minge, cum nu-ţi vine să crezi. S-a mutat din oraş înainte să apuc să-i fac curte – dar a revenit în oraş cînd aveam paisprezece ani. La şaisprezece ani Katie s-a luptat cu mine, m-a pus la podea şi a profitat de mine.

- Oh, pun pariu că aşa a fost! Scuze, vreau să spun: ce tupeu au unele fete!

- Era puternică, zise el foarte serios. Îmi era atît de frică de ea, încît am lăsat-o să-mi facă orice a vrut ea aproape doi ani.

Bailey se întoarse cu faţa spre el şi-i întoarse ciupitura.

- Aauu! Aşa te porţi cu un bărbat? Eu îţi spun cum am fost folosit şi abuzat, iar tu, în loc să mă compătimeşti, îmi faci acelaşi lucru.

- Bietul de tine. Se vede cît de traumatizat ai fost. De aceea ţi-ai botezat o anumită parte a corpului "Charlie Petrecărețul".

- Prima dată m-am gîndit la "Joe, Nu-te-Grăbi" , dar mi-am ascultat glasul inimii.

Bailey nu se mai putea abține din rîs.

- Justice, atît de mult te gîndești la asta, încît o să dea pe-afară din adăpost.

- De ce rîzi de încercările şi suferințele mele din dragoste? Nu știu dacă fac bine să-ți mai spun şi restul.

- Cîte au mai fost după aceea?

- Numai una, dar aceasta a fost pe bune. M-am însurat cu ea.

Asta chiar era ceva serios, iar Bailey încetă cu rîsul. Din glasul lui se înțelegea clar că acum nu mai glumea deloc.

- Ce s-a întîmplat?

- Să fiu sincer, nu ştiu. Nu am înşelat-o şi cred că nici ea nu a făcut-o. Ne-am căsătorit cînd eram încă la Academie; tatăl ei era ofițer, iar ea crescuse în stilul de viață militar, aşa că ştia la ce să se aştepte. Se numea....se numeşte Laura. Toate mutările de la o bază la alta, despărțirile, au marcat-o. Cred că nu a putut să facă față vieții de militar. Cînd am ieşit din armată, atunci lucrurile au luat-o razna. dacă am fi avut copii, cred că am fi scos-o la liman, dar fără copii, din păcate am înțeles că nu ne iubeam suficient încît să luptăm pentru familia noastră.

- Slavă Domnului că nu ați avut copii! zise ea precipitat, apoi îşi dădu seama de gafă. Scuze. Ştii, eu am...mă rog...

- Ai trecut prin asta.

- De nenumărate ori.

- Poate că de aceea îți vine greu să te atașezi de cineva, spuse el, iar ea simți cum inima începe să-i bată sălbatic. *Ea* știa bine de ce ținea oamenii la distanță, doar că niciodată pînă atunci nu dezvăluise nimănui atîtea lucruri despre ea. Prea tîrziu, acum vedea că firea lui glumeață îi subțiase zidul pe care și-l construise împrejurul ei, fapt care îi oferise lui un avantaj imens, pe care probabil că nu va ezita să-l folosească.

Și, parcă citindu-i gîndurile, Cam răsuflă prelung, cu satisfacție parcă, așa cum fac prădătorii atunci cînd au prada în gheare.

- Acum te-am prins.

CAPITOLUL 27

- Bărbații! bolborosi ea, în timp ce se chinuiau să meargă prin zăpadă. Nu te poți înțelege cu ei, dar nici nu-i poți împușca.

- Te-am auzit, zise Cam, privind peste umăr. Mai ales că nici nu ai armă.

- Poate voi reuși să-l răpun în somn, vorbi ea mai mult pentru sine. Vocea îi era estompată de materialul bluzei pe care și-o înfășurase în jurul capului, pe post de fular, doar că tot se auzea ce vorbește.

- Am auzit și asta.

- Atunci cred că vei auzi și asta: ești un mascul încăpățînat, un catîr iresponsabil, iar dacă vei ameți și vei cădea, rupîndu-ți niște oase, chiar dacă nu vei muri pe loc de căzătură, îți jur că te voi lăsa să sîngerezi în zăpadă! Vocea ei devenise mai mult un țipăt deja.

- Și eu te iubesc. Cam rîdea, iar ea simțea nevoia să-i tragă un șut în fund.

Rareori o enervase cineva așa cum o enervase el acum și la fel de rar își pierdea cumpătul. Trebuie să ții la cineva, ca să te înfurii atît de mult, iar acest lucru o enerva și mai

mult. Nu voia să se ataşeze de el. Decizia pe care o luase el era una cretină, iar ea şi-ar fi dorit să nu-i mai pese, fiindcă era vorba de un adult, care putea să poarte responsabilitatea deciziilor sale cretine.

Totuşi, pe ea o frămînta acest aspect. Iar imaginaţia zbura deja departe, creînd scenarii care mai de care mai dezastruoase pentru el, iar ea nu putea să facă nimic, fiindcă el era un catîr încăpăţînat şi un macho idiot.

După ce a încărcat sania cu tot felul de lucruri necesare pentru drum, Cam a început să o tragă după el. Mai adăugaseră şi bateria, pe care au considerat-o absolut necesară. Efortul de a o scoate din rămăşiţele epavei a fost unul herculean, în urma căruia el a transpirat şi s-a făcut la faţă alb ca varul. Problema mai dureroasă era că bateria era foarte grea, cîntărind cam patruzeci de kilograme. El o testase, mai avea în ea acid şi tot el a decis că o vor lua cu ei, deoarece, în caz că lui i se va întîmpla ceva, ea va avea cu ce să facă focul.

Ea a tot ţipat la el, protestînd, fiindcă se puteau descurca şi fără foc, ca pînă atunci, dar el a spus nu, nu se vor descurca. În cazul că vor ieşi din zona înzăpezită şi vor găsi lemne uscate, el va şti cum să facă un foc prin frecare, fiindcă fusese în tabere de cercetaşi şi învăţase.

-Bine, a spus ea. Poţi să mă înveţi şi pe mine, iar atunci nu vom mai avea nevoie să tragem după noi o baterie de cincizeci de kilograme! Ai suferit o lovitură puternică la cap. Ai pierdut mult sînge. Nu trebuie să te forţezi în halul

ăsta!

- Nu are cincizeci de kilograme, replică el, ignorînd complet celelalte argumente – dar şi faptul că bateria avea aproape greutatea menționată.

Aşa că s-a chinuit să urce bateria pe sanie, fapt care a îngreunat mult vehiculul şi asta se vedea după cît se afundau în zăpadă tălpile. Văzînd că nu-l putea convinge să nu ia cu ei bateria, a apucat de hăţurile improvizate şi a început să tragă sania, numai că el imediat a dat-o la o parte şi şi-a ocupat locul de cîine care trage sania.

- Tu poţi să cari trolerul meu, i-a spus el, dîndu-i în spate trolerul legat cu tot felul de corzi, transformat în rucsac.

Ea l-ar fi lovit cu un bulgăre în cap, ca să-l trezească la realitate, dar se temea că îi va face mai mult rău decît suferise deja oricum. O preocupa şi faptul că hainele lui s-ar putea uda prea mult, după ce ea a făcut eforturi să-l îmbrobodească, pentru ca să-i fie cald. Se gîndi că poate doar în somn va reuşi să-l mai încălzească puţin...era o posibilitate.

Terenul era extrem de periculos, fiindcă existau locuri ascunse, abrupte şi stîncoase, acoperite parţial cu zăpadă, aşa că nu puteai să prevezi unde calci, dar mai ales cum va aluneca sania. Uneori ocoleau stîncile prea abrupte pentru a fi coborîte, fiindcă oricum pe acolo ar fi avut nevoie de echipament special pentru alpinism. După ce au parcurs cam trei ore, coborînd într-un zig-zag nebunesc,

nu părea că au acoperit o distanță prea mare. Iar Bailey era tot furioasă.

Deja o dureau picioarele din cauza eforturilor depuse pentru a ridica genunchiul exact cum fac soldații în marș. Mușchii ardeau de durere, iar la un moment dat, fiindcă nu a mai putut să ridice piciorul încălțat cu gheata improvizată, a căzut pe genunchiul drept, și simți un junghi dureros în gleznă.

Roti ușor piciorul, drăcuind, ca să vadă dacă glezna mai era funcțională.

- Te-ai lovit rău? o întrebă îngrijorat Cam, venind alături de ea. De-abia i se vedeau ochii prin deschizătura flanelului roșu înfășurat în jurul capului.

- Mi-am scrîntit-o doar, dar cred că pot să merg, zise ea. Îndoi ușor piciorul, de la gleznă, apoi încet, încet, durerea parcă mai ceda. Ajută-mă să mă ridic, zise ea.

El o prinse de braț și o trase ușor, ajutînd-o să-și lase lent greutatea pe un picior. După primul pas cam dureros, cel de-al doilea părea floare la ureche.

- Sînt bine, zise ea, apoi îi dădu drumul la mînă. Nu e nimic grav.

- Poți să urci pe sanie, dacă ți-e greu să mergi, spuse el, privind-o atent cum se deplasează.

Bailey se opri pe loc, consternată de invitația lui. Oare omul acesta nu gîndește deloc?

- Ai înenbunit? strigă ea ascuțit. Doar nu poți să mă tragi pe sanie cît vom coborî tot muntele.

El privi în sus, apoi îi spuse cu hotărîre:

- Nu numai că pot, dar voi face tot ce e omenește posibil, ca să te duc acasă.

Dintr-un motiv necunoscut, fraza lui simplă a tulburat-o. Dădu din cap vehement.

- Nu trebuie să gîndești așa. Nu e vina ta că ne-am prăbușit. Dacă este vina cuiva, acel cineva sînt chiar eu.

- Cum ai ajuns la concluzia asta?

- Seth, răspunse ea imediat. El m-a înfuriat, eu l-am amenințat că-i reduc suma din pensia lunară, iar el s-a răzbunat. Este numai vina mea. Nu trebuia să-mi pierd firea.

- Nu mă interesează ce spui, asta nu justifică gestul lui și încercarea să curme două vieți.

- Dar eu nu îi justific acțiunile. Spun doar ce le-a provocat. Așa că tu nu trebuie să te consideri răspunzător pentru...

Atunci el își trase în jos masca improvizată.

- Nu mă simt răspunzător pentru prăbușire.

- ...sau pentru mine, continuă ea în locul lui.

- Lucrurile nu sînt atît de simple. De multe ori vinovăția nu are nici o legătură cu responsabilitatea. Cînd prețuiești ceva, vrei să ai cît mai multă grijă de acel ceva.

Prețuiești. Cuvîntul îi străpunse inima ca o săgeată. Nu ar trebui să vorbească despre asemenea lucruri. Bărbații nu spun lucruri de genul acesta, fiindcă nu e în firea lor.

- Dar nu se poate să mă prețuiești, zise ea, retrăgîndu-

se automat din fața lui, mental, dar nu și fizic. Nu mă cunoști.

- Mă rog, aici nu sîntem de acord. Hai să facem niște calcule.

Ultima propoziție a cam pus-o în încurcătură.

- Ce calcule? Doar nu vorbeam despre calcule.

- Dar vorbim acum. Hai să ne oprim puțin și îți voi explica totul.

Cam legă sania de un copac, asigurînd-o să nu alunece la vale, apoi s-au așezat amîndoi pe o stîncă din apropiere, care părea încălzită de razele piezișe ale soarelui. Bailey nu simțea oricum căldura solară, dar bine că măcar vîntul nu o pătrundea pînă la piele. Își trase și ea masca de pe față, ca să permită soarelui să-i atingă pielea.

După ce au băut puțină apă, au mușcat fiecare din batonul proteic. Au convenit de dimineață să-l împartă și să mănînce restul mai spre după amiază, gîndindu-se că vor avea nevoie de energie toată ziua. Cu cît coborau, cu atît oxigenul începea să îi ajute, fiindcă era acum din belșug, așadar teoretic, ar fi trebuit să aibă mai multă energie – teoretic.

Sperau că așa va fi, deoarece pînă acum toată existența fusese o luptă.

- Sîntem în a patra zi, nu-i așa?

- Așa este.

- Dacă socotim din prima zi, de la ora opt, momentul cînd am decolat, au trecut pînă acum șaptezeci și șase de

ore.

Ea dădu din cap afirmativ.

- Te urmăresc, să știi.

- Cam cît durează în medie o întîlnire? Patru ore, poate?

- Patru sau cinci.

- Bine, hai să zicem cinci ore. Șaptezeci și șase împărțit la cinci, este echivalentul a...cincisprezece întîlniri. Dacă împarți asta la patru, noi am fi acum la a nouăsprezecea noastră întîlnire. Hai să împărțim diferența; sîntem la întîlnirea a șaptesprezecea.

- De acord, zise ea, amuzată de inventivitatea teoriei lui, oricare ar fi fost ea. Șaptesprezece întîlniri, da? Practic am început să avem o relație stabilă.

- Relație stabilă, pe naiba. Deja ne gîndim să ne mutăm împreună.

Ea îl privi, să vadă dacă glumește, însă el o privea serios și acest lucru o tulbură considerabil. Chiar era serios: voia mai mult decît a dat ea vreodată cuiva. Voia mai mult decît sex. Voia un angajament – iar pe ea asta o îngrozea cel mai mult.

Dar el...a spus că o prețuiește. Bailey nu-și amintea de cineva din viața ei, care să fi pus mai presus de sine bunăstarea ei, dar asta îi spunea și Cam acum.

- Nu pot...începu ea, parcă în căutarea unei scuze, sau motivații care să explice de ce nu putea să se implice într-o relație.

- Ba poți, o întrerupse el. Și o vei face. Vom lua totul foarte încet, ca să te obișnuiești cu conceptul. Înțeleg că ai un bagaj de traume din copilărie, de care te poți debarasa foarte greu. Totuși, mai devreme sau mai tîrziu vei avea încredere în mine și vei accepta că există cineva care ține la tine.

Voia să-i spună că nu asta era problema. Au fost și oameni care au ținut la ea. Logan ținea la ea. Jim a ținut la ea. Avea prieteni...mă rog, avea cîteva cunoștințe apropiate, înainte să se mărite cu Jim, dar ei s-au distanțat de ea, așadar presupunea că aceia nu i-au fost prieteni adevărați.

Și părinții ei au ținut la ea, cum au ținut la toți copiii lor, deși nu la fel de mult cum au ținut la ei înșiși.

Voia să-i spună și lui toate astea. Cuvintele i se formau în minte, dar refuzau să-i iasă de pe limbă. Ar fi mințit. Încrederea *era* o problemă. Ca să se apere de oamenii care nu țineau la ea, mai întîi ea însăși nu se iubea. Așa că le-o lua mereu înainte tuturor celor pe care-i cunoștea, cînd venea vorba de afecțiune.

Cu excepția lui. Nu putea să scape de el. Pe el nu putea să-l uite, nu putea să *nu țină* la el.

Și...el i-a spus că o prețuiește.

Cînd se uita în ochii lui verzi-cenușii, simțea că pămîntul îi fuge de sub picioare. Era absolut pierdută, pur și simplu lipsită de apărare în privința lui. Izbucni în plîns.

- Oh, nu, suspina ea, îngrozită. Nu pot să plîng.

- Pe mine m-ai fi păcălit. O cuprinse în brațe și o strînse la piept, legănînd-o ca pe un copil care trebuie consolat. Cred că te descurci de minune.

Doar că el nu vedea evidența. Bailey se retrase și făcu tot posibilul să reziste emoțiilor, ca să nu dea de un necaz mai mare.

- Nu, sincer. O să-mi pun gheață pe față.

- Tot o să se topească, zise el zîmbind.

Al naibii să fie el. Chiar se simțea într-un mare pericol.

CAPITOLUL **28**

Ca să aibă timp suficient pentru a construi un adăpost mai solid, s-au oprit în ziua aceea la ora trei. Erau tot destul de sus, în munți, la mila vijeliilor de gheață, a temperaturilor sub aceea de îngheț și a ninsorilor, deși pentru moment cerul era destul de senin.

Cum nu aveau acces la buletinele meteo, trebuiau să fie atenți la orice modificare a peisajului.

Se opriseră acolo și fiindcă au dat peste un copac mare, căzut deasupra unor bolovani; copacul forma deja structura superioară, iar asta îi scutea de muncă inutilă. Dacă mai mergeau, era posibil să nu mai găsească un astfel de loc.

Bailey era epuizată, iar acum nu mai suferea nici de răul de altitudine. Poate că mîine vor putea să meargă mai mult, să ajungă mai departe. Mîncarea se terminase aproape, iar după ultimul baton consumat, sigur energia va fi în declin.

Trebuiau să coboare cît mai mult, ca să ajungă în zone unde vor găsi fructe de pădure, alune, sau frunziș comestibil – orice – altminteri situația lor va fi extrem de complicată.

- Mai întîi vom face focul, zise ea, tînjind după căldură și susținere psihologică.

- Da, azi îl mai facem, spuse el, privind în depărtare munții cei mai înalți. După seara aceasta, va trebui să economisesc acidul pentru atunci cînd vom ajunge mai jos și vom scăpa de vînturile de aici.

Ea închise un ochi, fiindcă se uita la el contra luminii.

- Nu avem nevoie de foc acum?

- Pentru căldură, da, dar două nopți am supraviețuit fără foc, deci știm că nu este strict necesar. Mă gîndeam să folosim focul ca să semnalizăm locația noastră. Acum nu putem să facem asta, fiindcă vîntul ar împrăștia fumul și al naibii să fiu dacă am văzut vreun loc complet apărat în zona asta.

Bailey se uită și ea în depărtare. Cerul era senin, aerul rece, pătrunzător și totul se vedea clar. Masivele muntoase se întindeau pe fundalul albastru, iar vîrfurile albe contrastau perfect. Mai jos se vedeau zonele verzi, care promiteau temperaturi mai blînde și măcar posibilitatea hranei.

- Cît de mult mai avem de coborît?

- Nu știu. Sper ca linia zăpezii să fie destul de jos. Aici ne aflăm într-o zonă federală sălbatică, pe care serviciile forestiere o monitorizează pentru focuri neautorizate. Tot ce pare făcut de mîna omului este supus verificării temeinice.

Așadar, puteau să fie salvați într-o zi, două, depinde

cît le va lua ca să scape de vîrtejuri. Acum două zile, ba chiar ieri, ea s-ar fi extaziat, auzind această posibilitate, dar acum...acum era prea tîrziu. Acum două zile avea inima întreagă. Oh, ce bine ar fi la căldură, cu mîncare bună, dar, ce s-ar întîmpla dacă, odată ce nevoia nu-i va mai lega atît de strîns, Cam îşi va pierde interesul pentru ea? Oricum ea nu avea încredere în emoţii, mai ales cînd ele se nasc în condiţii existenţiale vitrege.

Se simţea sfîşiată şi asta o enerva. Pe de altă parte, cu cît mai repede se depărta de el, cu atît mai bine. Dar ar fi vrut ca această stare să mai dureze. Voia să creadă în fericirea pînă la adînci bătrîneţi, în dragostea care durează cît viaţa. Cunoştea oameni care *păreau* că se iubesc atît de mult, aşa cum Jim a iubit-o pe Lena, doar că pentru ea conceptul era supus îndoielii.

Poate Jim a iubit-o pe Lena, dar dacă Lena nu l-a iubit pe Jim? Jim era putred de bogat; poate că Lena a căutat altceva, dar nu a găsit nimic mai bun. Bailey detesta acest gen de cinism, însă văzuse prea multe, ca să mai creadă în versiunea de iubire din poveste.

Pentru ea iubirea este o prostie, iar ea nu dorea să rişte. Nu ştia cum să abordeze această situaţie. Parte din ea voia să se lase purtată de valuri, atîta timp cît va dura. Era nerealist să speri o viaţă de fericire, ceva intangibil. Doar idioţii sînt veşnic fericiţi.

Oare perioada de fericire merită nefericirea care urmează unei despărţiri? Cei mai mulţi oameni cred că

merită, fiindcă se urcă în trenul iubirii tot timpul. După ce sînt tăvăliți de tristețe, se scutură, apoi fac poate o prostioară și se întorc în aceeași gară, cu biletul în mînă, gata de îmbarcare.

Bailey nu se gîndea că un cîștig de moment merită durerea de după, așa că se uitase lung după trenul care circula fără ea. Acum era încolțită și aruncată în compartimentul pentru bagaje, iar aici părea că nu mai are de ales.

Cam o mîngîie ușor pe obraz.

- Ești cu gîndul departe. De cinci minute privești în depărtare.

Aruncată iar în prezent și acum, mintea ei pierduse legătura.

- Păi...Mă gîndeam ce se va întîmpla cînd vom ajunge acasă. Acum se putea aplauda, chiar și în gînd. Te-ai scos! Era un răspuns rezonabil, date fiind circumstanțele.

- Nu pot să-ți spun, zise el descumpănit. Fără să putem proba ce a făcut el, probabil nu se va întîmpla nimic, iar noi nu vom putea depune acuzații fără ceva care să le susțină, sau fără nici o dovadă.

- Așa i-ar plăcea lui. Așa ar putea să facă publice toate inepțiile spuse despre mine, iar să fii sigur că Tamzin îl va susține. Îi venea greață, gîndindu-se la un proces în care Seth va scorni tot felul de neadevăruri și va fabrica murdării. Nu se temea de neadevăruri, fiindcă numai cei ce nu riscă, nu se murdăresc. În trecutul ei nu au existat

tranzacții tulburi, nici legături amoroase cu amanți căsătoriți, nici droguri, sau dosare ale poliției pentru vreun delict.

Totuși, pe Seth nu-l putea opri nimic. Poate că va plăti cincizeci de oameni, care să jure că s-au culcat cu ea, sau că s-au drogat împreună, ori că le-a împărtășit ea un plan diabolic de a se căsători cu un muribund, pe care l-a păcălit să semneze că-i predă controlul fondului fiduciar care nu a existat în testamentul lui Jim.

Jim deschisese fondul înainte să moară – de fapt, chiar înaintea căsătoriei lor – iar pe ea a declarat-o administrator, urmînd ca performanța ei să fie excelentă. Seth ar fi un neghiob dacă s-ar lega de *asta*. Chiar și așa, sumele lunare erau respectabile. Nimic nu se compara cu totalul sumelor fondului, dar sumele erau respectabile.

- Cred că va trebui să-l facem să afle că *noi* știm, zise Cam. Și că am destăinuit unui terț bănuielile noastre, așadar, dacă tu vei păți ceva, spre el se va arăta cu degetul. Dacă nu a înnebunit între timp, va ști că nu poate să facă nimic. Cam se aplecă și o sărută, apoi o mușcă ușor de buza inferioară. Îți mai sugerez să te muți la mine, pentru ca el să nu știe unde te găsește. Este o nebunie să vrei să stai singură în casa aia.

Inima ei începu să palpite de entuziasm, dar i se strînse stomacul de spaimă.

- Să știi că e o mare diferență între cîteva sărutări și ideea de a mă muta cu tine, Justice. Să mă mut, ar fi o idee.

Să mă mut cu tine, nu e o idee bună.

- Ba eu cred că este, zise el blînd. Vom vorbi de asta mai tîrziu. Acum trebuie să ne apucăm de lucru, sau vom dormi sub cerul liber.

El se apucă să sape o groapă pentru vatra focului, iar ea începu să adune pietre şi lemn pentru foc şi pentru construcţia adăpostului. De la copacul căzut au avut mult lemn de luat, mai ales că era şi uscat la interior, iar crengile se rupeau uşor. S-au folosit de baterie pentru a face focul, iar într-o jumătate de oră flăcările pîlpîiau deja şi aruncau lumină roşie în jurul lor.

Fiindcă acum lucrau împreună, iar Cam ştia foarte bine ce are de făcut, în comparaţie cu Bailey în prima zi, adăpostul a fost gata foarte repede. Au făcut sub trunchiul copacului căzut un loc unde puteau să stea foarte bine în picioare. Cam a aşezat vatra focului astfel încît căldura să radieze spre adăpost. Exista totuşi problema protejării focului din calea vîntului, dar cu pricepere, el înfipse cîteva ramuri stufoase în calea rafalelor şi astfel flăcările puteau să se ridice semeţe, în jocul lor scînteietor.

La sfîrşitul activităţii erau amîndoi transpiraţi şi cam murdari. Pericolul era cu transpiraţia, din cauza frigului, aşa că îl lăsă în faţa focului pe Cam, iar ea se strecură în noua lor "casă", unde aduse înăuntru bucăţile de spumă, pe care insistase să le ia cu ea, pe post de scaune – mai ales că nu cîntăreau mai nimic – şi acum se aşează pe unul din ele, ca să se cureţe puţin şi să se usuce de transpiraţie.

El rînduia în jurul focului conuri de brad, care arzînd împrăştiau un miros plăcut.

- Ce frumos, zise ea. Zici că a venit Crăciunul şi aici la noi. Nu m-am gîndit la asta.

- După ce se vor prăji conurile, vom putea mînca miezul rămas înăuntru. Păcat că am uitat de asta ieri.

- Zău? Miez de con? Chiar de la asta provin? Oare cum de nu s-a gîndit pînă acum de unde venea denumirea de nuci de con. Bailey se ghemui lîngă foc. Cine s-ar fi gîndit? Era încîntată la ideea de mîncare – caldă, măcar. Oricum, fiind foarte mici, miejii nu aveau cum să le potolească foamea.

- Da. Ai grijă să nu se ardă prea tare, o îndemnă Cam. Vreau să intru, ca să mă încălzesc puţin, altfel îmi îngheaţă transpiraţia pe mine.

Era rîndul lui Cam să intre, iar ea rămase afară, să asculte. Chiar era atentă la toate foşnetele făcute de el pe măsură ce-şi scotea straturile de haine de pe el. Şi-l imagina dezbrăcat, deşi ştia că nu a rămas complet gol. Oare şi el şi-o fi imaginat-o pe ea complet goală cînd s-a retras să se cureţe puţin? Sau a fost prea ocupat să adune conurile?

De-abia acum realiză că toată această operaţiune de primenire, prin care au trecut amîndoi, putea fi considerată ca un preludiu la sex, ca şi cînd s-ar fi pregătit unul pentru celălalt. Bailey nu s-a simţit deloc stînjenită alături de el în ultimele trei nopţi petrecute împreună, însă pe atunci nu

se punea problema sexului. Acum se punea. Nu sexul în sine o făcea să se simtă stînjenită, ci perspectiva să facă sex cu *el* îi dădea o stare de neliniște și emoție necunoscută.

Poate că ea își închipuia mai multe decît oferea realitatea. Totuși, el se recupera după o rană urîtă la cap. Era un bărbat deștept; știa bine că exact acum nu trebuie să se suprasolicite.

Mda, se gîndi ea. Oare de asta s-a chinuit să care cu spinarea sania aceea plină. Probabil că era deja epuizat. Sexul ar fi fost ultimul lucru pe care-l avea în minte acum.

Sigur că da. Doar era același bărbat care a avut erecție din prima zi, cînd era pe jumătate mort, iar de atunci a mai avut cîteva. Din cîte vedea ea, sexul era ultimul lucru pe care-l avea el în minte...înainte să se culce și era primul lucru din mintea lui cînd se trezea.

Era un bărbat foarte calm, remarcă ea. Nu insistase cu nimic asupra ei. Doar că nu avea o personalitate calmă. Firea da, însă era un bărbat hotărît, care știa ce vrea. Cînd își punea în gînd să facă un lucru, se străduia și-l ducea la bun sfîrșit, oricît de greu i-ar fi fost. Asta dovedea temeritate.

Problema care se punea era dacă ea vroia să facă sex cu el? *Da*! Și nu. Era îngrozită de lucrurile care i-ar putea depăși pe amîndoi, numai că protestul ei era doar la nivel mental și sentimental. La nivel pur fizic, dorea să-i simtă greutatea trupului copleșind-o, dar și coapsele puternice

depărtîndu-le pe ale ei. Voia să-l simtă cum se insinuează înăuntrul ei.

Trebuia să decidă: da sau nu? Dacă ea spunea nu, el s-ar fi oprit. La capitolul acesta avea încredere deplină în el.

O femeie isteață ar fi spus nu. O femeie precaută ar fi spus nu. Bailey a fost dintotdeauna isteață și precaută.

Pînă acum. Privi spre intrarea în adăpost și instinctul urla în urechile ei: *da*.

CAPITOLUL 29

Cam mai avea o idee: goli din nou cutia metalică de prim ajutor şi o umplu cu zăpadă, apoi o aşeză pe cărbunii încinşi de la marginea focului şi puse înăuntru o mînă de ace de brad. Ceaiul astfel fiert trebuia să fie hrănitor, se gîndi el, iar ceva fierbinte de băut mergea perfect pentru a le spori confortul.

Bailey nu mai putea să stea locului, atît de agitată era.Acum o jumătate de oră ideea unui ceai fierbinte ar fi extaziat-o, dar acum nu se putea gîndi decît la noaptea ce avea să vină.

Luă şi ea un con, după cum i-a arătat el, l-a desfăcut în interior şi a căutat miezul de culoare închisă. Nu toate conurile aveau miez. Bine măcar că aveau la dispoziţie multe conuri. Le-a luat ceva timp să coacă toate conurile şi să aleagă din cele fertile destui mieji ca să-şi mai aline foamea, dar oricum nu se grăbeau nicăieri.

Spre surprinderea ei, deşi nu a mîncat mai mult de conţinutul din palma plină cu mieji, se simţea sătulă. Gustul nu era prea bun, fiindcă ar fi trebuit să fie mai copţi, dar era o hrană consistentă.

Se fiersese şi conţinutul cutiei, iar Cam mai adăugă cîteva ace, apoi ea îl întrebă:

- La cercetaşi vă învăţau şi lucruri de acest gen? Cît timp ai fost cu ei?

- Am fost prin toate etapele, de la pui de cercetaşi, pînă la cercetaşi vulturi. Era o distracţie, practic şi toată experienţa dobîndită cu ei mi-a fost de folos cînd a trebuit să învăţ tehnici de salvare şi fugă, în caz că avionul meu era doborît.

- Doborît? zise ea, uitîndu-se lung la el. Credeam că ai pilotat pe avioane-tanc.

- Da. Asta nu înseamnă că un avion inamic nu mă poate doborî cu o rachetă aer-aer, dacă are ocazia. Gîndeşte-te. Scoţi un pilot de avion-tanc, acolo sus sînt mulţi luptători care nu se pot menţine în aer. De aceea pilotul de avion-tanc nu e niciodată singur.

Bailey îşi imagină scena cînd un avion care alimentează este lovit în plin de o rachetă. Cum să supravieţuieşti unei explozii atît de mari? I se părea că un pilot de avion-tanc are o viaţă nicidecum lipsită de pericole, aşa cum crezuse ea cîndva.

Oare cum suportă stresul soţiile de militari? Cît de nebună trebuie să fi fost fosta soţie a lui Cam, care nu a putut suporta viaţa ei tocmai cînd el a plecat din armată?

Cam nici nu-şi dădea seama unde-i zboară ei gîndurile în clipele acestea, aşa că îşi strecură uşor degetul în apa fierbinte, dar îl retrase rapid.

- Cred că e destul de fierbinte acum, zise el. Ea îi dădu capacul de la deodorant, iar el luă din lichid atît cît să umple dopul şi i-l dădu înapoi.

Ea sorbi precaută. Avea gustul pe care se aştepta să-l aibă o fiertură de ace de brad: verde, aromat şi uşor amar. Nu-i prea păsa. O căldură magnifică, binecuvîntată şi mult-aşteptată îi pătrunse corpul după ce înghiţi lichidul, iar ea închise ochii de încîntare.

- Oh, Doamne, ce bine e, spuse, apoi gemu de plăcere. Mai sorbi o dată şi întinse recipientul spre el. Ia şi gustă.

- Am observat că ai zis "ce bine e" şi nu că are gust bun, zise el, apoi luă capacul şi bău din el. Bailey remarcă pe chipul lui acelaşi surîs de satisfacţie maximă. Ai avut dreptate, spuse, apoi şi îşi încleştă degetele împrejurul capacului cald.

Îi mai dău şi ei să bea încă o dată.

- Să bem în cinstea cercetaşilor, zise ea, ridicînd capacul în semn de salut, apoi i-l dădu iar lui.

Cum îşi potoliseră foamea şi setea, iar băutura caldă i-a mai înveselit puţin, măcar acum, după patru zile, au rămas afară, admirînd apusul soarelui. Era un lucru obişnuit, se gîndi ea. Se obişnuise deja, nu doar cu altitudinea, ci şi să fie singură cu el.

Televiziunea, cumpărăturile, analizele de piaţă pe care le făcea pe computer – toate păreau că aparţin altei lumi, altei vieţi. Cît de rapid se reduce viaţa la elementele de bază: mîncarea şi adăpostul.

- Aş putea să spun că m-aş obişnui repede cu asta, comentă ea, dar aş minţi.

- Nu crezi că vei fi vreodată genul căreia îi place natura?

- În doze mici este în regulă, de exemplu cum e cînd pleci în excursie cu pluta. Dar aş vrea mîncare multă, vreau un cort şi un sac de dormit. Vreau să am la dispoziţie un vehicul cu care să plec, dacă m-am plictisit. Chestia cu supravieţuirea este pentru păsări.

- Cînd eram copil era distractiv, doar că nu îngheţam de frig, nu aveam lovituri la cap şi nimeni nu exersa cusutul pe pielea mea – fără anestezie.

Ea se uită pieziş la el.

- Dar nu ai ţipat, declară ea.

- Asta nu înseamnă că aş recomanda o asemenea experienţă.

Bandajul din jurul capului lui era murdar, iar asta însemna că rana era păstrată curată. Nu avusese nici pic de febră, deci rana nu se infectase. În concluzie, Bailey era mîndră de treaba făcută asupra lui.

- Crezi că acum aş putea să scap de asta? spuse el, palpînd bandajul.

- Dar aşa nu ţi-e frig la cap, spuse ea pe un ton maternal.

- Să ştii că mă enervează. Pot să mă leg la cap cu altceva. Deja cred că un bandaj mai mic ar fi perfect.

Cum şi ea gîndea la fel, îi desfăcu bandajul din jurul

capului și îi îndepărtă bandajele sterile care acopereau direct rana. Umflătura dispăruse complet, iar pe frunte nu mai avea decît o zgîrietură, iar sutura amintea acum de monstrul Frankenstein, altfel rana se vindeca perfect.

Bailey scoase șervețelele cu aloe și îl șterse încet pe tăietură, de pe care reuși să îndepărteze niște sînge închegat. El suportă manevrele ei cam un minut.

- Dă-mi asta mie, zise el plictisit în final și-i luă din mînă șervețelul umed, apoi începu să frece zdravăn zona, pînă la linia părului.

- Ustură, nu?

- Ca naiba. Șervețelul era deja de culoare purpurie, de la sîngele absorbit mai mult de pe zona cu păr, fiindcă zona rănii fusese bine curățată cu apa de gură, pe care i-a turnat-o din belșug, cînd l-a cusut. Acum mai luă un șervețel, ca să fie sigur că a șters bine tot, apoi se șterse cu o flanelă uscată, ca să nu înghețe complet. Bailey căută rapid punga cu articole de prim ajutor, dar el îi spuse:

- Lasă așa pînă mîine dimineață. În seara asta rămîn nebandajat.

După ce au terminat toată licoarea cu gust de brad, el a îndepărtat cu un băț cutia metalică de pe foc. Atunci ei îi veni o idee, luă o cămașă și înveli cu ea cutia caldă.

- Oamenii încălzeau cărămizi pe foc, apoi le înveleau în material și le puneau pe pat, ca să le încălzească așternuturile, spuse ea. Intră în adăpost și puse în locul unde dormeau cutia caldă, chiar la mijloc.

Pînă atunci dormise încălțată cu ghetele, dar acum și le dădu jos, suspinînd de încîntare cînd își strînse picioarele, cu genunchii la piept și le strecură sub cutia încălzită. Căldura îi ajunse imediat pînă la piele, trecînd prin cele două perechi de ciorapi groși.

Cam veni și el alături de ea. Văzînd-o pe ea, își scoase și el pantofii și își lipi tălpile de picioarele ei, stînd cu spatele la cutia încălzită, de care se rezemau.

Inima ei începuse să bată furtunos. Conversația păstra un ton neutru, dar sub aparentul calm care plutea, dorința se insinua lent. Cînd li se atingeau degetele, de la pasele cu capacul din care beau ceaiul, sau cînd ea i-a atins fața, în timp ce i-a desfăcut bandajul, simțise ușor că tremură; dorea mai mult de atît.

Voia să-și înlănțuie degetele cu ale lui; voia să-și lipească palma pe bărbia lui țepoasă și să-i simtă oasele puternice. Voia să-i simtă brațele cuprinzînd-o, trăgînd-o tot mai aproape, așa cum făcea în fiecare noapte.

Toată viața și-a petrecut-o cu sentimentul nesiguranței, dar realizase asta de-abia acum, cînd dormise în brațele lui. Înainte să doarmă cu el nu a fost niciodată în pericol să cedeze și totuși cu el a simțit asta. Se potrivea perfect cu trupul lui, erau ca două piese ale unui puzzle care se completa.

- Ar trebui să dormim puțin, zise el, urmărindu-i fiecare reacție. A fost o zi obositoare.

Soarele apusese deja și întunericul a pus stăpînire pe

munţi. Curînd, se gîndi ea şi se întinse sub acoperămîntul improvizat. El se încălţă, ca să iasă şi să mai alimenteze focul cu lemne, apoi veni şi se întinse alături de ea. Îi simţi braţul greu peste talie, apoi o strînse foarte aproape, aşezînd-o cu faţa lipită de gîtul lui. Mirosea a şerveţele cu aloe, fum şi bărbat.

El îşi strecură braţul pe sub straturile succesive de haine pe care ea le purta şi, cînd ajunse la un sfîrc, începu să-l frece uşor cu degetul mare, pînă ce reuşi să-l întărească. Ea trase adînc aer în piept. Voia să fie calmă, dar calmul o depăşise demult. Inima îi bătea nebuneşte şi începuse să gîfîie.

Nu trebuia să conteze nimic. *El* nu trebuia să conteze aşa de mult. Din păcate, ceea ce trebuia să fie sau nu trebuia, nu avea nici o legătură cu situaţia de faţă.

O sărută foarte delicat, de-abia atingîndu-i buzele. Atît de încordată se simţea Bailey, încît nici nu putea să se relaxeze, nu putea să răspundă. Începuse să se topească în îmbrăţişarea lui, se lipi de el şi presă la rîndul ei, dar el îşi mută gura spre tîmpla ei şi zise:

- Noapte bună.

Noapte bună?

Noapte bună! Nu-i venea să creadă ce aude. Se tot frămîntase, în frenezia anticipării şi îngrijorării, iar el voia să *doarmă*?

- Nu! protestă ea, revoltată de propriul ton.

- Da. O mai sărută o dată, iar mîna nu se dezlipea de

sînul ei. Eşti obosită. Sînt obosit. Hai să dormim.

- A murit cineva şi ai rămas tu şeful? îl întrebă ea furioasă. Grozav; ajunsese la crize de adolescentă. De două ori într-o zi el i-a distrus cheful, iar ea era genul de femeie care nu permitea să-i tulbure nimeni suprafaţa netedă a vieţii sale. Dintotdeauna a fost foarte atentă să nu permită nimănui să conteze atît de mult pentru ea, pentru simplul motiv că...

Rămase nemişcată şi renunţă la ultima fărîmă de evitare, dar asta nu sancţiona oricum. Putea să-şi raţionalizeze cît dorea presupunerile, dar irosea timp şi efort. Era posibil să se fi îndrăgostit după numai patru zile? Cum a spus şi el, perioada pe care au petrecut-o împreună era acum echivalentul a nouăsprezece sau douăzeci de întîlniri. Logic el avea dreptate.

Asta se chema dragoste. Despre asta vorbesc oamenii, despre această dureroasă, amuzantă, veselă, tulburătoare explozie de sentimente, care nu răspund raţiunii. Era ca atunci cînd eşti beat, fără efectele care încetinesc gîndul şi funcţia. Era senzaţia aceea de slăbiciune şi revărsare în acelaşi timp, de parcă toată pielea de pe corp o strîngea.

Singurul lui răspuns la mustrările ei a fost un sărut pe frunte, ca şi cînd ar fi înţeles frămîntările prin care trecea ea. Cum să nu înţeleagă? Doar a mai fost îndrăgostit pînă atunci. Avea experienţă. Poate că, dacă ar fi avut şi ea suficientă experienţă, nu s-ar fi comportat nebuneşte, numai că ea spera să nu se mai simtă astfel niciodată. O

dată era de ajuns.

Dacă acum nu va ieși nimic, se va duce la o mănăstire sau se va muta în Florida, unde să fie înconjurată de oameni de vîrsta părinților ei, față de care nu se va mai simți tentată din nou.

Îi smulse pur și simplu mîna lui Cam de pe sînul ei.

- Dacă tot nu vom face sex, ține-ți mîinile acasă.

Faptul că realiza că este îndrăgostită de el o înfuria și mai tare. La fel de umilitor era și momentul în care a înțeles că era pe punctul să răbufnească într-un acces de furie. A naibii să fie, dacă îl va implora să facă sex. A naibii să fie dacă îi va permite, chiar dacă el o va implora să facă sex. Voia să-i tragă un șut. Voia să-l apuce de penis și să i-l răsucească. Asta i-ar fi pentru învățătură de minte. În loc de Charlie Petrecărețul, va trebui să-l boteze din nou Charlie Tirbușon.

Îl simțea cum se cutremură puțin și îi percepea răsuflarea sacadată. Evident, rîdea pe înfundate, fir-ar al naibii, deși avea bunul simț să încerce să se ascundă.

Bailey se tot zvîrcoli pînă ce reuși, furioasă, să se depărteze de el. Nici asta nu putea. *Trebuia* să se atingă de el; trebuia să stea amîndoi întinși, lipiți unul de celălalt, ca să-și împartă căldura corporală.

Și, ca să-i arate cît de puțin îi pasă de el, va adormi instantaneu. Spera că va și sforăi.

Tentația îi tot dădea ghionturi. Îi venea să-l omoare. Îi venea să-l facă să dispară cumva. Oh, la naiba...asta trebuie

să fie dragoste.

Mai bine ar fi avut ciumă. Măcar de asta te poți vindeca.

Se mai calmă și asta se întâmplă după o jumătate de oră, răstimp în care îl simți că nu doarme, ci stă de pază, atent la fiecare respirație a ei. Cum de mai îndrăznește să fie preocupat de persoana ei? Dacă era cu adevărat atît de preocupat, i-ar fi dat ce-și dorește.

Puterea voinței o ajută în final să adoarmă.

CAPITOLUL **30**

Bailey se trezi scăldîndu-se într-o baie de plăcere provocată de mîna lui caldă şi aspră, care se plimba de pe un sîn pe celălalt, masîndu-i pe îndelete, sau apăsînd uşor. Nu era deloc dezorientată; îl recunoscu imediat, ştia cine o ţine atît de strîns, în siguranţă.

El începu apoi să tragă uşor de sfîrcuri, pînă ce le excită la maxim; mîna lui era sigură, cunoscătoare şi rezultatul a venit imediat. Bailey simţi plăcerea radiind în tot corpul, în valuri leneşe, dar puternice, iar în timpul acesta căldura pasiunii începuse să o copleşească.

Plutea ameţită la graniţa dintre plăcere şi somn. Dacă voia mai mult, nu trebuia decît să se retragă puţin înapoi cu fundul, pînă la atingerea erecţiei lui care o împungea obraznic. Nu era nevoie decît de o simplă invitaţie...

Deschise larg ochii, amintindu-şi de ceva.

- Ia naibii chestia aia din fundul meu! îl admonestă ea, retrăgîndu-se cu greu, ca să iasă de sub straturile succesive de haine care o acopereau, dar şi de sub braţul lui care o înlănţuia. Dacă el îşi închipuia că poate să se joace de-a fripta cu ea, iar ea îi va ceda la prima chemare, atunci

însemna că are o percepție total confuză, în privința ei.

Cam se rostogoli pe spate, apoi începu să rîdă cu hohote. mai avea puțin și se înneca de rîs. Ea îl va ajuta să se înece. Reuși cu greu să se întoarcă și ea, acum stînd întinsă pe burtă, după care se sprijini pe coate. Se uita la el printre șuvițele de păr care-i curgeau dezordonat pe frunte.

Probabil că el s-a dus să mai pună lemne pe foc, cu toate că ea nu l-a simțit. Lumina de la flăcări dădea un aer intim adăpostului și făcea suficientă lumină înăuntru, încît putea să-l vadă foarte bine cum se ține cu mîinile de burtă și hohotește de rîs.

Cu ochii cîrpiți, Bailey aşteptă ca el să-și dea seama că ea nu se distrează la fel de mult.

- Nu pot pur și simplu să o smulg de acolo și să o bag în buzunar, atunci cînd nu o folosesc, reuși el să spună în final, iar acum își ștergea lacrimile de la ochi.

- Nu mă interesează unde o pui, zise ea sec. Vreau doar să nu mă mai împungi cu ea.

- Te-aș întreba dacă ești în toane mai bune decît erai cînd te-ai culcat aseară, dar intuiesc că răspunsul este nu. Cam zîmbea și acum și se răsuci, așezîndu-și brațul flexat sub cap, iar cu celălalt o apucă de mijloc și o trase la loc, așa cum stătuse mai devreme. Ea se încordă, total nefericită de situație, dar știind că aceea era poziția lor de somn.

Altă opțiune ar fi fost să stea întinși față în față,

îmbrăţişaţi, lucru pe care ea nu şi-l dorea în acest moment, sau putea să-l pună pe el cu spatele la ea, iar ea să-l cuprindă cu braţul peste talie, dar nici această poziţie nu-i oferea confort. Simţi cum coapsele lui se lipesc de pulpele ei, iar umerii ei se contopesc cu pieptul lui puternic, care radia căldură şi o încălzea plăcut – iar chestia aceea tare şi proeminentă din pantalonii lui se cuibări din nou între fesele ei, exact cum a făcut-o mai devreme.

Îi mîngîie uşor creştetul capului, iar ea se retrase violent de sub mîna lui.

- De jumătate de oră am tot încercat să te trezesc, şopti el.

- Nu ştiu de ce. Doar voiai să dorm; dormeam, vezi bine. Lasă-mă în pace.

El o strînse cu putere.

- Am vrut doar să fiu băiat simţit. Erai atît de nervoasă, încît nu ţi-ar fi făcut plăcere, îi explică el.

- De unde ştii? întrebă ea pe un ton arţăgos. Nici măcar nu mi-ai dat ocazia.

- Nu avea rost să *profiţi* de ocazie. Toată după amiaza te-am urmărit şi am văzut că eşti din ce în ce mai încordată. Nu ştiu ce te-a supărat, dar voiam să aştept pînă ce vei fi dispusă să discuţi despre asta, sau pînă ce te vei fi liniştit tu singură.

- Te rog să nu mai fii atît de înţelegător, zise ea şi mai îmbufnată. Nu ţi se potriveşte. Oricum, nu i-a tras un ghiont în coaste, cînd el a tras-o mai aproape.

- Aşadar, eşti pregătită să vorbim?

- Nu.

- Te-ai împăcat cu ideea, oricare ar fi fost ea?

- Nu! lasă-mă în pace, ţi-am spus. Vreau să dorm. Acum nu era deloc somnoroasă, dar el nu trebuia să ştie asta.

O mîngîie din nou, apoi îi îndepărtă uşor părul de pe ceafă şi îşi frecă vîrful nasului de pielea ei caldă. Buzele lui suflau aer fierbinte.

- Ştiu că nu-ţi este uşor să ai încredere în cineva, şopti el, iar ea percepea acut mişcarea buzelor lui. Îţi place să fii singură.

Ba nu, nu-i plăcea. Se simţea mai *confortabil* singură. Asta era diferenţa.

- Este riscant să ţii la cineva, continuă el pe acelaşi ton dulce, de-abia şoptit. Glasul lui senzual o liniştea, avînd acelaşi efect ca un whisky vechi, aromat. Ştiu că nu-ţi place să rişti. Mereu ai ţinut oamenii la distanţă fiindcă ştii că eşti o sentimentală şi cel mai bine te protejezi dacă nu laşi pe nimeni să se apropie de tine.

Şocul cuvintelor lui reverberă în toată fiinţa ei. Se panică.

- Nu sînt o sentimentală. Se comportase cu calm şi rezervă, fiindcă era o persoană calmă şi distantă. Nu plîngea fiindcă nu era o plîngăcioasă. Absolut în nici un caz nu se putea considera o sentimentală.

- Eşti o sentimentală, repetă el. Crezi că nu mai ţin

minte cum mi-ai vorbit, după ce ne-am prăbuşit, iar tu credeai că eu sînt un înfumurat plin de sine? Vocea ta era blîndă, ca şi cînd ai fi vorbit cu un copil. M-ai mîngîiat.

- Ba nu.

Oare aşa făcuse?

- Ba da, m-ai mîngîiat.

- Nu-mi amintesc, mormăi ea. Dar dacă am făcut-o, a fost din cauză că eram recunoscătoare.

- Pe naiba. Nu m-ai fi scos tîrîş din avion fiindcă erai recunoscătoare. Nu te-ai fi ostenit atîta, ca să ai grijă de mine. Nu mi-ai fi dat cea mai călduroasă vestă a ta, cînd tu însăţi îngheţai şi era clar că ai nevoie de ea.

- Eu iau în serios recunoştinţa, zise ea ţîfnoasă.

- Mda. Cred că eşti o bezea perfectă. Cam îşi continua incursiunea, alunecînd uşor cu palma pe braţul ei, apoi pe talia ei, unde zăbovi, dar nu mult şi apoi începu să se insinueze delicat pe sub straturile de cămăşi, pînă ce ajunse la piele. Palma lui se odihni acum pe pîntecul ei. Cum pielea degetelor era aspră, ea resimţi profund cercurile desenate continuu, într-un ritm menit să o calmeze, dar şi să o excite.

- Mie îmi plac bezelele. Îmi place gustul tău, îmi place să te ating. Acum buzele lui s-au dezlipit de ceafă şi au coborît spre linia umărului, unde se opri, iar cu dinţii strînse uşor muşchiul sensibil, apoi eliberă şi strînse iar.

Bailey devenise deja ca un arc întins. Valul pătrunzător de dorinţă se pornise brusc şi era foarte intens, atît de

intens, încît ea îşi lăsă capul spre spate şi se arcui.

- Îmi place să muşc dintr-o bezea. Limba lui tocmai linse locul unde mai devreme a muşcat, apoi cu buzele moi apucă muşchiul şi începu să-l sugă senzual. Concomitent cu desfrîul carnal al gurii lui, mîinile îşi căutau calea spre sîni, unde degetele formau cercuri asupra sfîrcurilor.

Ca la comandă inima ei îşi acceleră ritmul, resimţind bubuiturile în urechi. Începu să gîfîie, din ce în ce mai rapid, iar la un moment dat resimţi pulsaţia între picioare. Pînă atunci nu fusese niciodată excitată atît de repede şi intens, dar acum trupul ei era deja obişnuit cu mîngîierile lui. Era a patra noapte în care dormise în braţele lui. O sărutase, o mîngîiase. Corpul ei era deja pregătit de mai demult, cu mult înainte ca mintea să înregistreze.

Cu mişcări lente, dar sigure, el îşi coborî din nou mîna spre pîntecul ei, strecurîndu-şi degetele pe sub elasticul pantalonilor, pe care îl birui. O mîngîie pe fesele reci, apoi se retrase. Cînd mîna îşi reluă traseul, Bailey simţi cum o forţă plăcută încearcă să-i dea jos pantalonii.

Tremura deja de intensitatea plăcerii, dar tensiunea era cu totul diferită de tot ce simţise pînă atunci. Deşi era cu toate hainele pe ea, mai puţin în zona feselor, acea parte intimă se simţea dezgolită şi expusă nemilos, iar feminitatea dintre picioarele ei resimţea aceeaşi vulnerabilitate şi expunere.

Exact acolo se îndreptă şi el, în inima sexului ei. Degetele lui lungi şi fine, dar aspre, s-au cufundat între

pliurile delicate, au găsit calea şi le-au desfăcut.

- Îmi plac şi piersicile, şopti el şi chiar atunci strecură două degete în vaginul ei. Atunci cînd sînt coapte de soare şi zemoase. Iubito, depărtează uşor picioarele. Aşa, e mai bine.

Acum degetele lui se jucau cu ea. Mişcarea domoală a mîinii lui îi peria toate prelungirile nervoase sensibile, trezindu-le la viaţă. Cum Bailey îşi reprimă un geamăt, cadenţa dezmierdărilor lui în interior se precipită, înnebunind-o de plăcere.

Cam îşi retrase degetele încet, iar ea rămase gîfîind, paralizată de anticiparea iminentă şi de dorinţă. Bailey auzi cum fermoarul se deschide cu un zumzăit rapid, scurt şi închise ochii; imediat se auzi un foşnet ca de plastic, iar ea îşi imagină cum el desface ambalajul prezervativului, apoi urmă o clipă de linişte, semn că tocmai îşi ajustează protecţia.

După alte cîteva mişcări menite să-i ofere o poziţie mai bună, el se lipi iar de ea. Îl aştepta deja, ţinîndu-şi răsuflarea, într-o agonie a răbdării. Întinse braţul spre spate, ca să-i atingă obrazul şi să-l mîngîie pe gît.

Încet, foarte încet el împinse...puţin, apoi se retrase. carnea ei de-abia dacă fusese atinsă şi deja se preda, deschizîndu-se invaziei lui. Ea aşteptă, iar el reveni, cu aceeaşi plăcută mişcare de balans, cu aceeaşi presiune plăcută, care-l ajuta să pătrundă adînc, după care se retrase din nou din ea.

- Cam...şopti ea în întuneric. Aerul era rece, însă cum ei se lipiseră unul de altul, febra împreunării radia deja în locurile unde carnea se atingea de carne. Atît a trebuit să-i rostească: numele şi nimic altceva nu era necesar.

El o abordă din nou. Cu palma o apăsa uşor pe abdomen, iar vaginul ceda invaziei, umezindu-se treptat, din ce în ce mai mult, pînă ce se deschise complet şi-l găzdui complet. Ar fi dorit atunci să preia ea mişcarea ritmică, dar plăcerea era prea deplină şi nu voia să-şi refuze nimic din ce simţea. gesturile lui erau mult prea delicioase şi necunoscute, aşa că nu dorea să le oprească. Îşi auzi propriul geamăt prelung, dar tot aşteptă acţiunea din partea lui.

Era atît de conştientă de trupul ei, cum nu mai fusese niciînd, la fel cum nu a resimţit niciodată realitatea fierbinte a actului sexual. Capul voluminos, insistent al penisului lui apăsa continuu, cerînd să mai avanseze puţin în adîncuri, iar corpul ei cedă presiunii senzuale, pînă ce se predă complet şi lungimea organului o străpunse pînă la capăt, ea cuprinzîndu-l pe toată lungimea lui.

El rămase nemişcat, străduindu-se să nu rateze momentul, apoi tremură uşor în timp ce îi permitea ei să se obişnuiască treptat cu amploarea intruziunii lui. Bailey era surprinsă de intensitatea senzaţiei, care culmina cu durerea. Trecuse ceva timp pentru ea, aşa că se aşteptase la o oarecare usturime, dar nu prevăzuse acest moment de şoc copleşitor.

Din nou el se retrase. Carnea fierbinte îl eliberă la fel de uşor cum l-a primit. Muşchii vaginali se contractau, parcă l-ar fi reţinut acolo, dar el deja se retrăsese şi acum gîfîia din greu.

- Ce faci? protestă ea.

- Mă joc, zise el de-abia şoptit şi gutural. Mai coborî o dată şi o penetră, iar ea depărtă picioarele, după care iar se retrase. De cîteva ori la rînd ea acceptă acest preludiu deşănţat, arzînd să-i simtă cît mai mult penisul în lava feminităţii ei. După cîteva reprize de acest gen penetrarea deveni lesnicioasă şi foarte agreabilă, iar trupul ei deja înfierbîntat se dedase la jocul pervers, dar constant.

Nu mai vedea nimic, mintea i se înceţoşase, iar ea nu-l dorea decît pe el, numai pe el. Era conştientă că se cutremura şi ea odată cu el, în ritmul valsului împreunării, însă la el se vedea efortul de a se abţine cît mai mult, de a prelungi plăcerea amîndurora. Era bucuroasă că suferă şi el. Voia cu disperare să explodeze, trebuia să ajungă la orgaasm, doar că poziţia lor nu era favorabilă decît lui. Voia să-şi încolăcească picioarele împrejurul lui. Trebuia să mai amîne şi el ejacularea, de dragul ei.

Nici nu ştia cît timp trecuse de la începutul acestui "joc", însă dintr-o dată era evident că amîndoi nu mai puteau suporta mult desfrîul pasiunii. Brusc, el se eliberă şi o răsuci pe spate, îi trase rapid chiloţii pînă la glezne. Se strădui şi ea să-l ajute, trăgînd de perechile de pantaloni suprapuse, dar nu reuşi să-şi elibereze decît un picior. Se

zvîrcolea, iar mişcările ei erau şi mai incitante. Aşa că la fel de brutal, dar în acelaşi timp languros, îi depărtă picioarele cu pulpele lui, se insinuă apoi lent, dar sigur şi ejaculă chiar de cînd o pătrunse prima dată prin faţă.

Bailey strînse pulpele în jurul coapselor lui, îl apucă de fese cu palmele şi strînse, atrăgîndu-l tot mai mult înăuntrul ei, iar imediat simţi şi ea orgasmul binefăcător, eliberator şi epuizant, arcuindu-se pe spate; din gît i-au ieşit nişte gemete aproape animalice.

Îşi simţea tot corpul moale, căzînd în abisul dulce-amar al plăcerilor carnale, iar el era acolo, alături de ea, o conducea încet, pînă cînd s-a liniştit şi a rămas inertă, cutremurîndu-se şi acum după ce valurile orgasmice veneau şi plecau la ţărmul feminităţii ei dezlănţuite.

Avu senzaţia că se mai prăbuşesc încă o dată.

Inima îi bătea groaznic în piept, răsunîndu-i pînă în urechi. Văzu cum şi el răsufla greoi, după cum i se ridica şi cobora pieptul puternic. Din trupurile lor înfierbîntate se ridicau aburi în valuri şi, cu toate că ea era pe jumătate dezbrăcată şi absolut neacoperită cu nimic, nu simţea frigul deloc. Parcă de acum încolo nu va mai simţi frigul niciodată.

- Măi, să fie, zise el cu glas sfîrşit.

Mîna ei se ridică o clipă, apoi reuşi să-l mîngîie uşor pe umăr. El se ridică de pe ea şi se lăsă moale alături, apoi începu să caute printre haine, ca să se acopere cu ceva.

- Să nu adormi, o preveni el, deşi vocea lui trăda deja

prima fază a somnolenței. Trebuie să aranjăm hainele...să te îmbraci la loc...trebuie să verific focul...mai zise el încet.

După încă un minut, mai scoase o înjurătură, apoi se ridică în şezut.

- Dacă nu fac asta chiar acum, voi adormi şi eu lîngă tine.

Îşi scoase uşor prezervativul şi se curăță cu un şervețel umed, apoi îşi trase la loc toate perechile de pantaloni, haine şi ce mai avea drept protecție.

Bailey se gîndi că era norocoasă, iar avantajul cel mai mare al prezervativelor era că femeia nu se mai murdăreşte. Nu trebuia decît să se culce la loc.

Aerul rece o mîngîie cu aripa de gheață, iar ea se înfioră. Se ridică şi îşi aranjă pe rînd toate hainele, ca să elibereze şi culcuşul acum plin de lucruri răvăşite.

Cam intră şi el înapoi, o ajută să se aşeze şi se întinse alături de ea, apoi întinse peste amîndoi straturile de haine. O trase bine lipită de el, iar ea îşi reluă locul, cu capul pe umărul lui, unde îi era atît de bine, de parcă ar fi dormit amîndoi în poziția aceasta de ani buni.

Era puțin amețită – nu puțin, chiar mai mult amețită. Şi relaxată. Şi sătulă. Poate că simțea şi o uşoară usturime. Mai presus de toate, simțea cît de potriviți erau, într-un fel care pe ea o îngrozea, fiindcă era perfect.

CAPITOLUL 31

Logan Tillman, fratele lui Bailey apăru la birourile firmei J & L dis de dimineață, în cea de-a cincea zi. Bret a ştiut imediat cine este, chiar înainte să se prezinte. Nu era vorba că semăna cu Bailey – Logan era mai înalt, brunet şi avea ochii o nuanță mai tare de albastru. Ceea ce îi făcea să se asemene foarte mult era expresia facială şi o oarecare rezervă. În afară de asta, chipul lui era răvăşit de durere, acelaşi sentiment care se citea şi pe chipul femeii pistruiate care-l însoțea.

- Sînt fratele lui Bailey, Logan Tillman, se prezentă el. Karen i-a întîmpinat. Ea este soția mea, Peaches. Eu...Noi nu am putut să rămînem în Denver, fără să avem nici o ştire, nimic. Mai bine stăm aici. *Vreo* noutate?

Bret ieşi din biroul său şi le strînse mîinile.

- Nu, nimic. Îmi pare foarte rău. Era şi el la fel de răvăşit ca şi ei; dormise doar fragmentat, de la prăbuşirea avionului lui Cam. În ciuda acestui fapt, îşi reluase zborurile, fiindcă afacerea trebuia să meargă mai departe.

Financiar se aflau în picaj, lucru pe care nu l-a prevăzut, atunci cînd s-a asociat cu Cam. Au făcut însă

lucrul cel mai inteligent: și-au asigurat aeronavele și pe ei înșiși, așadar afacerea ar fi continuat chiar și în cazul cînd unuia dintre ei i s-ar fi întîmplat ceva. Nu le-au spus celor de la compania de asigurări că erau foarte interesați de partea financiară.

Deși avionul lui Cam dispăruse de pe radar pe un teren extrem de periculos – însemnînd că se prăbușise – fiindcă epava nu a fost încă găsită și trupul lui Cam nu a fost recuperat, din punctul de vedere al companiei de asigurări el era încă în viață, fie pînă ce rămășițele pămînteşti erau găsite, fie pînă cînd un tribunal îl va declara decedat.

Realitatea cruntă era că Bret rămăsese fără un avion și fără un pilot, deci le intrau în buzunar mai puțini bani. Toată noaptea s-a plimbat, făcîndu-și griji pentru datoriile ale căror termen era depășit. Nu-i venea să creadă că ei – adică el – au fost chiar atît de orbi. Va trebui să mai angajeze un pilot, desigur, dar va dura mult timp pînă ce va găsi o persoană care să-i egaleze competențele lui Cam.

Realiza că și Karen se uita la el pieziș, ceea ce însemna că îl va pedepsi dacă nu va face așa cum considera ea. Acum aștepta ca el să-i spună fratelui lui Bailey despre discrepanța din factura de combustibil.

Karen avea dreptate; Logan trebuia să știe. Bret nu voia să-i spună el, dar nu avea de ales.

- Să mergem în biroul meu, zise el. Pot să vă ofer niște cafea?

Peaches îl privi pe soțul ei, ca să vadă reacția,

gîndindu-se dacă ea însăşi avea nevoie de o doză de cofeină.

- Da, te rog, spuse ea şi-l luă de mînă pe Logan. El o strînse drăgăstos şi schiţă un zîmbet fantomatic.

Bret îi conduse în biroul lui, le oferi un scaun şi întrebă:

- Cum vă place cafeaua?

- Una cu lapte, cealaltă simplă, răspunse Peaches. Avea vocea asemănătoare cu cea a personajului Tinker Bell, subţire şi vioi. Bret discutase mult cu Bailey în timp ce o ducea la destinaţii, iar acum îşi aminti cît de mult o plăcea ea pe cumnata ei. Logan era singura rudă cu care mai păstra legătura; doar despre el i-a povestit Bailey.

Amîndoi păreau cerniţi de un văl al suferinţei şi se citea pe chipurile lor durerea adîncă.

- Merg să aduc cafeaua, zise el, apoi ieşi, dar Karen se apucase deja să o pregătească, fiindcă, evident, ascultase conversaţia. Se uită la el lung, pătrunzător, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

- Descurcă-te, şefule, zise ea, iar el îi aruncă o privire mînioasă. Gata cu compătimirea, numai că, dacă voiai să cauţi compătimire la Karen Kaminski, erai absolut ghinionist. Acum observă că din nou trecuse pe la coafor. Ieri zărise cîteva şuviţe negre prin părul ei roşcat, dar acum era mai mult negru decît roşu. Se întrebă dacă nu cumva această schimbare era la ea un fel de doliu.

Karen scoase o tavă şi aşeză pe ea trei ceşti, cîteva

plicuri cu zahăr, bețișoare pentru amestecat, apoi turnă cafeaua. Bret luă tava în tăcere și merse cu ea în biroul său, unde o așeză pe o măsuță.

Logan se întinse și luă cana cu cafea simplă, pe care i-o dădu soției lui. Bret îl urmări cum își adaugă laptele în cafea și brusc își aminti că așa o bea și Bailey. Amintirea veni neașteptat de dureroasă.

De o sută de ori pe zi ar fi dorit să-i spună lui Cam ceva, dar asta era normal, fincă erau prieteni vechi și camarazi. Deși întîlnirile cu Bailey au fost rare, el a plăcut-o. Era o femeie cu simțul autocritic ascuțit, dar și nostimă, chiar sarcastică uneori.

Cam nu a plăcut-o de la început, iar sentimentul era reciproc. Ce ironie că au murit împreună.

Bret luă și el o cafea și se întoarse cu spatele, privind afară pe fereastră, străduindu-se să-și stăpînească emoțiile.

- Există o discrepanță în înregistrările bonurilor de alimentare cu combustibil, zise el în cele din urmă, pe un ton rece.

Urmă o pauză lungă.

- Ce vrei să spui? întrebă precaut Logan. Ce fel de discrepanță?

- Avionul nu a avut la bord suficient combustibil. A alimentat mai puțin de jumătate din rezervor, cît avea nevoie ca să ajungă la Salt Lake City, unde trebuia să realimenteze.

- Dar ce pilot e acela care alimentează doar pe jumătate

rezervorul? Şi de ce nu a aterizat undeva, ca să mai completeze? întrebă Logan vădit iritat, iar Bret îl înţelegea. Atunci se întoarse şi îl privi pe fratele lui Bailey.

- Ca să-ţi răspund la prima întrebare, un pilot care crede că are suficient combustibil, fiindcă aşa îi arată indicatorul de pe bord. Iar la fel răspund şi la a doua întrebare.

- Dar de ce să nu ştie? Spui cumva că ecartamentul de combustibil era defect? De unde ştiţi asta, dacă nu s-a găsit epava?

Logan era foarte ager, remarcă Bret. Şi-a dat seama imediat ce a spus Bret şi a pus întrebarea potrivită.

- Rezervoarele cu combustibil ale avionului erau aproape goale cînd a aterizat cu o zi înainte. Dar, cînd a alimentat în dimineaţa aceea, au încăput doar treizeci şi nouă de galoane, ceea ce este mai puţin de jumătate din cît intră doar într-un singur rezervor.

- Înseamnă că tipul de la alimentare a făcut o greşeală, dar asta nu dă răspuns la bănuiala că a fost o problemă cu ecartamentul de combustibil. Logan se enerva treptat; era clară nerăbdarea tot mai accentuată din tonul lui.

- Eu nu am spus că pompa este defectă, zise Bret cu precauţie. Nu cred că era.

- Atunci...

- Atunci există alte moduri, continuă el, la fel de precaut să-şi aleagă cuvintele. Moduri în care să faci un lucru astfel încît ecartamentul pentru combustibil din

rezervorul tancului să înregistreze plinul, cînd de fapt rezervorul nu e plin.

Din nou se lăsase tăcerea. Logan şi Peaches se uitau unul la celălalt, apoi el se încruntă şi răbufni:

- Cînd am vorbit la telefon ţi-am zis ce i-a spus Tamzin, iar tu nu ai vrut să crezi. Acum vrei să-mi dai de înţeles că e *posibil* să fi fost un sabotaj?

- Nu ştiu. Pînă cînd nu se va descoperi locul prăbuşirii, totul este presupunere. Doar că altceva mi se pare imposibil. Cam era cel mai atent pilot pe care l-am cunoscut în viaţa mea. Verifica şi răs-verifica totul; nu-i plăcea să rişte absolut nimic, cînd era vorba de avion în zbor. Era imposibil ca el să observe că în rezervor nu mai era cît combustibil arătau indicatoarele.

- Şi cît de grav este dacă se defectează ecartamentul de combustibil?

- Nu este grav deloc, răspunse Bret. Şi nici măcar ecartamentul nu este afectat, ci rezervoarele sînt problema. Pare că sînt pline, cînd de fapt nu sînt.

- Ai spus autorităţilor de acest lucru? urlă Logan. Şi de ceea ce a spus Tamzin?

- Fără dovezi, fără să se fi găsit epava, nu se poate face nimic, zise mîhnit Bret.

- Doamne, dar există casete cu înregistrări. Doar acesta este un aeroport, pentru Dumnezeu!

- Un aeroport mic, fără zboruri comerciale. Dar da, există înregistrări de decuritate.

- Şi?

- Şi firma de securitate nu le poate preda fără un ordin judecătoresc. Detectivul MaGuire de la NTSB face presiuni să se elibereze unul, dar încă nu l-au primit.

- De ce naiba nu vor să coopereze? zise Logan, deja palid şi agitat, în timp ce se plimba prin birou.

- Probabil de teama unui proces. Sau este doar politica lor, iar unii oameni se agaţă de politici, cînd nu se descurcă fără ele.

- Dar poliţiştii nu l-au ridicat pe Seth Wingate, ca să-i pună întrebări? După ceea ce a spus Tamzin?

- A mai auzit-o altcineva pe Tamzin, cînd a vorbit cu tine? întrebă Bret. Hai să fim serioşi, lumea o cunoaşte. Iar Seth este un Wingate; el nu a făcut nimic cu viaţa lui, dar rămîne un Wingate, iar numele acesta are o mare greutate.

- Şi Bailey poartă acest nume, zise Logan emoţionat, dar se întoarse cu spatele, ca să nu i se citească asta pe chip. Peaches se ridică şi se apropie de el, deja cu lacrimi în ochi. Îşi lipi fruntea pe spatele lui. Atît, dar el se calmă, se întoarse cu faţa spre ea şi o îmbrăţişă.

Bret nu mai rosti un cuvînt, fiindcă nu era nevoie să spună de ce Bailey nu era preferată în cercurile elitiste în care se învîrteau cei din familia Wingate şi în care intrase şi ea fără voia ei. După moartea lui Jim totul se schimbase. Ei au văzut-o ca pe o persoană care a profitat de pe urma unui bătrîn muribund, care îşi pierduse soţia, iar acum descoperise că el însuşi va muri curînd. După moartea lui,

Bailey a rămas în casa care s-ar fi cuvenit de drept copiilor lui, ba mai mult, le administra şi averea. Evident că nu avea de gînd să spună toate aceste detalii unui frate îndurerat.

- Aşadar nu mai este nimic de făcut.

- Deocamdată nu. Cînd se va găsi epava, dacă se va găsi dovada unui sabotaj, situaţia va fi cu totul alta.

- *Dacă* se va găsi epava.

- Se va găsi, îl linişti Bret, încrezător. În cele din urmă.

În cele din urmă. Asta era nenorocirea. "În cele din urmă" putea însemna două zile, sau doi ani, sau în secolul viitor. Pînă atunci, era posibil ca o persoană să scape nepedepsită pentru crimă.

- Nu mai suport, zise Logan în aceeaşi seară, în timp ce se plimba nervos în camera lor de hotel. Era foarte tulburat de cînd a aflat că avionul cu Bailey se prăbuşise. Cred că este suficient şi borderoul cu consumul de combustibil, pentru ca să-l convingă pe un judecător că aici e vorba de o treabă necurată.

Peaches stătea ghemuită pe pat şi era foarte palidă la faţă. Nu mîncaseră şi nici nu au dormit prea mult în ultima vreme. Cel mai rău era să nu ştie nimic. Totuşi, măcar ştiau că Bailey este moartă. Era destul de dur să accepţi asta şi să nu poţi să-i găseşti trupul.

Ar fi trebuit să fie înmormîntată cum se cuvine, trebuia să aibă loc o ceremonie care să marcheze sfîrşitul tragic al

vieții ei. Peaches nu avea curajul să-și imagineze ce se poate întîmpla cu un cadavru în sălbăticie, dar știa că Logan o face și exact asta îl măcina.

Cum stăteau ei posomorîți, auziră o bătaie în ușă. Speriați, s-au gîndit că nu putea să fie serviciul în cameră, fiindcă nu au comandat nimic, preferînd să mănînce în oraș, mai ieftin. După toată cheltuiala cu această vacanță anulată, din care au primit înapoi doar o parte de bani, mai ales că acum erau nevoiți să stea la hotel cine știe cîte zile, începuseră să fie îngrijorați pentru partea financiară.

- Probabil e Larsen, zise Logan. Era logic, de vreme ce Bret știa unde s-au cazat. Dacă avea cineva cea de discutat cu ei, era mai bine să vină direct la hotel, ca să evite telefonul.

Deschise ușa și încremeni. Citindu-i limbajul trupului, Peaches se dădu jos din pat și veni alături de el, privind și ea, la fel de uimită, la bărbatul înalt, brunet, care stătea în fața ușii. Nu l-a recunoscut, dar avea o senzație dezagreabilă cînd se uita la el, așa că a presupus cine este.

- Ce naiba vrei? întrebă Logan cu cît de multă ostilitate mai avea putere să exprime. De unde știai unde să ne găsești?

- Vreau să vorbim. Nu mi-a fost greu să vă găsesc. Am întrebat. Ați sunat acasă și ați spus celor de acolo unde vă pot găsi. Nu a trebuit decît să le spun că am pierdut numărul vostru de mobil și că vreau să vă dau veşti despre tragedie.

- Nu am ce să mai vorbesc cu tine. Dădu să închidă ușa, însă Seth Wingate o blocă, ridicînd doar mîna. Era un bărbat cu o constituție puternică și o față care putea fi considerată plăcută, dacă expresia lui ar fi exprimat și altceva decît o mare goliciune sufletească.

- Atunci vreau doar să asculți, zise el detașat. Eu nu am nici o legătură cu accidentul de avion.

- Dar cineva are, zise Logan, sfredelindu-l cu privirea. Chiar sora ta se tot lamenta cît de periculos este să se pună cineva cu tine și că Bailey a primit ce a meritat.

- Sora mea, zise Seth făcînd pauză între cuvinte, este o ticăloasă cu sînge de reptilă, care e și capabilă să-mi întindă o cpacană și să mă vadă căzut în ea.

Logan intenționa să-i tragă un pumn în nas, dar se abținu. Era și Peaches acolo și, cu toate că nu i-ar fi stricat să-l ia la bătaie pe musafir, nu voia să riște ca soția lui să fie rănită cumva.

- Sînt profund mișcat de loialitatea voastră frățească, replică el sec.

Seth zîmbi cu amărăciune.

- Nu cunoști nici jumătate din ea, zise el. Voiam doar să știi că nu eu sînt autorul. Spuse aceasta și plecă, lăsîndu-i pe Logan și Peaches în fața ușii, de unde îl urmăreau cum dispare pe holul lung al hotelului.

CAPITOLUL **32**

La ultima lui ieşire cu scopul de a mai adăuga un lemn pe foc Cam găsi printre hainele amestecate cutia metalică, pe care o luă, ca să o mai umple cu zăpadă. Inventivitatea lui Bailey care a folosit cutia şi ca încălzitor de culcuş îl făcu să zîmbească; avea un talent neobişnuit să vadă dincolo de scopul iniţial al utilizării unui obiect, pe care ea îl adapta pentru nevoile proprii.

Dacă ar fi fost obligaţi să mai rămînă la locul prăbuşirii încă un timp, el nu se îndoia că Bailey ar fi transformat improvizaţia aceea de adăpost într-o colibă din chirpici, ba chiar ar fi construit şi o moară de vînt din părţile metalice ale avionului, cu care să alimenteze bateria, ca să aibă posibilitatea să facă foc ori de cîte ori ar fi dorit.

Puse cutia plină cu zăpadă lîngă foc. Era minunat să aibă ceva de băut dimineaţa. Ar fi fost şi mai bine dacă puteau să lenevească în pat toată ziua, dar situaţia hranei care le lipsea acum le dicta acţiune, fiindcă nu aveau de ales.

După ce prima tranşă de zăpadă se topi, mai adăugă puţină şi se apropie şi el de foc, fiindcă vîntul îngheţat îl

făcuse să tremure. Mai adăugă iar niște zăpadă, apoi puse o mînă de ace de brad și se strecură din nou în adăpost, ca să mai prindă o oră de somn pînă în zori, după care să înceapă încă o zi istovitoare.

Bailey nu s-a trezit nici acum, nici cu celelalte ocazii cînd el a ieșit să alimenteze focul. Acum se întinse alături de ea, iar ea se ghemui la pieptul lui ca o porumbiță călătoare, după care se instală cît mai confortabil, fără să se trezească măcar.

Cu puțin noroc și celelalte nopți care vor urma vor fi petrecute la fel, dar acum mulțumea cerului pentru puținul pe care-l aveau. Chiar și așa pentru ea a fost destul de greu să facă primii pași în această relație. Pentru ea *să te lași purtat de val* era un concept necunoscut, iar încrederea în sentimente era ceva ce trebuia evitat.

Va trebui să se lupte cu arsenalul copilăriei ei. Știa el însuși ce înseamnă problemele în căsnicie. Divorțul este dureros pentru oricine, mai ales pentru copii, iar personalitatea lui Bailey fusese tulburată masiv în acest proces. Avea nevoie de siguranță la un nivel mai profund decît alți oameni, iar în toată viața ei de adult a căutat să-și clădească o viață cît mai sigură. Dacă asta presupunea să se înfrîneze și să nu țină la nimeni, atunci așa trebuia să fie.

Tot răul spre bine, își zise el; trecute erau și pentru el zilele de burlăcie. Va trebui să meargă pînă la capăt. Ea nu va suporta ca relația lor să se rezume doar la faza de iubiți,

cel puțin nu pentru mult timp. Totodată era panicată de ideea măritișului. Deocamdată nu știa cum o va putea convinge să riște, dar va reuși și se va distra mult pe parcurs.

- Poftim cafeaua ta de dimineață, zise Cam, sărutînd-o ca să o trezească, după care îi dădu capacul cu lichidul cald.

- Mmm, cafea! Somnoroasă, se străduí să se ridice, apoi se rezemă de piatra din spate și luă capacul de la el. Prima înghițitură a fost minunată, dar nu datorită gustului, ci datorită căldurii – dar și aprecierii gestului.

Niciodată ei nu i-a adus nimeni ceva de dimineață, tot ce a vrut și-a adus singură. Mai sorbi o înghițitură, apoi îi dădu și lui capacul.

- E grozavă – făcută din ace de brad din America.

El o refuză și zise.

- Eu am băut deja mai devreme. Aceasta e toată a ta.

Bailey nu se plîngea, deși nici pe departe acele de brad nu aveau nici gustul, nici efectul cafelei. De fapt în această dimineață era anormal de fericită, lucru care o speria. Alungă acest gînd, pentru o examinare ulterioară și spuse:

- Așadar, ce avem pe agenda de azi? Cumpărături, o vizită prin oraș, apoi prînzul?

- Mă gîndeam întîi la o drumeție prin munți. O cuprinse pe după umeri și o acoperi cu ce-i veni la îndemînă. Aerul care pătrundea de afară era încă glacial,

iar adăpostul nu era perfect izolat.

- Mi se pare un plan bun.

- Azi trebuie să tragem mai tare. Vorbise serios, iar ea se uită la el mirată. Va trebui să coborîm cît mai mult, chiar să folosim cablurile ca să trecem mai repede de altitudinea cu vînturi puternice. Azi aș vrea să reușim să facem ceva fum.

Bailey știa și singură motivul. Curînd nu la va mai fi suficient ceaiul de ace de brad, ci vor trebui să găsească hrană consistentă. Nici nu știau de cîte ori vor mai putea aprinde focul cu ajutorul bateriei. Astăzi îi aștepta o zi gen: fă-asta-sau-mori, iar ea spera că nu va fi una literal tragică, deși din prima zi acest adevăr plana asupra lor.

După ce au mai copt cîteva conuri și au mîncat miezul, au stins focul și au pornit la drum. Era foarte bucuroasă că nu mai aveau ocazia să se giugiulească, dar nici să facă sex, fiindcă oferta aceea matinală de ceai o copleșise și întrecuse orice așteptare, așa că nu mai avea nevoie de alte gesturi drăgăstoase, iar în privința amorului, ei bine, simțea o oarecare usturime de la jocul lui, fapt deloc surprinzător, pentru că trecuse foarte mult timp de cînd nu mai făcuse sex.

Mai mult chiar, avea nevoie de timp ca să proceseze totul. Cu toată flexibilitatea ei la condițiile de mediu exterior, sentimental era mai puțin flexibilă. O zi de epuizare fizică și absolut nici o solicitare asupra emoțiilor ei era exact ce-i trebuia acum.

Exact asta şi primi, fiindcă ritmul impus de pasul lui Cam era destul de rapid, iar ea se temea pentru el. Era capul de coloană, aşa că, dacă ar fi călcat pe o zonă cu zăpadă pufoasă, care ascundea sub ea o crevasă, el ar fi căzut înainte ca ea să poată avea vreo reacţie sau să-l tragă de mînă.

La un moment dat ea chiar strigă:

- Opreşte! Merse în faţa lui. Eu merg prima, spuse ea şi porni cu acelaşi pas alert ca şi el.

- Ce naiba...? Hei! strigă el după ea, grăbindu-se să o ajungă din urmă.

- Tu tragi sania. Eu încerc terenul.

Lui Cam nu-i plăcea asta deloc, dar cum trăgea şi sania după el, nu-i era uşor să o ajungă, dară-mi-te să se mai contrazică acum cu ea.

Bailey şi-a ales un băţ mai solid, cu care înţepa terenul din faţa ei, înainte să păşească în locul acela, ca să fie sigură că va avea pe ce să calce. Deja nu se mai gîndeau cînd ar fi putut să fie salvaţi. Doamne, cît îşi dorea să scape de munţii aceştia!

Au continuat coborîrea chiar şi pe pante abrupte, pe care ieri le-ar fi ocolit. Ea cobora prima, ajutată de băţul de încercare, apoi el îi cobora sania, ea o prindea, o lăsa jos şi-l aştepta şi pe el să coboare.

Sistemul de coborîre, în ordinea aceasta, cu ea înainte şi el în urmă era foarte convenabil, iar Cam ştia bine că nu i se putea opune sub nici o formă. La fel şi ea ştia că el nu

ar fi insistat să preia conducerea. Îi plăcea asta; ba nu, adora acest lucru la el. *Dragostea, dragostea*, își repetă ea în gînd. Trebuia doar să se obișnuiască. Acum panica se mai estompase față de primele minute.

La un moment dat ei i s-a rupt o curea de la gheata confecționată pentru mersul pe zăpadă. Cum a fost luată pe nepregătite și panta era destul de abruptă, Bailey nu a mai apucat să folosească bățul de încercare, s-a împiedicat și a căzut în genunchi, apoi s-a ridicat destul de repede.

Cam veni imediat alături de ea, ca să vadă în ce stare se află, dar ea îl liniști.

- Hai că repar eu cureaua, zise el. Oricum avem nevoie de o pauză. Am reușit să coborîm destul de repede, observă el, în timp ce sfîșia o bluză, ca să-i repare ei cureaua de la gheată. Cred că am acoperit o diferență de altitudine de peste o sută cincizeci de metri, față de azi dimineață.

- O sută cincizeci de metri, repetă ea ca un ecou. Știam că am parcus peste șapte kilometri, cel puțin.

- Nu chiar, dar diferența de o sută cincizeci de metri este semnificativă. Nu simți și diferența din puterea vîntului?

Ea ridică atunci capul. Da, el avea dreptate, se simțea vîntul mai slab. Ramurile copacilor nu se mai aplecau atît de tare, iar vîntul, deși încă rece, nu-i mai îngheța extremitățile, așa cum se întîmplase de cînd s-au prăbușit. Și direcția în care se îndreptau ei se schimbase acum, fiindcă mergeau spre est, unde era mai ferit de biciuirile

reci. Şi temperatura parcă se ridicase cu un grad, sau două, iar în total, atmosfera era mai plăcută.

- Poate că după amiază vei reuşi să faci focul acela de semnalizare, aşa cum ai promis, spuse ea, brusc încărcată cu energie.

- Gata, acum e ca nouă, spuse el, şi-i dădu gheata reparată. Eşti gata de drum? o întrebă în timp ce o ajuta să lege gheata pe picior.

- Gata, zise . Era flămîndă şi obosită, la fel ca şi el. Era cea de-a cincea zi a lor pe munte şi deja simţea că pierduse vreo cinci kilograme, din cauza frigului şi a lipsei hranei, dar probabil că el pierduse şi mai multe. Cu cît se forţau mai mult, depăşind limitele corporale, cu atît consumul de calorii era mai mare, iar faptul că nu se alimentau în nici un fel nu îi ajuta deloc.

Oricum, dacă mîine după amiază vor fi salvaţi, totuşi, eforturile au meritat, oricît de mari ar fi fost ele pînă acum.

Bailey se uita la Cam şi citea pe faţa lui chinurile prin care trecea, pentru ca să tragă sania şi să se menţină pe picioare. La fel de mult o dureau şi pe ea muşchii, fiindcă nu era obişnuită cu astfel de deplasări, iar panta descendentă făcea şi mai dificilă deplasarea, fiindcă trebuia să-şi păstreze echilibrul, să nu se rostogolească şi să nu calce în vreo crevasă ascunsă sub omăt.

Cam strigă dintr-o dată, iar ea se întoarse să vadă ce s-a întâmplat. Alunecase pe o stîncă şi acum sania îl trăgea în jos, fără ca el să o poată opri. Dacă ar fi lăsat sania să

cadă, probabil că s-ar fi deteriorat şi nu ar mai fi putut să o folosească nicicum, aşa că veni repede lîngă el şi-l ajută să o redreseze, dar călcă strîmb şi, în loc să se rostogolească sania de la vreo trei metri înălţime, pe versant, s-a rostogolit ea. Cam se sperie atît de tare încît începu să o strige disperat:

- Bailey!

Glasul lui alarmat o sperie şi pe ea, însă reuşi să-l calmeze, strigînd, din locul unde se rostogolise:

- Sînt bine, nu mi-am rupt nimic. Evident că mai adăugase cîteva zgîrieturi la colecţia de vînătăi de pe tot corpul, dar se ridică, se scutură de zăpadă, apoi se uită de jur împrejur, ca să vadă cum va ajunge din nou la locul de unde căzuse. Din păcate, ascensiunea ei nu a fost deloc uşoară, sau rapidă, dar, în cele din urmă şi cu ajutorul sfaturilor lui experte, reuşi să ajungă la cărarea lor. Gîfîia de la atîta efort.

Nici el, nici ea nu au vorbit, fiindcă nu trebuiau să irosească energia preţioasă. El era bine, ea era bine de asemenea, sania era şi ea bine. Era timpul să meargă mai departe.

Înainte de ora cinci ea se opri, privind descumpănită la forma stîncilor care se aliniau la picioarele ei. Era practic un perete vertical, colţuros, pătat ici şi colo de petice de zăpadă. Panta pe care ei trebuiau acum să o coboare devenise foarte abruptă. Era riscant să mai meargă în jos, fiindcă muntele ameninţa prin verticalitatea peretelui, iar

posibilitățile de a avansa spre poalele versantului erau foarte reduse.

Cam evaluă și el starea traseului și decise:

- Cred că aici vom face focul.

Priponi sania de un copac mai solid, ca să nu se rostogolească în prăpastie, apoi se șterse pe față de transpirație.

- Aici? zise ea. Era foarte rău aici. Dacă nu erau salvați curînd, locul nu era deloc primitor pentru un adăpost și oricum nu puteau să construiască nimic pe pietrele acelea colțuroase. Cum nici copaci nu prea erau în zonă, era dificil să adune și lemne pentru foc.

Bailey oftă. Nu se putea spune că au multe opțiuni. Acesta era capătul liniei.

- Aici. După ce făcu cîteva rotiri de cap și se întinse ca să-și dezmorțească puțin coloana, Cam zise rîzînd: uite.

Chiar la cîteva sute de metri sub ei, zăpada se termina. Nu exista o linie clară de demarcație, dar se vedea că stratul e din ce în ce mai subțire, iar copacii se îndeseau. Din păcate, nu aveau cum să ajungă acolo acum. Chiar și vîntul se transformase într-o briză chiar plăcută.

Vor face focul, iar fumul, care va trebui să se ridice încontinuu, va fi probabil observat măcar pînă mîine. Vor face un foc mare, pe care îl vor alimenta permanent, pînă ce un om, cineva, îl va observa și va veni să cerceteze, la naiba.

Cam începuse pregătirile, îndepărtînd toată zăpada

dintr-o zonă cît de cît orizontală, apoi începu să sape un crater. Bailey începu să meargă în căutarea crengilor uscate. Nu putea să aducă multe, fiindcă trebuia să-şi păstreze echilibrul, folosindu-se obligatoriu de o mînă, aşa că treaba a fost cam anevoioasă.

Cînd a revenit cu primele vreascuri, el săpase trei vetre de foc.

- De ce ai făcut trei?

- Trei este semnalul universal pentru situaţii de urgenţă: trei fluierături, trei focuri, trei grămezi de pietre – orice foloseşti, trebuie să fie în număr de trei.

- Cîte lucruri am învăţat în vacanţa asta, zise ea, reluîndu-şi sarcinile. Cum avea simţ practic, realiză că, dacă erau trei focuri, va trebui să adune de trei ori mai multe lemne. Uraaa.

După ce lemnele au fost aşezate la locul lor, în cele trei mormane, cu hîrtie mototolită şi rumeguş răzuit de pe scoarţa copacilor, Cam obţinu o scînteie de la baterie. Cu grijă au reuşit să aprindă o flăcăruie plăpîndă, pe care au hrănit-o şi au înălţat-o, transformînd-o într-un foc viguros.

Cu un alt băţ au preluat focul şi au aprins şi celelalte două vetre.

Foarte curînd se înălţau trei vîlvătăi puternice, doar că nu prea făceau mult fum. Ea şi-ar fi dorit coloane înalte şi groase de fum, dar degeaba. Cam se gîndea şi el la acelaşi lucru, ar fi dorit ca fumul să se întindă vreo cîteva mile, aşa că tot adăuga ramuri verzi pe foc.

Fumul gros, înecăcios, începuse să se ridice din toate trei focurile.

- Acum o să aşteptăm, zise el, luînd-o de umeri şi apropiind-o de el, apoi o sărută cu patimă. Ea se lipi de el, prea obosită ca să mai facă alt gest, decît să-şi încolăcească braţele în jurul taliei lui.

Au tras sacii cu haine şi s-au aşezat confortabil pe ei. Cîteva minute bune nu au mai vorbit deloc, dornici să-şi adune fărîmele de forţe care le mai rămăseseră.

- Cînd ne vom întoarce, zise el, iar pe ea o surprinse şirul gîndurilor lui – să nu îndrăzneşti să mă eviţi.

Nu-i putea răspunde că s-a gîndit la asta de cîteva ori, de cînd începuse să-şi dea seama cît de important devenise pentru ea. Totuşi, o cuprinse panica în clipa cînd înţelese că era prea tîrziu ca să-l respingă.

- Nu voi face asta, spuse pur şi simplu, completînd cu un zîmbet fermecător. Întinse mîna spre el, el o apucă şi închise palma peste degetele strînse astfel, apoi ridică mîna ei şi şi-o lipi de obraz.

Chiar înainte de apusul soarelui se aflau tot aşezaţi pe sacii cu haine, privind departe, spre creste, ca doi turişti, cînd au auzit un elicopter zumzăind din ce în ce mai puternic. Cam se ridică în picioare şi începu să facă semn cu braţele întinse, iar elicopterul apăru în faţa lui, după care pasărea metalică se avîntă în direcţia lor, ca o molie care îşi îndreapta zborul spre cele trei lumini.

CAPITOLUL 33

Elicopterul levita deasupra lor, iar vîntul produs de elicele acestuia îi făceau să se dezechilibreze. Bailey văzu pilotul, iar alături de acesta era un alt bărbat; amîndoi purtau un fel de uniformă, aşadar au presupus că sînt de la Serviciul Forestier. Aparatul nu avea unde să aterizeze, dar acum conta doar că era cineva care ştia de ei acolo şi curînd vor sosi şi ajutoare – curînd, cel puţin aşa sperau ei.

Nu au mai făcut nici un adăpost, dar se gîndeau că vor putea să stea alături toată noaptea, în faţa focului, care îi va şi încălzi, dacă va fi nevoie.

Acum era o chestiune de timp, adică de mobilizare a echipelor de salvare, de cît de repede vor acţiona ele ca să le vină în ajutor cît mai curînd.

Cam îi făcea pilotului cîteva semnale cu mîna.

- Spune-i să aducă nişte saci de dormit pe care să ni-i arunce, îi spuse ea. Şi cîteva termose cu cafea. Şi vreo zece gogoşi pentru fiecare. Oh, şi un radio ar fi drăguţ. Probabil că oboseala îşi spunea cuvîntul, numai că ei nu-i mai păsa.

Elicopterul s-a retras curînd, iar ea oftă şi-l urmări cu

privirea pînă departe. Era destul de trist, după atîta extaz. Cam rîse şi se aşeză lîngă ea.

- Semnalizarea cu mîinile nu poate cuprinde detalii atît de exacte.

- Ce le-ai comunicat?

- Că sîntem doi, că sîntem ambulatorii, adică nu trebuie să riște nimeni să trimită o echipă de salvare la noi. Şi că sîntem aici de cinci zile.

Ea îşi întinse picioarele şi le încrucişă la glezne. Parcă stăteau pe o verandă undeva, la munte – într-adevăr, stăteau la munte, dar peisajul din dreapta era înfricoşător, din cauza peretelui stîncos abrupt.

- Ar fi bine să ne pregătim pentru noapte. Să mai adunăm lemne pentru foc, să ne croim un adăpost, chestii de-astea.

Cam se întoarse cu faţa spre ea ca să o studieze mai bine. O luă de mînă şi-i zise blînd, văzînd cît de ostenită era:

- Eu merg să adun lemne, dar nu mai sînt în stare să fac un adăpost. Aici e mai cald, fiindcă nu bate vîntul. Ne vom cuibări lîngă foc în noaptea asta.

- Bine, zise ea şoptit. Îmi place să mă cuibăresc. Nu cred că ai avut cum să le spui numele noastre, ca să poată anunța şi familiile noastre?

- Nu m-am gîndit deloc la familii acum, zise el. Ştiu că au trecut prin iad, dar mi se pare mai important să ne concentrăm să rămînem în viață. Probabil că s-au adresat

echipelor de salvare, pe unde naiba or fi ele, dar oricum văd că nu ne-a căutat nimeni pînă acum. De-abia aştept să le spun cîteva.

Bailey se gîndise la Logan şi Peaches, la bieţii oameni care o aşteptau şi ce or fi simţit ei din ziua aceea, dar sincer, la părinţi nici nu s-a gîndit că ar fi fost foarte îngrijoraţi pentru ea. Poate că mama ei ar fi vărsat cîteva lacrimi, dar să aştepte la sediul postului de salvare, ca să-i fie adus cadavrul, cînd va fi găsit? Niciodată.

Tatăl ei nu ar fi vărsat nici măcar o lacrimă. S-a exprimat foarte clar că pentru el primii trei copii au ieşit de pe ecranul radarului.

Cam era fericit, fiindcă pentru el familia însemna ceva mai mult. Poate că-l vor aştepta undeva.

- De dragul mamei tale, zise ea, sper să ai ocazia să te speli înainte să te vadă. Ai nevoie şi de haine, apoi să-ţi acoperi tăietura aceea cu un bandaj. Se uită la faţa lui şi remarcă barba ţepoasă crescută suficient în cele cinci zile de aventură. Flăcările dădeau o culoare frumoasă obrajilor. Avea faţa plină de zgîrieturi încă şi era vînăt sub ochi. Doamne, ce lungă era tăietura care-i traversa fruntea. Oare cum arăta fără toate aceste semne particulare? Arăţi îngrozitor, îl complimentă ea.

- Nici tu nu arăţi că vii de la o petrecere, spuse el, ca să o tachineze. Sau că te-ai prăbuşit cu un avion şi ai supravieţuit în pădure cinci zile. Totuşi, bomboana de pe colivă sînt cearcănele adînci. Măcar eşti sigură că nu m-

am îndrăgostit de tine pentru aspectul exterior.

Bailey aproape că sări ca arsă. Cum putea să-i arunce asemenea complimente, fără să o avertizeze în avans? Ca să se pregătească şi ea. Înainte să reacţioneze, el îi luă iar mîna şi şi-o lipi de obraz.

- Dacă te cer de soţie, vei fugi în jos ţipînd, rostogolindu-te pe bolovanii aceştia verticali?

Şoc după şoc. Nu a putut să reacţioneze la unul, că a lovit-o cu altul. Rezultatul a fost că ea a rămas nemişcată, imobilizată de incapacitatea de a alege cărei propoziţii să-i dea prima replică. Reuşi să chiţăie un răspuns scurt:

- Poate că da. Îl lăsă pe el să îşi dea seama la ce s-a referit.

El o sărută în palmă, iar ea percepu cum buzele lui schiţează un zîmbet.

- Atunci nu o voi face, spuse el precaut. Oricum, nu deocamdată. Ştiu că ai nevoie de timp, ca să te obişnuieşti cu ideea. Vom lăsa lucrurile să se aşeze un pic, ne vom vedea în condiţii normale. Mai avem de rezolvat şi problema cu Seth, care a vrut să te omoare, iar asta va fi prima noastră grijă. Cred că în nouă luni, un an ne putem căsători şi noi. Cum ţi se pare?

Pentru cineva care nu o cerea în căsătorie, adusese în lumină multe teme de gîndit. Cum îl privea atentă, realiză că i-ar fi greu să petreacă o viaţă lîngă el fără să-i remarce zîmbetul acela ascuns, sau fără să doarmă în braţele lui. Nici nu ştia dacă mai putea să doarmă fără el. Îşi drese

glasul.

- De fapt...Sînt de acord cu căsătoria.

- Mi se pare că mai mult te sperie partea cu dragostea, nu?

- Eu...am început să mă descurc mai bine decît m-am aşteptat.

- Nu te sperie ideea că te iubesc?

- Nu, sînt în regulă şi cu partea asta, zise ea cu seriozitate. Foarte mult mă sperie faptul că te iubesc şi eu.

Văzu licărirea triumfătoare în privirea lui. El nici nu încerca să o ascundă.

- Spui că te temi să mă iubeşti, sau te temi *pentru că* mă iubeşti?

- Cred că trebuie să avem grijă şi să nu ne pripim.

- Acum, de ce sînt atît de surprins că ai spus asta? zise el zîmbitor. Şi nici nu mi-ai răspuns la întrebare.

Asta era, acum văzu la el exact aceeaşi încăpăţânare nebunească, pe care a văzut-o cînd conducea avionul şi-l ghida prin aer timp de cîteva secunde preţioase, atît cît avea nevoie ca să nimerească linia copacilor şi nu vîrfurile stîncoase. Se simţea în siguranţă alături de el. El nu renunţa niciodată; nu fugea la necaz. El nu ar fi înşelat-o, iar dacă vor avea copii, el nu-i va lăsa niciodată să se împotmolească.

- Dar eu te iubesc, spuse ea. Cuvintele au ieşit timide, tremurate, dar le-a scos pe gură. Cel puţin aşa cred, reveni ea. Şi mi-e teamă. Situaţia aceasta a fost una neobişnuită

şi trebuie să fim siguri că vom simţi al fel şi cînd ne vom întoarce la lumea reală, aşa că sînt perfect de acord cu tine.

- Eu nu am spus că trebuie să fim siguri că simţim acelaşi lucru. Eu ştiu ce simt. Te-am înţeles că mai ai nevoie de timp, ca să te obişnuieşti cu ideea.

Absolut de neclintit, se gîndi ea.

- Atunci am stabilit, bine? zise el mulţumit de rezultat. Sîntem logodiţi.

Acum, că au fost văzuţi, puteau să lase focul mai slab, ba chiar au stins două vetre şi pe cea de-a treia au păstrat-o, ca să se încălzească la focul ei. S-au acoperit cu straturile de haine succesive. Au mai făcut dragoste o dată, după ce au moţăit puţin.

De data aceasta a fost lent, calm, apăsat şi de voie; după ce a pătruns-o au avut senzaţia că au aţipit aşa, dar la cinci minute el se trezea şi îşi continua balansul ritmat înainte şi înapoi. Bailey remarcase că acum nu şi-a mai pus prezervativ, iar goliciunea penisului lui în străfundurile ei a fost cea mai dulce senzaţie pe care a resimţit-o vreodată.

A reuşit să atingă două orgasme, la ritmul acesta leneş, molcom, iar el i-a cuprins fesele şi le-a lipit de palma lui, apăsînd-o tare, aşa încît nimic să nu-i mai dezlipească, apoi a gemut gutural şi a ejaculat cu o forţă dezarmantă pentru ea.

După ce s-au curăţat amîndoi şi şi-au aranjat hainele la loc, au mai adormit puţin. În zori, foarte devreme, erau

deja treji, au făcut ordine, şi-au adunat lucrurile, apoi s-au aşezat în faţa focului, cu toate bagajele pregătite pentru a fi ridicate.

Bailey era lihnită de foame, iar abia acum se simţea foarte fragilă, după ce cîştigase bătălia pentru supravieţuire şi după ce o lăsase toată puterea. Cam era şi el la limitele rezistenţei, dar făcea faţă mai bine.

Auziră din nou elicopterul zumzăind îndepărtat, fiind trecut de ora şapte. L-au urmărit cum aterizează pe o zonă accesibilă, undeva sub ei, la o oarecare distanţă. Echipa de salvare a coborît din aparat, iar Bailey spuse:

- Sper să aibă ceva de mîncare cu ei.

- Sau ce? o tachină el. Le vei spune să plece înapoi?

Ziua de ieri i-a terminat fizic. Fără mîncare, nici unul din ei nu s-ar fi recuperat.

Acum chinul era aproape de sfîrşit. În cîteva ore vor fi la căldură, curaţi şi sătui. Lumea reală îi aştepta, iar acum se îndrepta spre ei, luînd forma celor patru bărbaţi echipaţi de munte, care urcau spre ei ajutaţi de numeroase sfori şi pioleţi şi alte dispozitive de căţărat, pe care doar ei ştiau să le folosească.

- V-aţi rătăcit, oameni buni? îi întrebă unul dintre bărbaţi, cînd au ajuns la ei. Părea cam la treizeci de ani şi avea aerul unei persoane care trăieşte de-o viaţă în natură. Se uită la feţele lor palide şi trase, apoi examină rana de pe fruntea lui Cam.

- Cărările de ascensiuni nu vor fi deschise decît luna

viitoare. Nu știam că lipsește cineva, dar ieri, cînd v-am zărit, am fost foarte surprinși.

- Nu ne-am rătăcit, zise Cam. Avionul nostru s-a prăbușit acolo, sus – zise și făcu semn spre locul de unde au coborît. Acum șase zile.

- Șase zile! se minună conducătorul grupului, care fluieră. Știu că am auzit de o misiune de salvare a unui aparat ușor, care a dispărut lîngă Walla Walla.

- Probabil că era vorba de noi, zise Cam. Eu sînt Cameron Justice, pilotul. Doamna este Bailey Wingate.

- Da, zise alt bărbat din grup. Astea sînt numele. Cum ați ajuns atît de departe?

- Pe o aripă și rugîndu-ne, zise Cam. Literalmente.

- Sper că aveți ceva mîncare la voi, zise Bailey către alt membru al echipei care îi lua pulsul.

- Nu cu noi, doamnă, dar vă putem oferi de mîncare de îndată ce ajungem la sediul nostru.

S-a dovedit că omul a mințit. După ce i-au coborît pe coasta muntelui și toată lumea și-a ocupat locul în elicopter, s-a luat decizia că au nevoie de asistență medicală. Pilotul a transmis prin radio situația, așa că au fost duși la cel mai apropiat spital dintr-un orășel din Idaho.

Asistentele de la Urgențe au evaluat rapid starea sănătății celor doi pacienți aduși și, Domnul să le binecuvînteze, au stabilit că au nevoie de hrană mai întîi de toate și să fie examinați de un medic.

Bailey a fost surprinsă cît de puțin a reușit să mănînce:

cîteva linguri de supă, cu o feliuță de pîine prăjită, toate aduse de buna asistentă. Supa era din cea la cutie, încălzită la microunde, iar gustul era de ambrozie; Bailey nu a agreat-o deloc. Cam a făcut imagine mai bună și a mîncat un castron plin, apoi a băut o cafea.

După o scurtă examinare, medicul a spus:

- De fapt, sînteți sănătoși. Aveți nevoie de hrană și somn, în această ordine. Sînteți norocoși; brațul dumitale se vindecă frumos. Apropo, cînd ai făcut ultima dată un vaccin antitetanos?

Bailey îl privea pierdută.

- Cred că nu am făcut niciodată vaccin antitetanos.

- Atunci vei face unul chiar acum.

După ce i s-a injectat serul, o asistentă a condus-o la baia personalului sanitar, unde existau dușuri. Bailey rămase sub jetul fierbinte pînă ce pielea i s-a încrețit, iar de acolo a ieșit curată ca lacrima. Asistenta i-a dat o uniformă curată și o pereche de șosete, dar și niște papuci de chirurgie.

Cam nu a avut noroc. El s-a trezit imobilizat cu o perfuzie intravenoasă, care s-a golit cam într-o oră. A fost dus și la o examinare CT. De-abia după ce s-a terminat perfuzia a avut și el voie la duș, a fost bărbierit, bandajat la cap și a primit la rîndul său haine curate.

Apoi au început întrebările. Avionul se prăbușise într-o zonă unde era implicat Serviciul Forestier. Echipa de salvatori a trebuit să completeze un raport. A fost anunțat și NTSB. Un reporter de la ziarul local a aflat și a apărut

acolo. Cam a discutat cu şeful poliţiei, apoi la telefon cu detectivul de la NTSB. Nici el, nici Bailey nu au suflat o vorbă despre sabotaj în faţa reporterului.

Lucrurile se mişcau repede. Charles MaGuire, detectivul NTSB era deja pe drum spre ei. Cineva i-a dat lui Cam mobilul, iar el şi-a sunat părinţii. Apoi Bailey a sunat pe mobilul lui Logan.

- Alo? răspunse el la primul apel.

- Logan, eu sînt, Bailey.

După un minut de tăcere apăsătoare, el o întrebă cu glas tremurat:

- Ce?

- Sînt la un spital din...nu ştiu numele oraşului...Idaho. Nu sînt rănită. Am fost salvaţi de pe munte azi dimineaţă.

- *Bailey*?

Atît de neîncrezător era fratele ei, încît nu ştia dacă a crezut-o sau nu. Poate cineva făcea o glumă proastă.

- Eu sînt, zise ea, ştergîndu-şi o lacrimă de pe obraz. Vrei să-ţi spun care e numele tău întreg? Sau cum s-a chemat primul nostru cîine?

- Da, zise el slab. Cum se numea primul nostru cîine?

- Nu am avut un cîine niciodată. Mamei nu-i plac animalele.

- Bailey, zise el cutremurat de emoţie, apoi începu să plîngă. Eşti în viaţă.

- Da, sînt. Am cîteva zgîrieturi, un ochi vînăt, dar şase zile nu am mîncat mîncare adevărată. Am primit un antitetanos, care m-a durut ca naiba, dar sînt bine. O auzea şi pe Peaches vorbind pe fundal, iar vocea ei nu mai

contenea cu întrebările. Vine la noi un detectiv, apoi vom fi aduși acasă. Nu am la mine nici un ban, cărți de credit sau carte de identitate, dar mă voi descurca. Voi unde sînteți?

- În Seattle. La un hotel.

- Nu e nevoie să dați banii pe camere de hotel; mergeți la mine acasă. O voi suna pe menajeră să-i spun să vă deschidă.

- Ah...cred că Tamzin stă deja acolo.

- *Ce face*? Bailey simți că i se suie tot sîngele în cap, apoi începe să fiarbă. Atît de tare se înfurie încît se temea că o va lua valul și va ameți de tot.

- Era acolo a doua zi după prăbușire. De atunci nu am mai sunat să verific.

- Bine, sună acum! Dacă este acolo, cere să fie arestată pentru pătrundere cu forța în casă! Vorbesc serios, Logan. Vreau să plece de acolo.

- Nu te neliniști. O fac eu să plece. Bailey...Tamzin a spus ceva despre Seth. Cred că el ar putea să aibă o legătură cu prăbușirea. A negat, dar ce putea să facă?

- Știu, zise ea.

- Da?

- Cam și-a dat seama.

- Cam...pilotul?

- Da, singurul, zise ea zîmbind spre Cam, pilotul unic, care îi făcea cu ochiul. Cred că ne vom căsători. Știi, vorbesc de pe un telefon de împrumut, așa că nu mă vei putea suna pe numărul acesta. Nu știu unde vom fi înainte

să ajungem acasă, dar te voi contacta de cum aflu ceva. Mergi şi scoate-o, te rog, din casă, înainte să o spurce. Te iubesc.

- Şi eu te iubesc, zise el, apoi ea întrerupse legătura înainte ca el să-i mai pună alte întrebări, lucru pe care voia să-l facă, dat fiind ceea ce tocmai i-a comunicat.

- *Crezi* că te vei căsători? o provocă el, ridicînd o sprînceană.

- A avut destule şocuri pentru o singură zi, explică ea, apoi se cuibări la pieptul lui. După atîta timp petrecut unul în braţele celuilalt, treji sau dormind, lui Bailey i se părea anormal să nu se atingă. Îşi rezemă capul pe umărul lui. Tamzin e la mine acasă.

- Am auzit.

- Practic nu e casa mea, dar eu locuiesc acolo, iar ea nu are ce să caute prin lucrurile mele. Probabil că deja a donat toate hainele mele la biserică – dacă nu le-a aruncat la gunoi.

- Absolut că trebuie să o dai afară.

- I-a spus lui Logan că Seth are o legătură cu accidentul.

- Hmm. De ce să-i fi spus aşa ceva? E o prostie.

Totuşi, o concluzie se putea trage de aici, evident.

- Doar dacă nu *vrea* ea ca Seth să fie arestat.

Cam căzu pe gînduri şi acum se frecă pe obrazul proaspăt bărbierit.

- Trebuie să ne gîndim bine la asta, zise el.

CAPITOLUL 34

Charles MaGuire avea urechile ascuțite, ca ale unei pisici sălbatice, dar nu era singura asemănare cu o pisică. Era bine făcut, ca un stîlp, avea părul cărunt și ochi albaștri, vicleni. Bailey se mira cum de a ajuns atît de repede, dar cînd lucrezi pentru NTSB, poți să sari în orice avion vrei, oriunde , oricînd.

Cei din orășel nu știau ce să facă pentru cei doi străini, deși erau oameni primitori, dar șeful poliției, Kyle Hester le-a pus la dispoziție biroul lui de la primărie. Șeriful Hester era un tip serios, în jur de patruzeci și ceva de ani, fost militar ca și Cam, așa că vorbeau pe aceeași lungime de undă.

Cam i-a zis lui Bailey că a discutat cu Hester despre sabotarea avionului, așadar șeriful i-a informat că vor avea loc mai multe investigații, decît se făceau pentru o simplă salvare după accident.

Șeriful era om de acțiune, așa încît după o oră Bailey și Cam aveau fiecare un telefon mobil, setate pe numerele lor obișnuite, aduse la primărie pronto. A comandat și ceva de mîncare; știa cum se mănîncă în cazuri de acest gen.

Puțin la început, apoi organismul cere calorii.

Au fost aduse fructe, ciocolată, boluri cu supă de cartofi, pe care o puteau încălzi la microunde, în sala de mese, biscuiți de tot felul și brînză topită. Bailey nu se mai oprea din mîncat. Nu putea decît să muște de două ori, dar după cinci minute relua acțiunea.

Reporterul venise să le ia interviu, dar ei nu erau interesați de publicitate. Șeriful Hester avu grijă să nu mai fie deranjați de nimeni. Foarte pe scurt, șeriful Hester devenise preferatul lui Bailey.

Cînd sosi Charles MaGuire, șeriful i-a predat lui. Detectivul era sincer uimit că mai sînt în viață, dar era și foarte tulburat de locul prăbușirii. Pe harta topografică a șerifului, Cam i-a arătat unde au fost salvați, iar el trasă o linie spre locul unde bănuia că era epava.

- Cam pe aici eram cînd s-a terminat combustibilul, zise el, apăsînd cu degetul pe zona muntoasă. MaGuire privea fix harta.

- Dacă aici ați rămas fără combustibil, cum naiba ați mai ajuns pînă acolo?

- Curenții ascendenți, laterali dinspre munte, zise Cam. Am vrut să ajung aici, la linia copacilor, ca să atenuez căderea și copacii să absoarbă șocul impactului. Am evitat stîncile. Am prins niște curenți ascendenți și am reușit să virez cam trei mile în direcția asta, arătă el punctul pe hartă. A trebuit să găsesc și niște copaci destul de scunzi, dar groși.

MaGuire măsură vizual distanțele, dar păru tulburat.

- Partenerul tău, spunea că dacă există un om care să ducă avionul în siguranță la sol, acela ești tu. Ce s-a întîmplat pe urmă? vru el să afle. Se uită la bandajul de pe fruntea lui Cam. Ai fost rănit grav, se vede.

- Am ieșit prin parbriz, în zăpadă. Și am sîngerat ca un porc înjunghiat. Aripa stîngă și fuselajul au fost distruse, așa că nu ne-a protejat nimic de frig. Bailey m-a tîrît afară, mi-a oprit sîngerarea, m-a încălzit și mi-a cusut rana. O privi zîmbitor, dar și mîndru de ea. Ea mi-a salvat mie viața, apoi încă o dată, cînd a construit un adăpost pentru amîndoi. Dacă nu am fi reușit să ne îndepărtăm de zona cu vînt năpraznic, nu am fi supraviețuit.

MaGuire se uită atent la ea, fiindcă auzise multe lucruri despre familia Wingate în ultimele zile, iar acum îi era greu să adapteze imaginea mentală a soției-trofeu a lui Jim Wingate, la această tînără calmă, simplă, îmbrăcată într-o salopetă medicală, nemachiată și cu un ochi vînăt.

- Aveți pregătire medicală?

- Nu. Trusa de prim ajutor din avion avea instrucțiuni pe care le-am urmat și așa am putut să fac suturile, zise ea. Și nu vreau să mai fac asta vreodată. Prefera să uite glorioasele detalii și să nu mai existe o altădată.

- Am pierdut mult sînge după rană, așa că nu am putut să o ajut deloc. Ea s-a luptat cu epava, din care a scos toate hainele și alte obiecte necesare ca să supraviețuim. Mi-a păstrat căldura corporală cu toată garderoba adusă de

acasă: trei valize pline. Slavă Domnului.

- Cînd aţi plecat de acolo?

- În a patra zi. Bailey avea o rană urîtă la braţ, de care nu s-a ocupat. În a doua zi nu puteam să mergem deloc, nici să facem ceva. Am dormit. De-abia mă mişcam. Apoi ne-am simţit mai bine, dar braţul lui Bailey s-a infectat. Am găsit dispozitivul ELT, dar bateria era moartă. Nu ştiam unde sîntem şi nu aveam cum să comunicăm poziţia noastră. Nici nu am ştiut dacă a funcţionat de la plecare.

- Nu a funcţionat, zise MaGuire.

- Cînd ne-a lăsat motorul, zise Cam, rememorînd evenimentele din carlingă, indicatorul de combustibil arăta cum trebuie. Nimic nu părea defect. La un moment dat motorul s-a oprit. Am găsit aripa în a treia zi. Era o pungă de plastic agăţată de rezervorul cu combustibil. Cînd am văzut asta, mi-am dat seama că a fost o mînă criminală, care ne-a făcut necazul.

MaGuire răsuflă, apoi puse un teanc de dosare pe biroul şerifului Hester.

- La început nu am bănuit nimic, dar Larsen ne-a spus ceva despre un bon de comandă combustibil, apoi el a dedus că în avion nu erau decît treizeci şi nouă de galoane în dimineaţa respectivă. S-a discutat cu mecanicul de la verificări, iar el a confirmat că rezervorul era plin. Nici azi dimineaţă nu am primit ordinul de la judecător, prin care să putem verifica înregistrările firmei de securitate.

- Seth Wingate, zise Cam enervat. El a sunat la birou

cu o zi înaintea zborului, să verifice dacă Bailey pleca la Denver. Poate că el are legături sus-puse şi a contribuit la amînarea ordinului judecătoresc. Nu ştiu, poate voia să distrugă înregistrările, dar nu ştiu în ce scop.

- Asta tot insista secretara voastră. Clar, s-a purtat suspect, dar pînă la dovezile clare e cale lungă. Deocamdată nu avem nici o dovadă palpabilă, doar discrepanţe în chitanţele de alimentare.

- Dacă nu s-a observat nimic pe înregistrare, atunci numai epava avionului ne poate da răspunsul căutat, dar cine să ajungă acolo?

- Totuşi, nu cred că Seth avea măcar idee despre cum să saboteze rezervorul de combustibil, interveni Bailey. Are o fire oribilă şi mă dispreţuieşte, dar nu-l cred în stare să-mi facă vreun rău fizic. Cred că mai mult vrea să-şi bată joc de mine cînd mă ameninţă că mă omoară.

- Punga de plastic din rezervor dovedeşte cunoştinţe reduse, zise Cam. Nu trebuie să fii priceput ca să faci asta.

- Aşa este, aprobă MaGuire. Cît despre transponder şi staţia radio, află că se pricepe mai bine decît v-aţi închipui voi.

- Dar ce-i cu transponderul nostru? zise Cam.

- Aici, arătă MaGuire pe hartă. La est de Walla Walla, acolo a fost ultimul semnal de la transponderul vostru. Cincisprezece minute mai tîrziu, un FSS a recepţionat un semnal de urgenţă foarte slab, apoi avionul vostru a dispărut de pe radar. Dacă a sabotat şi aici, înseamnă că a

fost foarte minuțios. Nu voia să se afle locul prăbușirii – sau voia să întîrzie echipele de salvare, pînă ce orice dovadă criminalistică s-ar fi erodat.

- Ticălosul, zise Cam.

- Așa crede toată lumea despre el. Regret să spun asta, dar s-ar putea să scape basma curată, oftă MaGuire. Acum mă interesează să găsim epava, dar mai important decît asta este să fii în siguranță, doamnă Wingate.

- Bailey este cu mine, zise Cam. Eu voi avea grijă de ea.

Bailey îi spuse detectivului:

- Intenționez să-i spun lui Seth că știu de încercarea lui criminală, chiar dacă nu putem dovedi nimic, dar că am mai spus cuiva că, dacă mai încearcă să mă omoare, va fi primul pe lista suspecților. Nu știu ce altceva putem să facem.

- Eu știu, spuse Cam cu o privire rece. MaGuire, putem pleca spre Seattle chiar acum? Vreau să mă ocup de problemă cît mai repede.

- Desigur, zise acesta interesat.

Seara, pe la opt au aterizat în Seattle. Bailey era destul de slăbită și nu voia decît să se urce în pat și să doarmă, dar voia ca în pat să fie și Cam, dar cum nu erau singuri, nu a putut să schimbe decît cîteva cuvinte cu el, fiind în compania lui MaGuire.

Era mai bine că putea să aibă nişte momente doar pentru sine. O durea faptul că nemernicia lui Seth se dezlănțuise asupra ei, dar dacă ar fi murit şi Cam odată cu ea, lui nu i-ar fi păsat şi asta o înfuria şi mai tare.

Acum se va întoarce la viața reală şi ştia sigur că nu va mai putea să-i facă față lui Seth, indiferent de înțelegerea ei cu Jim. Nu putea să-şi rişte viața ei şi pe cea a lui Cam, din cauza unei înțelegeri făcută cu cineva care acum era mort. Va trebui să lase pe altcineva să se ocupe de fondurile fiduciare, cineva de la banca unde avea Jim conturile.

Zborul spre Seattle s-a derulat într-un avion la fel de mare ca şi bietul Skylane. Cam urcase imediat pe locul copilotului, nu în spate, lîngă ea, iar MaGuire i-a stat alături.

- Este disperat, îi spuse ea detectivului, privind spre Cam. Nu a mai pus mîna pe manşă de şase zile.

- Dar ştii că orice pilot preferă să zboare, decît să mănînce, aşa că de ce te miri?

Bailey se gîndi la toate care o aşteptau acum şi la cîte s-au schimbat între timp. Va trebui să plece din casa aceea imensă, cît de repede va putea şi chiar nu-i păsa ce vor face cu ea Seth şi Tamzin. De-acum încolo voia să controleze ea ce se va întîmpla în viața ei.

Va trebui să-şi găsească altă slujbă, fiindcă nu mai voia să aibă de-a face cu cei doi. Cea mai importantă schimbare era Cam. În mai puțin de o săptămînă ajunsese să-l

iubească, deşi la început nu putea să-l sufere deloc. Acum chiar acceptase să se mărite cu el. Cu toată această schimbare uriaşă din viaţa ei, era lucrul cel mai bun care i se putea întîmpla. La început era panicată, dar acum i se părea normal şi logic să se întîmple aşa.

El parcă îi citea gîndurile şi se întoarse spre ea, studiind-o, apoi îi zîmbi tandru. Bailey se calmase deja, fiindcă realiza că nu mai era singură. Viaţa ei se schimba, iar Cam va fi alături de ea pe tot drumul.

Avionul atinse solul, iar Bailey examină terminalul. Îi căuta din priviri pe Logan şi Peaches, iar inima i se făcuse mică, mică. La o distanţă considerabilă îi văzu. Logan o ţinea de mijloc pe Peaches şi amîndoi zîmbeau. Îi văzu pe Bret şi pe Karen.

Primul coborî Cam, apoi pilotul. Cam veni să o ajute pe Bailey să coboare.

- Cum te mai simţi? o întrebă el, apucînd-o de mijloc.

- Obosită, dar bine. Tu?

- La fel. Ţine-te bine! Ultimul cuvînt a venit prea tîrziu, fiindcă au fost înconjuraţi de cei dragi. Logan şi Peaches au venit fuga spre ea şi au luat-o pe sus în braţe, sărutînd-o, în timp ce plîngeau în hohote. Logan nu se dezlipea de ea şi tremurau toţi trei.

Îl văzu pe Cam înconjurat de prieteni. Karen veni şi-i trase o palmă peste piept, semn că era supărată pentru că a pus-o pe jar, apoi el a desfăcut braţele, iar ea a început să plîngă şi l-a strîns cît putea de tare.

- Ești atît de slabă, observă Peaches.

- Este noua mea dietă, zise Bailey rîzînd. Rezultate sigure.

- Îți este foame? întrebă Logan, ca să facă și el ceva pentru sora lui.

- Sînt lihnită. Cred că azi am mîncat o tonă de mîncare, dar mi se face foame din nou, după cîteva minute.

- Atunci hai să plecăm de aici. Luăm ceva în drum spre casa ta. O să-ți spun ce s-a întîmplat cu Tamzin, iar tu ne povestești despre accident. Am milioane de întrebări.

Bailey îl căută cu privirea pe Cam, ca să le facă prezentările.

Cam deja organiza lucrurile, după cum văzu Bailey. Foarte calm, le mulțumea celor prezenți pentru urările de bun venit, scuzîndu-se că are multe de făcut. Emana un aer de conducător și știa, chiar și bandajat la cap, sau cu fața zgîriată, să se poarte firesc, autoritar, fără să jignească pe nimeni, dar și să dea instrucțiuni clare.

Doar cîțiva au venit cu el în biroul firmei J &L: Bret, Karen, MaGuire. Alături de Bailey intrară Logan și Peaches. Cam le deschise ușa și-i invită înăuntru. Bailey a făcut repede prezentările. În ciuda atîtor greutăți trecute și în ciuda greutăților care vor mai veni, Bailey era fericită, cel puțin în momentul acela.

Cam văzu că Bailey se simte bine, deși ceva mai devreme părea răpusă de îndoieli și neliniști.

- Cafeaua e proaspătă? întrebă Cam, privind spre Karen.

- Tocmai am pregătit-o, zise Karen, cu ochii încă umezi de lacrimi. Vrei să bei?

Karen se oferea să-i toarne *lui* cafea? Poate că nu ar strica să moară mai des, se gîndi Cam.

- Imediat, spuse. Pînă atunci, te rog ai grijă ca Bailey să mănînce şi să bea ceva – ceva de la automatul cu gustări e perfect.

Karen zîmbi.

- Bailey? întrebă ea pe un ton scăzut şi se aplecă spre el, aşa, ca să nu-i audă nimeni. Acum nu mai este doamna Wingate?

- Mi-a dat partea leului din mîncarea şi băutura pe care am avut-o cu noi, ca să mă ţină în viaţă, zise el. Iar ea a făcut foamea. Aşa că, da, acum e Bailey.

Măcar asta era adevărat, cel puţin pentru prima zi. După aceea va avea el grijă ca ea să mănînce şi să bea cot la cot cu el.

Văzu în ochii lui Karen urgenţa cu care se pregătea să-i aducă de mîncare şi înţelese că în mintea ei o adăugase pe lista de persoane la care ţinea, ceea ce însemna că Bailey va mînca sigur, dacă era alături de ea Karen.

Cam merse să-i spună lui Bailey că vrea să discute ceva cu Bret. Îi făcu semn cu capul, iar acesta înţelese şi merse în biroul lui. Cam închise uşa, iar acum era prima dată cînd o închidea, de cînd au început afacerea împreună.

Se întoarse către cel mai bun prieten al său, bărbatul care i-a fost ca un frate ani de zile şi zise:

- De ce ai făcut asta?

Bret se trînti pe un scaun, închise ochii şi îşi luă capul între palme. Parcă îmbătrînise de cînd Cam nu l-a mai văzut, adică de şase zile.

- La naiba, zise el precaut. Bani. Pentru bani. M-am băgat într-o chestie urîtă, o încurcătură cu nişte oameni oribili...Nu mai continuă şi începu să dea din cap. Ştiam că îţi vei da seama. Azi dimineaţă, cînd am aflat că trăieşti şi ai coborît de pe afurisiţii aceia de munţi, am ştiut. Era imposibil să nu-ţi bagi tu nasul, să nu examinezi epava, nu aveai cum să nu cauţi motivul care te-a făcut să te prăbuşeşti.

Cam îşi controla nervii cu mari eforturi. Oricît de mult ar fi dorit să-l joace în pumni pe Bret, să-l rupă în bucăţi, mai avea nevoie de răspunsuri. Îl aştepta supărarea, da, supărarea pentru pierderea prieteniei pe care au avut-o, dar acum trebuiau să-şi spună adio.

- Am crezut că a fost Seth, pînă ce MaGuire mi-a zis de transponder şi de staţia radio. Era prea complicat, prea specializat, mai mult decît putea el să facă. Ai exagerat.

- Da, am obiceiul să fac asta. Bret ridică încet capul, în ochii lui citindu-se regretul puternic. A fost un impuls. Cînd a sunat Seth în ziua aceea, am văzut ocazia şi eram disperat, aşa că am profitat.

- Dar cum te-ai îmbolnăvit?

- Sînt alergic la pisici, ştii? Mă feresc de ele, nici nu mă cuplez cu femei care au pisică. Am mers la un adăpost de animale, am ales o pisică şi am mîngîiat-o, mi-am frecat faţa de blana ei.

Cam ştia că Bret este alergic la pisici, dar nu s-a gîndit la asta; Bret era foarte atent şi le evita, astfel încît Cam nu l-a văzut niciodată reacţionînd la alergie, pînă în ziua în care l-a înlocuit pe Bret la zborul cu Bailey. Chiar dacă s-ar fi gîndit la pisici, nu ar fi bănuit nici o clipă, fiindcă reacţiile alergice chiar apar cîteodată.

- Nu mi-am mai permis să mă gîndesc, zise Bret epuizat. Am făcut-o. Era o cale de ieşire. Banii de pe asigurarea ta de viaţă mă scoteau dintr-un mare necaz. Era de parcă...doar la asta m-am putut gîndi, să fac rost de banii aceia. Cînd Karen mi-a spus că avionul lipseşte, dintr-o dată am privit realitatea. Eu te omorîsem. Îmi omorîsem cel mai bun prieten. Atunci m-a lovit şi reacţia a fost că am vomitat toată ziua.

Ciudat lucru, dar Cam îl credea. Bret era impulsiv şi avea tendinţa să se focalizeze asupra obiectivelor pe termen scurt.

- Am crezut că avionul va arde, continuă Bret. Cîteva galoane de combustibil rămase în rezervor, ştii tu. Chiar dacă a rămas vreo probă, ştiam că Seth va fi primul suspect, din cauza afurisitului acela de telefon. Altfel, el nu avea nici o legătură cu avionul. Nici nu m-am gîndit că va fi arestat.

- MaGuire spune că tu ai subliniat faptul că avionul nu a avut suficient combustibil.

- Da. Credeam că, dacă eu spun asta, nimeni nu mă va suspecta ca fiind cauza. Bret își trecu mîinile peste obraji, apoi întîlni privirea lui Cam. Acum ce mai e? întrebă el și se ridică. Cînd am crezut că ești mort, că te-am ucis, am făcut ce am putut ca să-mi acopăr spatele. Doar ești un pilot prea bun, ca să mori ușor, nu-i așa? Nu am știut dacă trebuie să rîd sau să plîng cînd am primit vestea. Cred că le-am făcut pe amîndouă. acum însă voi face așa cum spui tu. Mă predau, dacă tu asta vrei.

- Asta vreau, zise Cam necruțător. Nu putea să dea înapoi, nu putea să se lase impresionat de anii de prietenie, fiindcă sînt drumuri pe care nu mai poți să calci a doua oară. Tentativă de crimă, fraudă în asigurări...o să stai mult.

- Da. Am mai primit eu șuturi în fund. Asta e viața. Bret avea fața unui om care nu se putea ierta. Cam știa că nici el nu-l va putea ierta.

- Un lucru, zise Cam.

- Ce? întrebă Bret.

Cam îi trase un pumn în față cît de tare putu. A elimint tot răul în această lovitură. Capul lui Bret a urmat o traiectorie curbă, descendentă, iar el s-a prăvălit peste scaun, apoi a căzut vărsînd coșul cu hîrtii.

- Asta a fost pentru că era cît pe ce să o omori și pe Bailey, zise Cam.

Dintre toate persoanele pe care Bailey se aștepta să le vadă, Seth Wingate nu se număra printre ele. Dar iată-l în

pragul uşii casei tatălui său, cu puţin înainte de miezul nopţii, în aceiaşi zi.

Ea îşi făcea bagajele, adică scotocea printre puţinele obiecte personale care mai rămăseseră în casă, fiindcă Tamzin golise şifonierele ei de haine şi le aruncase pe toate la gunoi, la fel cum a făcut şi cu orice a crezut ea că îi aparţinuse lui Bailey.

Casa fusese devastată. Bailey era atît de furioasă, încît se gîndi să cheme poliţia, dar voia să-şi mai ia puţin timp ca să se liniştească, apoi o va face.

Ultimele ore au fost oribile. Cu greu a acceptat că Bret a încercat să-l omoare pe Cam, doar ca să încaseze banii de pe asigurarea lui de viaţă, iar apoi a încercat să-şi imagineze cît de greu îi era lui Cam însuşi să absoarbă lucrurile. Bret părea măcinat de regrete, dar asta nu schimba situaţia.

MaGuire s-a ocupat de tot, chiar dacă şi el a fost extrem de şocat. Bret s-a dus de bună voie cu MaGuire la poliţie să se predea. parteneriatul lor trebuia dizolvat, dar asta va mai dura oricum şi nu se ştia dacă în condiţiile date firma Executive Air Limo mai putea supravieţui. Oricum, va supravieşui cu un alt nume, fiindcă nu va mai exista J&L.

Bailey avea cîteva idei, dar deocamdată voia să gîndească totul bine. Şi ea trebuia să decidă în privinţa administrării fondurilor fiduciare, mai ales că ştia că Seth nu a încercat să o ucidă.

La descoperirea gestului oribil făcut de Tamzin, voia să facă o crimă ea însăși și să se spele pe mîini de amîndoi. Singura decizie păstrată era aceea că nu va mai petrece o noapte în această casă, care nu-i aparținea.

Logan și Peaches erau acum cu ea, ca și Cam. Au venit să o ajute cu împachetatul, dar nu aveau multe de făcut. Cam era furios peste măsură. Peaches era singura care își păstra calmul, iar Logan era cu ochii pe ea, în timp ce intra dintr-o cameră în alta.

Seth venise și el acum, dar Bailey nu dorea să discute cu el, deși știa că nu el este autorul dezastrului din care a supraviețuit. Deschise larg ușa, nu-l invită să intre. Cam veni și se instală în spatele ei.

Seth nu dădu să intre. Nu părea beat, deși trecuse prin cîteva baruri deja. Era îmbrăcat simplu, pantalon și cămașă, dar cu un chip inexpresiv.

- Mulți cred că eu am pus la cale prăbușirea, zise el direct. Voaim să-ți spun că nu am fost eu.

- Știu, spuse ea.

Și el părea surprins, cel puțin după privire. Ezită, apoi se întoarse să plece. Bailey se pregăti să închidă ușa, dar se opri, fiindcă se oprise și el pe ultima treaptă. Se întoarse cu fața spre ea.

- Cine a fost? întrebă el. Se vedea că nu-i face plăcere să discute cu ea, dar voia să știe. A fost Tamzin?

Tamzin? Tamzin era răutăcioasă și meschină, dar nu era destul de organizată, ca să facă așa ceva.

- Nu. A fost partenerul lui Cam.

- Bret? Seth era evident consternat. Eşti sigură?

- Sîntem siguri. A mărturisit, interveni Cam.

- Nenorocitul, bombăni Seth. Un zîmbet îi schimbă expresia facială. Cred că eu şi Tamzin sîntem mai asemănători decît am crezut. Ea s-a gîndit că eu am fost autorul. Eu am crezut că este ea. Trase adînc aer în piept. Bailey, meriţi să auzi asta. M-a lovit puternic clipa cînd am realizat că sora mea presupune în mod automat că eu sînt criminalul. M-am uitat bine la mine şi nu mi-a plăcut ce am văzut. Seth întîlni privirea lui Bailey şi făcu o grimasă. Am fost şi mi-am luat o slujbă la Wingate Group. La biroul corespondenţă. Grant vrea să vadă dacă mă voi ţine de treabă.

Bailey strînse uşa, ca să nu-i cedeze genunchii de şoc. Nu ştia ce să spună, aşa că îi zise:

- Voi preda conducerea fondurilor voastre fiduciare, probaibl unui ofiţer bancar. Nu-i venea să creadă că...dintre toţi oamenii Seth....Jim poate că avusese dreptate în privinţa lui. Îl citise, totuşi?

Seth o privi cu demnitate.

- Să nu faci asta, declară el. Vreau ca tu să te ocupi în continuare. Nu mi-ar displăcea chiar atît de mult dacă ar face-o altcineva, dar am nevoie ca tu să fii acolo ca motivaţie pentru mine. Acesta a fost şi planul tatei, nu? Mi-am dat seama. Credea că te voi urî atît de mult pentru că ne controlezi banii, încît aş face orice îmi va sta în putere ca să îmi îndrept viaţa. A avut dreptate, fir-ar să fie. A avut dreptate. Poate că ţi-a spus să apreciezi singură cînd

consideri că ai putea să-mi predai mie controlul, nu-i aşa?

Ea nu putea decît să aprobe, dînd din cap.

- Avea mare încredere în tine, iar tata ştia să citească oamenii mai bine ca oricine. Aşa că voi avea şi eu încredere în el, anume că a ştiut ce face. Vei rămîne tu să ne administrezi fondurile, astfel ca eu să-ţi pot demonstra că te-ai înşelat. Într-o zi îmi vei preda mie controlul, pun pariu pe viaţa mea, iar atunci vei ieşi din viaţa mea, iar eu nu va mai trebui să te văd niciodată.

- De-abia aştept să vină ziua aceea, zise ea şi era sinceră.

El privi peste umărul ei, în holul de la intrare. Se mira, tulburat de dezastru, de obiectele sparte şi pereţii deterioraţi.

- Ce s-a întîmplat aici?

- Tamzin, mîrîi Cam în locul ei.

- Cere să fie arestată, zise Seth detaşat, se întoarse şi coborî scările, apoi dispăru în noapte.

Cam îi luă uşor mîna lui Bailey de pe uşă, o închise în locul ei, apoi îşi strînse în braţe iubita.

- Hai să mergem, spuse el şi o sărută pe gură cînd ea şi-a ridicat privirea. Nu mai e nimic pentru tine aici. De acum încolo vei locui cu mine.

Bailey surîse, îi mîngîie rana de la frunte. Nu se mai simţea neliniştită pentru această decizie.

- Bine, spuse ea, atît de fericită, încît parcă ar fi plutit în aer. Hai să mergem. Sînt pregătită.

Sfîrşit

Frumoasa Bailey Wingate este numită prin testament moștenitoarea întregii averi a soțului său decedat. Încep să i se întîmple tot felul de lucruri care îi pun viața în pericol, dar ei nu-i vine să creadă că cineva i-ar dori răul.

În timp ce zboară cu un avion particular de la Seattle la Denver, Bailey este în pericol de moarte, fiindcă motorul clachează și avionul se prăbușește. Cam Justice, un pilot texan foarte dur și sexi, reușește să aducă avionul pe pământ. Pierduți în sălbăticie, Bailey se străduiește să nu-și arate sentimentele pentru chipeșul și furtunosul bărbat pe care îl are alături. Ea se întreabă dacă acesta a fost chiar un accident. Cine le-a aranjat avionul? Cine încearcă să o trimită pe Bailey alături de soțul ei, pe lumea cealaltă? Cu totul izolați de civilizație și cu mici speranțe de salvare, Bailey trebuie să-și încredințeze viața și inima lui Cam, iar amîndoi se luptă cot la cot cu elementele aspre ale naturii, căutînd o ieșire din sălbăticia nemiloasă, care să-i conducă spre civilizație... Dar aici un ucigaș poate să o aștepte, ca să termine treaba...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

ISBN: 978-606-8844-14-5
9 786068 844145